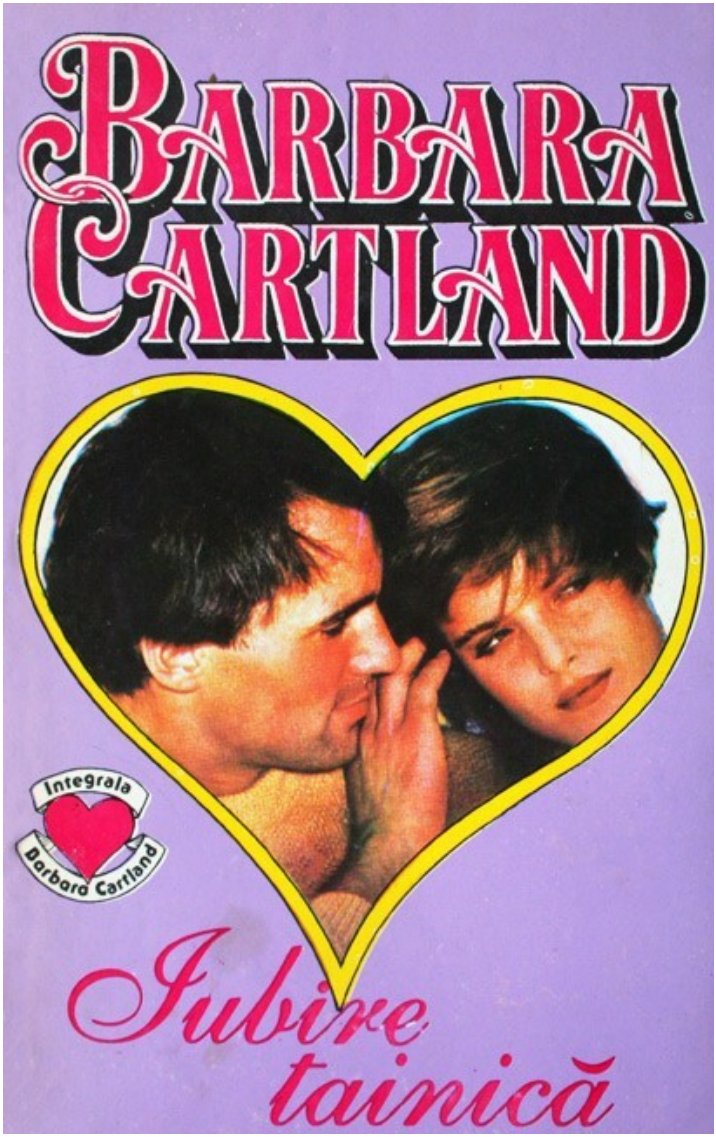

IUBIRE TAINICĂ
BARBARA CARTLAND

CAPITOLUL 1

— Vă cer iertare Înălţimea Voastră, dacă… Ducele de Warminster îşi ridică privirile din paginile cărţii în care se adâncise, luându-şi în acelaşi timp cina. În pervazul uşii salonului de la hanul la care făcuse popas apăruse cel de-al doilea vizitiu al său; stânjenit, acesta îşi tot frământa în mâini cascheta, aşteptând.

— Ce s-a întâmplat, Clements? îl întrebă ducele.

— Se strică vremea, înălţimea-voastră. Iar domnul Higman socoate că bine-ar fi să nu mai zăbovim pe-aici, de vreme ce următorul han nu-i deloc aproape.

— Foarte bine, Clements. Voi fi gata peste câteva clipe.

După plecarea vizitiului, ducele închise cu părere de rău cartea şi goli paharul cu vin nu prea de soi ce-i fusese adus la masă; şi nici masa nu fusese cine ştie ce feluri de mâncare deloc variate, carne de oaie bătrână… Dar la ce să mai fi putut spera – într-un anotimp ca acela – călătorii fiind nevoiţi să străbată un ţinut oricum sălbatic? Ducele îşi dădea limpede seama că, pentru iubitorii de confort, era fără doar şi poate primejdios să pornească spre Scoţia pe o vreme atât de nesigură şi cu destulă zăpadă pe drumuri. Pe de altă parte, fusese tare dornic să discute cu ducele de Buccleuch în castelul acestuia din Dalkheit – despre manuscrisul pe care chiar de curând îl descoperise la Warminster; un manuscris ce demonstra că legăturile dintre familiile lor

datau încă din vremea domniei regelui Henric al VIII-lea… Aşadar, înfruntase fără preget vitregiile firii. Dar curajul îi fusese răsplătit, întrucât călătoria până la Edimburg se dovedise, la urma urmei, lipsită de necazuri. Deci se instalase în oraşul acela şi luase contact cu ducele de Buccleuch, purtând cu el îndelungi şi erudite discuţii, foarte pe gustul amândurora. Warminster e totuşi încă tânăr… De ce şi-o fi pierzând vremea printre cărţi prăfuite, când doar femeile frumoase ar trebui să-l intereseze? îl întrebase ducesa de Buccleuch pe soţul ei.

— Pentru că descoperă mult mai mult farmec în trecut decât în timpurile noastre, îi răspunse ducele, surâzând. Totuşi, ducesa făcuse tot ce-i stătuse în putere spre a-l apropia pe oaspetele lor de fiica cea mai tânără, o fiinţă plăcută, dăruită cu haruri într-ale picturii şi muzicii. Din păcate, ducele arătase clar, însă şi cu neabătută politeţe, că se găsea acolo doar pentru a discuta cu gazda despre manuscrisul proaspăt descoperit acum, după încheierea vizitei şi foarte mulţumit de rezultatele ei, se reîntorcea în Anglia, uşor ameţit de cele dintâi miresme ale primăverii. Iată însă că doar cu puţine zile în urmă se iscase o furtună, astfel că atelajul său cam avusese de furcă pe drumurile acelea desfundate şi lunecoase. Ducele era însă mult prea cucerit de lecturile sale, ca să mai ia seama la prea-puţinul confort în care călătorea. Câteva nopţi le petrecuse la Thiristone, în minunatul castel al contelui de Lauderdale,

clădire construită în 1718 de către Vanburgh. Acum ştia că până la frontieră nu mai avea alte cunoştinţe care să-l găzduiască. Ca de obicei, slujitorii se arătau şi mai nemulţumiţi de condiţiile în care călătoreau. Cu toate acestea, trăsura a doua în care se instalase cel mai apropiat valet al ducelui, oferea un confort mulţumitor chiar şi pentru un personaj de vază. Ducele călătorea întotdeauna însoţit de un anume bagaj, în care se aflau cearşafuri cu monograma lui, cuverturi de lână moi şi călduroase, perne umplute cu fulgi… Mai avea totdeauna la îndemână câteva sticle de Bordeaux excelent, precum şi o sticlă de Armagnac care, în pofida zdruncinăturilor îndurate, se dovedea cu mult mai savuros decât orice altă băutură ce i-ar fi fost servită de-a lungul călătoriei. Către ora prânzului, făcând un popas la hanul Coq de Bruyère, ducele observă că se distanţase mult de-a doua trăsură, lucru lesne de înţeles, de vreme ce Higman - primul vizitiu - avea grijă să-şi aleagă numai caii cei mai buni, lăsând cealaltă trăsură în seama unora, mai puţin vânjoşi.

— V-am prevenit, înălţimea-voastră, chiar înainte de plecare, spuse cu amărăciune în glas al treilea vizitiu. Şi-apoi, nici că am fi putut spera să găsim alţii mai buni la barbarii ăştia de scoţieni. Cei din jurul lui se cam învăţaseră cu ursuzenia şi veşnicele căinări ale acestuia; nici chiar hotărârea ducelui de să folosi, la un moment dat, propria corabie, spre a mai scurta distanţa ce trebuia parcursă pe uscat, nu-i schimbase proasta

dispoziţie. Oricum, mediocri sau nu, caii nu ar fi putut ţine piept furiei vânturilor şi dezastruoasei stări a drumurilor. După ce luă masa, ducele se ridică să-şi îmbrace paltonul garnisit cu blană, care nu-l părăsea niciodată în călătoriile sale când dădu să iasă, îi aţinu calea o slujnică

— Aş face o rugăminte înălţimii-voastre, i se adresă ea, schiţând o reverenţă.

— Adică? o cercetă ducele, nedumerit.

— O doamnă în vârstă ar dori să ştie dacă nu cumva aţi avea bunătatea s-o primiţi în trăsura dumneavoastră. Doar până la următorul popas. Trăsura dumneaei a suferit o stricăciune, aşa că n-ar avea cum să iasă altfel din belea. Ducele nu obişnuia să mai primească pe altcineva în trăsură; nici chiar pe vreun membru al familiei lui. Pentru că, în mai toate călătoriile sale, îşi petrecea timpul citind ori studiind liniştit numeroasele sale proiecte privind gestiunea proprietăţilor pe care le stăpânea. Numai gândul că s-ar vedea nevoit să susţină o conversaţie în timpul călătoriei îl făcea să devină posac.

— Eu cred că trebuie să existe pentru această doamnă şi un alt mijloc de a ajunge la destinaţie…

— Nu, înălţimea-voastră, îl lămuri slujnica. Poşta nu trece pe-aici decât o dată pe săptămână, aşa că nici vorbă să mai apară până sâmbătă… Ducele pretextă că n-ar fi loc pentru două persoane în trăsură, dar simţea prea bine că nu i se dădea ascultare. Bătrâna doamnă cercetase pesemne interiorul atelajului înainte de a cere să

fie primită. Atunci, oftând exasperat, răspunse:

— Mă rog. Spune doamnei că o primesc cu plăcere, dar că voi pleca imediat.

— Mă şi duc s-o vestesc! se bucură slujnica. Ducele era gata să-şi pornească pe urmele ei, când îl văzu pe hangiu apropiindu-se cu o notă. Uitase, poate, să regleze ceva? în genere, cel care se ocupa de lucrurile acestea era valetul… Din fericire, ducele avea într-un buzunar al vestei câteva lire sterline. I le puse hangiului pe platou, dându-i a înţelege, printr-un gest, că poate opri totul. Omul se pierdu în mulţumiri şi scuze, adăugând că, de şi-ar fi anunţat venirea, înălţimea-sa ar fi fost şi mai bine primită. Ducele îi surâse, dându-i astfel a înţelege că se socotea pe deplin mulţumit de şederea la han.

Între timp, doamna cu pricina se şi instalase într-un colţişor al trăsurii; înfăşurată într-o pelerină bogată, îşi ascundea faţa în gluga tivită cu blană. Ducele se instala la rându-i, acoperindu-se cu o pătură îmblănită şi adresându-se pasagerei:

— Bună seara, doamnă. Sunt mâhnit că vi s-a întâmplat o neplăcere cu trăsura, dar în acelaşi timp fericit că vă pot primi într-a mea şi că, astfel, vă puteţi continua drumul. Vă mulţumesc, răspunse ea, cu voce gravă şi puţin tremurândă. Ducele îşi spuse că doamna era, probabil, foarte în vârstă, că avea să adoarmă curând, nemaistingherindu-i prin urmare liniştea. Vântul se burzuluia din ce în ce, primejduind atelajul. Dar

ducele continua să citească, încrezător în felul de a conduce al vizitiului Higman. Totodată, spera ca trăsura din spate să se menţină suficient de aproape de-a lui, deoarece, după o zi atât de obositoare, dorea ca valetul să-l poată servi de îndată ce vor sosi la următorul popas. Tugsgrove se afla în serviciul lui încă din copilărie şi se dovedise dintotdeauna priceput, chiar în împrejurări ceva mai grele. La un moment dat, ducele îşi dădu seama că trăsura parcursese câteva mile bune fără ca însoţitoarea lui să fi făcut vreo mişcare sau să fi scos vreun sunet, în fond, asta îşi dorise, astfel că nu mai regreta nicicum buna lui faptă. Se întreba, totuşi, cine putea fi persoana… Şi, tot cugetând la treaba aceasta, îşi dădu seama că nu înţelesese mai nimic din ultima pagină citită.

O pală de vânt rece, răbufnind în trăsură, îi prilejui începutul unei conversaţii: Cam neobişnuită vremea pentru anotimpul în care ne găsim, nu-i aşa?

— Într-adevăr, îi răspunse doamna, cu acelaşi glas nesigur. Înţelegând că interlocutoarea lui nu avea chef de vorbă, ducele îşi reluă lectura. Dintr-odată, trăsura se angaja într-un viraj, clătinându-se zdravăn şi lunecând pe o parte, în aşa fel încât doamna se pomeni proiectată, din colţişorul ei, exact în direcţia opusă. În timp ce ducele o sprijinea să nu cadă, gluga pelerinei se dădu pe spate, dezvelind un chip tânăr, luminat de o privire încântătoare. Ducele rămase înmărmurit: aşadar,

inoportuna era o femeie tânără... chiar foarte tânără! Fata se grăbi să-şi tragă din nou gluga peste ochi şi să treacă pe locul ei; dar bărbatul îi desluşise chipul.

— La han mi s-a spus că doamna care îmi cerea ajutorul este în vârstă, ţinu ducele să sublinieze. După o tăcere prelungită, el auzi răspunsul dat pe un ton cam sfidător:

— Eram sigură că aţi fi refuzat să luaţi cu dumneavoastră o fată; de aceea am încercat să vă... înşel.

— Straşnică stratagemă! recunoscu ducele. Dar acum, zadarnic te-ai mai ascunde... Prin urmare, mi-ai putea spune şi mie pentru ce călătoreşti singură, domnişoară?

— Drept răspuns, fata îşi trase ceva mai mult gluga, dezvăluindu-şi, fără voie, părul cu luciri de un ruginiu aprins. Cei câţiva cârlionţi care scăpau de sub glugă împodobeau cu graţie o frunte mândră, înaltă. Ochii aminteau culoarea cenuşiu-verzuie a mării şi, în pofida semiîntunericului din trăsură, ducele descoperi un chip cu piele albă, aproape translucidă. Cu surâsul pe buze, ea îi spuse pe un ton de data aceasta glumeţ!

— Sunt fericită că nu trebuie să-mi mai prefac glasul; dar îmi pare nespus de rău că v-am înşelat.

— Am fost minţit, într-adevăr, dar cum să-mi închipui că o slujnică a hanului căuta să mă înşele?

— Acum ne aflăm în toiul călătoriei, aşa că nu mă mai puteţi alunga. Atât de multă satisfacţie se

făcea simţită în glasul ei, încât ducele nu se putu stăpâni şi i-o întoarse:

— Cum să nu? Aş fi chiar în drept să te las undeva pe marginea şoselei…

— Adică… m-aţi lăsa aşa… să mor de frig în pustietate. Un asemenea lucru mi s-ar părea nepotrivit cu educaţia pe care, fără îndoială că aţi primit-o. Ducele îşi îndreptă privirile spre chipul acela minunat, cu trăsături fine. Nu este foarte frumoasă, gândi el, dar are un farmec pe care nu l-am mai întâlnit până acum la nicio femeie, în plus, pare să provină dintr-un mediu ales.

Ducele îşi repetă întrebarea:

— Pentru ce călătoreşti singură? Ea îl privi temătoare şi răspunse:

— Secret. Sunt purtătoarea unui mesaj urgent, care trebuie să ajungă la Londra în cel mai scurt timp! Un curier obişnuit ar fi, poate, oprit în drum, în timp ce pe mine nu mă bănuieşte nimeni…

— Foarte interesant! spuse ducele, cu glas uscat. Poate că acum o să-mi spui, totuşi, adevărul?

— Deci… nu mă credeţi?

— Câtuşi de puţin! Au urmat câteva clipe de grea tăcere, după care tânăra ţinu să precizeze:

— Nu aveţi niciun drept să-mi cereţi asta… să vă spun adevărul.

— Dimpotrivă, sunt convins că am chiar toate drepturile să-l ştiu. Te afli în trăsura mea şi nu am niciun chef să fiu amestecat în cine ştie ce scandal.

— Nu poate fi vorba de niciun scandal!

— Eşti sigură?

Gândesc că ar fi mai sănătos să facem cale întoarsă la hanul de unde am plecat şi să vedem dacă nu cumva trăsura dumitale a şi fost reparată. După câteva clipe de cumpănă, tânăra grăi cu glas mai puţin sigur:

— Dacă v-aş destăinui adevărul-adevărat, aţi mai vrea să m-ajutaţi?

— Nu făgăduiesc asemenea lucru pot doar să te asigur că nu o să te împiedic să-ţi continui singură drumul.

— Nu mi se pare destul.

— Mai mult nu îţi pot oferi. După alte momente de tăcere, tânăra mărturisi:

— Am dat bir cu fugiţii! Asta-i.

— Bănuiam eu, spuse ducele.

— Este chiar aşa de limpede?

— Doamnele din lumea bună, până şi scoţienele, nu călătoresc niciodată singure şi nu cer unor străini să fie primite în caleaşca lor. Tânăra nu-i răspunse. Presupun că ai fugit de la şcoală?

— Nicidecum. Am optsprezece ani. Sunt mare. La drept vorbind, nu am fost niciodată la şcoală.

— Atunci… ai fugit de-acasă?

— Întocmai.

— De ce? Şi pentru că fata şovăia, ducele adăugă:

— Trebuie să ştiu tot adevărul. Nu mă sili să te hărţuiesc cu zeci şi zeci de întrebări. Aşa că…

pentru început… spune-mi cum te numeşti?

— Jacobina. Ducele o privi mirat:

— Să înţeleg cumva că eşti jacobită?

— Bineînţeles. Iar clanul căruia îi aparţin, de asemenea. Bunicul meu a murit în rebeliunea din 1745.

— Iar acum a trecut pragul morţii şi tânărul pretendent la tron, Charles Stuart. Nu poţi lupta pentru cauza unui rege defunct.

— Fratele meu Jacques trăieşte şi-acum.

Iar dacă vă închipuiţi că o să recunoaştem drept familie domnitoare pe germanii aceştia parveniţi, vă înşelaţi amarnic. Pe chipul ducelui flutură un surâs. Ştia cât de mult ţineau scoţienii să-i menţină la tron pe cei din neamul Stuart şi le admira curajul. Iar englezii, în ciuda înverşunării lor, continuau să-l adore pe „Bunul prinţ Charlie”.

— Bine. Continuă, Jacobina.

— De fapt, în familie mi se spune Jabina.

— Crezi că apropiaţii dumitale sunt foarte mândri, acum, de ce-ai făcut? îmi închipui că au şi pornit să te caute.

— N-or să mă găsească, îl înfruntă Jabina.

— Te-aş ruga să începi cu… începutul! îi porunci ducele.

— N-am deloc chef să vorbesc acum despre toate astea, se împotrivi ea.

— Trebuie să ştiu absolut totul, Jabina. Iar dacă o să te arăţi îndărătnică, te duc înapoi! la han… La Coq de Bruyère. Tânăra îl cercetă surprinsă:

— Ştiu că aţi fi în stare… ca englez ce sunteţi. De altfel, mi s-a spus mereu să mă feresc de englezi!

— Cu toate acestea ai avut încredere în mine! i-o întoarse ducele. Te afli în trăsura mea şi sunt răspunzător de soarta dumitale. De ce ţi-ai părăsit familia?

— Ca să scap de măritiş, mărturisi Jabina, cu un glas redevenit şovăielnic.

— Eşti logodită?

— Săptămâna viitoare avea tata de gând să anunţe logodna mea.

— I-ai spus că nu doreşti această căsătorie?

— Sigur că da! însă nici n-a vrut s-audă.

— De ce?

— Ţine cu tot dinadinsul să-l iau pe bărbatul ales de el.

— Şi… presupun că te împotriveşti din răsputeri?

— Îl detest, spuse Jabina, aprinzându-se. Este bătrân, posac, lipsit de fantezie, cu desăvârşire antipatic.

— Ce crezi că va face tatăl dumitale, când îţi va descoperi dispariţia?

— O să se văicărească şi o să trimită după mine o mie de oameni din clanul nostru, înarmaţi cu spade uriaşe!

— Vai mie! Mi se pare că întreci totuşi măsura…

— Poate. În orice caz, o să se înfurie şi o să tocmească oameni care să-mi afle neapărat urma.

— Nu m-ar mira. Dar, în ce mă priveşte, nu ţin deloc să fiu amestecat în problemele dumitale matrimoniale. Vom ajunge la următorul popas înainte de a se înnopta; după aceea, sper să te descurci singură.

— Nici nu cer mai mult, îl asigură Jabina. În momentul acela vom fi aproape de frontieră, deci o să pot lua diligenţa de Londra.

— Şi ce-o să faci, când vei ajunge acolo?

— Oricum nu am de gând să rămân la Londra, răspunse ea, zeflemitor. Vreau să ajung în Franţa. Acum, când războiul cu Bonaparte s-a încheiat, mă pot duce la sora mamei; locuieşte lângă Nisa.

— I-ai spus ceva mătuşii despre această intenţie?

— Nu, dar o să fie fericită să mă revadă. O adora pe mama; pe tata, însă, nu-l poate suferi.

— Mama dumitale a murit?

— Da. Sunt şase ani de-atunci. Ea n-ar fi îngăduit niciodată să fiu supusă unei căsătorii forţate!

— Ştiu că multe fete nu îşi pot alege singure bărbatul, dar tot mai sănătos este să urmeze sfaturile unui tată cu experienţă.

— Poftim! Este exact declaraţia solemnă pe care o aşteptam de la dumneavoastră. Semănaţi foarte mult cu lordul Dornach.

— Cu lordul Dornach? Aşa se numeşte bărbatul pe care trebuia să-l iei de soţ?

— Îl cunoaşteţi?

— Nu. Dar sună a partidă bună. Multe fete ar

râvni-o. Cel puţin aşa cred…

— Nu-i deloc ceea ce îmi doresc, se sumeţi Jabina.

— Lordul Dornach reprezintă, oricum, un nume de vază…

— Mi se pare că este foarte bogat. Dar repulsia pe care mi-o inspiră nu s-ar stinge, nici chiar de m-ar acoperi cu diamante. V-am spus că-i bătrân şi ursuz, ba chiar îl cred în stare să mă ţină ferecată în donjonul castelului său şi să mă snopească în bătaie.

— Îmi face impresia că nu eşti deloc lipsită de imaginaţie.

— La fel spune şi tata!

— Altceva ce mai spune părintele dumitale?

— Că sunt impetuoasă, impulsivă şi că am nevoie de o mână fermă care să mă îndrume în viaţă. În glasul ei se făcuse parcă simţită o anume satisfacţie.

— Socot cuminte judecata părintelui dumitale, fu de părere ducele. Aruncându-şi capul spre spate, Jabina întrebă:

— V-ar plăcea să fiţi căsătorit cu cineva ales anume ca să vă schimbe firea? Şi adaug că, în ziua în care mi-a cerut mâna, lordul Dornach nici măcar nu mi-a spus că mă iubeşte.

— Îmi închipui că nici dumneata nu l-ai prea încurajat…

— Se-nţelege! Ba chiar i-am spus aşa: „Domnule, mai degrabă aş lua de bărbat un morun decât pe dumneata!” Ducele izbucni, fără să vrea,

într-un hohot de râs.

— Mă tem, Jabina, că ideea dumitale de a porni singură spre Nisa nu-i altceva decât nebunie curată. E trist, desigur, să te măriţi cu un bărbat pe care nu-l iubeşti; dar, poate că după escapada aceasta o să devină mai înţelept şi tatăl dumitale, într-atât o să fie de fericit că te-ai întors acasă.

— Acasă nu mă-ntorc! strigă Jabina. Am mai spus: nimeni şi nimic nu mă poate convinge să fac aşa ceva!

— De fapt, asta-i treaba dumitale. Dar ţin să-ţi reamintesc că la popasul următor drumurile noastre se vor despărţi.

— Sunteţi un Pilat din Pont, îl înfruntă Jabina, furioasă. Vă spălaţi pe mâini, grăbit să scăpaţi dintr-o situaţie în care nu ştiţi ce decizie să luaţi. Ducele rămase o clipă uluit. Nu era învăţat să i se vorbească astfel.

— Fiindcă… „situaţia” - cum spui dumneata – nu mă priveşte, îi răspunse ducele, parcă vrând să se apere.

— Nedreptatea, cruzimea, chiar brutalitatea sunt probleme ale fiecăruia, îşi spuse Jabina părerea. Dacă aţi fi un cavaler destoinic, asemenea eroilor descrişi prin romane, aţi fi gata să vă bateţi pentru mine m-aţi ajuta să mă desprind din chinga forţelor răului şi m-aţi duce departe, pe un bidiviu nărăvaş, ca să mă adăpostiţi în castelul dumneavoastră.

— Toate acestea mi se par destul de… romanţioase, observă ducele, maliţios. Din

nefericire, castelul meu se află cam la prea multe leghe depărtare de-aici; şi-apoi oricum, nu prea văd cum aş explica, odată ajuns acolo, prezenţa dumitale alături de mine. După aceea, surâzând adăugă:

— Cavalerii din trecut, salvatori de fecioare deznădăjduite, ştiau cel puţin cum aveau să se descurce cu ele în continuare!

— Aşa este, recunoscu Jabina. Ducele nu răspunse, dar îşi ridică, a cătrăneală privirile spre cer.

— Regret că sunt dură, spuse ea; dar, privindu-vă în trăsură, v-am observat citind o carte ce nu-mi părea să fie o culegere de anecdote… deşucheate.

— Este un tratat privitor la manuscrisele din Evul mediu.

— Poftim! exclamă Jabina. Nici nu mă mai mir că ştiţi atâtea lucruri despre cavalerii rătăcitori şi tinerele fete căzute în deznădejde.

— Poate că, în această privinţă, educaţia mea vădeşte unele goluri. Ceea ce nu înseamnă că, pentru moment, unica mea grijă nu ar fi aceea de a te reîntoarce acasă, lângă tatăl dumitale.

— Vă pierdeţi timpul! O să merg la mătuşica mea şi nicidecum în altă parte!

— Ai destui bani de drum? o întrebă

— Sunt mai puţin bleaga decât vă închipuiţi. Am în pungă cincisprezece lire pe care le-am furat de la intendentul nostru, precum şi toate giuvaierurile sărmanei mele mame. Le-am ascuns

sub rochie, de aceea nu vi le pot arăta. După ce voi ajunge la Londra, la voi vinde şi astfel o să am destui bani ca să ajung unde vreau.

— Dar nu trebuie să călătoreşti singură, susţinu ducele.

— De ce nu?

— Mai întâi, pentru că eşti prea tânără.

— Şi apoi? Şovăiala ducelui o făcu să adauge:

— Poate şi prea frumoasă, aţi fi putut spune. Ştiu că sunt frumoasă, toată lumea îmi repetă asta.

— Nu cumva eşti şi puţintel vanitoasă?

— Câtuşi de puţin! dar mama a fost de o frumuseţe rară, iar eu îi semăn. Era franţuzoaică; înainte de a se căsători cu tata locuia la Paris.

— Nu ai deloc fizicul unei franţuzoaice, fu de părere ducele.

— Judecaţi asemenea tuturor englezilor care şi le închipuie brune. Părul mamei era aidoma părului, meu, adică roşcat; de altfel ar trebui să ştiţi că şi Josefina, soţia lui Napoleon, tot roşu îl are. Cred că o să mă bucur de multă trecere în capitala franceză. Ducele începu să-şi caute cuvintele, pentru a-i arăta că natura succesului de care s-ar putea bucura pe-acolo, dacă ar fi singură, nu ar fi nici pe departe în acord cu educaţia primită.

Dar se lăsă păgubaş. La urma urmei, nu ţinea să fie amestecat în treburile ei. Nu îl cunoştea personal pe lordul Dornach care, potrivit părerii sale, era foarte apreciat în societatea scoţiană,

deci nu se vedea în situaţia de a o sprijini pe logodnica lui fugară, începea să-şi dea seama că, mergând mai departe în ajutorarea Jabinei, s-ar fi putut compromite serios.

— Cred că ai dreptate, Jabina; de altfel, peste puţin o să ne şi despărţim. Ar fi trebuit să ne continuăm călătoria în tăcere, fără să ne întrebăm cine şi ce suntem.

— Ştiu cine sunteţi! se zbârli Jabina. Sunteţi ducele de Warminster. L-am auzit pe vizitiul dumneavoastră strigându-vă la han. Deşi lucrul acesta mi se părea a fi ori glumă, ori vreun şiretlic.

— Ce vrei să spui?

— Că ducii nu călătoresc niciodată cu o singură caleaşcă.

— A doua se află în spate, o informă el, ironic.

— Oricum, echipajul acesta mi se pare, cam modest. Nu păreţi a fi prea bogat.

— Sunt chiar foarte bogat, dar nu-mi place să… demonstrez acest lucru; urăsc ostentaţia. Şi-apoi, socot că escorta nu-i necesară decât în puţine ocazii.

— Dacă aş fi duce, observă Jabina, aş avea caii mei şi nu i-aş folosi pe cei închiriaţi, astfel încât să fiu nevoită să-i schimb la fiecare haltă.

— Ai mei se află în sud, i-o servi ducele, dar am venit în nord cu iahtul meu, ca să nu-i silesc să alerge atâta cale, numai pentru plăcerea de a-i înhăma la trăsura oamenilor mei.

— Aţi venit cu un iaht personal! Unde-i

ancorat?

— În portul Berwick şi aş vrea să cobor de-a lungul ţărmului, ca să urc după aceea, prin estuarul Tamisei, până la Londra.

— Mi se pare originală ideea, declară Jabina. Încep să vă găsesc interesant. Vă credeam mai… neajutorat!

— Mai neajutorat?! exclamă ducele.

— La prima vedere păreţi un duce obişnuit. Hainele, oarecum demodate, cravata slab legată, colţurile gulerului prea puţin ridicate, iar părul netuns ca lumea. Mândru, îndeobşte, de modestia lui, ducele se simţi, de data aceasta jignit.

— Poţi gândi despre, mine ce vrei, Jabina… Dar dacă nu ţi-aş fi apărut în cale, exact la ceasul potrivit, acum te-ai găsi într-o situaţie mult mai delicată. Nu crezi?

— Cum aşa? Părea atât de nevinovată, încât ducele nu îşi mai încheie gândul. Dar

Jabina îl zori să-i răspundă.

— Haide, spuneţi-mi!

— Comportarea dumitale este necugetată şi îţi repet că te expui unor mari primejdii vrând să mergi neînsoţită în Franţa. Te asigur că nu te voi lăsa să pleci astfel.

— Dar cum m-aţi putea împiedica? îl întrebă Jabina, oarecum sfidător.

— O să te încredinţez poliţiei în chiar primul oraş prin care vom trece, aşa după aceea vei fi redată tatălui dumitale. Jabina slobozi un ţipăt de uimire:

— Cum puteţi fi atât de crud şi atât de ipocrit?

— Nu sunt niciuna, nici alta. Îţi port pur şi simplu, de grijă.

— Nu vă cred! Adevărul este că nu vreţi să vă compromiteţi, asta-i!

— Eşti încă o copilă şi nu îţi doresc decât binele.

— Nu-mi place nimic din tot ceea ce se face pentru binele meu: bunăoară prăjitura de sago pâinea unsă cu unt şi laptele cald. Apoi, pe un ton mai calm, sublinie:

— Oare de ce n-am întâlnit un bărbat tânăr şi elegant, care ar fi fost gata să mă ajute cu adevărat?

— Sunt dezolat, Jabina, dar nu voi reveni asupra hotărârii mele.

— Aveţi realmente intenţia să... mă predaţi poliţiei? întrebă ea cu glas plângăreţ.

— Aşa voi face şi vei vedea că până la urmă o să-mi fii recunoscătoare.

— Dacă veţi face aşa, o să vă urăsc până la sfârşitul zilelor mele.

— Asta nu o să mă determine să-mi schimb părerea.

— O să plămădesc o statuetă din ceară, după chipul şi asemănarea dumneavoastră şi o să înfig în ea o mulţime de ace! în felul acesta sper să îndurați toate chinurile iadului. Ducele nu-i răspunse. O vreme rămaseră tăcuţi. Întru sfârşit, Jabina îl imploră:

— Vă rog să nu mă duceţi la poliţie. Lăsaţi-mă

la han; poate că o să găsesc pe cineva care să mă ajute să-mi continui drumul. De obicei am noroc, iar oamenii sunt drăguţi cu mine. Ducele îşi spuse că, într-adevăr, tânăra era dăruită cu toate însuşirile menite să-i înduioşeze pe bărbaţii ce i s-ar afla în cale.

— Îmi pare foarte rău, Jabina, dar voi face cum am spus.

— Ce monstru! izbucni ea, mânioasă. Nu-mi închipuiam că sunteţi atât de crud. Dar dacă o să mă arunc din înaltul unei faleze, pentru a nu-l lua de soţ pe lordul Dornach, conştiinţa o să vă fie torturată până în ultima zi de viaţă. Ducele tăcea, cufundat în lumea gândurilor sale. Afară ningea cu fulgi mari. Trăsura se bălăbănea când spre dreapta, când spre stânga, dar caii nu îşi încetiniseră mersul. Ducele privi prin geam; se înnoptase şi se gândi că nu o să le fie prea uşor să găsească hanul de prin partea locului. Jabina reflectă cu glas tare, ca şi cum i-ar fi bănuit îngrijorarea:

— Dacă o să ne acopere cumva zăpada, salvatorii noştri îşi vor pune întrebarea de ce eraţi însoţit de o tânără… Şi râse.

— Mă gândesc la scandalul care s-ar naşte din aşa ceva: ducele de

Warminster, mort în braţele unei anonime frumuseţi scoţiene!

— Ţi-am mai spus… te orbeşte orgoliul.

— Poate că nu vă este pe plac părul roşcat?!

— Nu tocmai.

— Îmi cam închipui eu ce soi de creatură vă poate cuceri, îl ironiza Jabina. O gâsculiţă frumoasă, care n-ar spune decât: da, senioria-voastră… nu, senioria-voastră, încuviinţând absolut totul, fără să protesteze.

— Cel puţin, una ca aceea nu m-ar vârî într-o astfel de situaţie, preciza ducele.

— Fireşte că nu, dar gândiţi-vă ce plicticoasă v-ar fi viaţa lângă o asemenea soţie. Ar fi aidoma cu lectura cărţilor dumneavoastră prăfuite, accentuă Jabina, râzând uşor; Apoi continuă: nu aţi putea consemna absolut nicio schimbare de la un capitol la altul! Ducele suspină obosit.

— Te pot asigura, Jabina, că nu gust genul de aventuri ce par să te delecteze. Tot ce, sper este să ajungem nevătămaţi la următorul popas. Brusc, trăsura marcă o deviere, după care roţile părură să se afunde într-o mocirlă păstoasă, încremenind pe loc în poziţie înclinată. Când ducele deschise portiera, un spulber de zăpadă năvăli în caleaşca. Scoţând capul afară, îl întrebă pe vizitiu:

— Ce s-a întâmplat, Higman? Ne-am împotmolit de-a binelea? Dar abia apucă să rostească întrebarea, că trăsura se şi răsturnă.

CAPITOLUL 2

Ducele încercă să deschidă ochii, dar nu izbuti să-şi fixeze privirile asupra celor

— Ce se petreceau în jur. În sfârşit, întrezări doi ochi cenuşii-verzui, înconjuraţi de jucăuşe bucle arămii. Apoi desluşi un glas:

— V-aţi trezit? Ce fericită sunt! Atunci îşi reaminti groaznicul pârâit făcut de trăsura în răsturnare precum şi izbitura puternică de la cap, înainte de a se prăbuşi ca într-un abis.

— Unde sunt? întrebă el, mirat că îşi aude propriul glas.

— Am fost atât de îngrijorată! îi răspunse Jabina. Credeam că nu o să vă mai reveniţi niciodată. Vă socoteam pierdut…

— Da, s-a dat trăsura peste cap, spuse ducele, cu glas stins. Este cineva rănit?

— Numai dumneavoastră. Scoseseţi capul prin geamul de la portieră şi poate că v-aţi lovit de vreo piatră mai colţuroasă. Doctorul v-a cusut în şase locuri.

Ducele încercă să ridice un braţ, dar nu reuşi. Îl chinuia setea, îşi simţea gura uscată. Parcă citindu-i gândurile, Jabina îl întrebă:

— Vreţi să beţi ceva? Şi pe loc îi umplu un pahar; apoi îi ridică uşor capul, sprijinindu-i-l de un braţ al ei. După efortul făcut, ducele simţi o durere ascuţită săgetându-i creierii. Totodată, îşi reaminti că Jabina era cu el în trăsură şi atunci întrebă:

— Suntem la un han? Începuse, într-adevăr, să-l cam uimească aspectul plăcut al odăii, confortul de care se bucura, nicidecum asemănător cu cel al unei staţii de poştă.

— Nu, îl lămuri Jabina. Ne aflăm la sir Ewan şi lady Mac Cairn. Ei ne-au găzduit imediat după accident.

— Foarte bine, încuviinţă ducele, prăbuşindu-se pe loc într-un somn adânc.

Se deşteptă abia după câteva ore şi atunci băgă de seamă că Jabina se afla tot pe un scaun, la căpătâiul lui. În cameră ardea lumina, perdelele erau trase. O privi câteva clipe, dar nu fără să observe culoarea deosebită pe care lumina flăcărilor din cămin o răspândea peste părul ei. Simţindu-l că s-a trezit, Jabina se apropie şi mai tare de pat.

— Vă simţiţi mai bine. A mai trecut o dată pe-aici medicul, să vadă rana. Crede că în mai puţin de un an cicatricea o să dispară cu totul.

— Un an! exclamă ducele. Ce noroc că nu sunt un împătimit al dichiselii, altfel situaţia mi s-ar părea de nesuportat.

— Să ştiţi, însă, că doctorul vă găsea foarte atrăgător chiar aşa… cu faşa care vă înconjoară fruntea. Aţi putea întruchipa pe unul dintre eroii romanelor pe care îmi place să le citesc.

— Iată un rol ce nu mă atrage în niciun fel, afirmă ducele, pe un ton răspicat. De îndată ce mă voi simţi mai bine, îmi voi continua drumul spre sud.

— După spusele medicului, trebuie să mai staţi liniştit cel-puţin trei zile.

— Istoriseşte-mi, dacă vrei, ceva mai amănunţit cele întâmplate.

— Totul s-a petrecut atât de fulgerător, încât nu-mi mai amintesc foarte exact. Mi se pare că roţile trăsurii s-au afundat într-o groapă plină cu zăpadă. Din fericire, neam răsturnat peste un strat gros, ceea ce a mai amortizat puţin şocul.

— Dar caii? întrebă ducele.

— Sunt bine, doar puţin speriaţi. Vizitiul dumneavoastră i-a dus la grajd; aşteaptă să ne continuăm drumul. Ducele o privi cu mirare:

— Să ne continuăm drumul ai spus? Bărbatul simţi stânjeneala Jabinei, dar tot întrebă nedumerit:

— Cum adică?

— Mă gândisem să nu vă spun decât mâine, se încumetă Jabina să-i explice. Vreau să vă spun că…

— Ce anume? stărui ducele. Că aş prefera să nu vorbiţi cu nimeni de-aici, înainte de a vă spune eu… ceva. Ducele încercă să se ridice, voia să stea aşezat, sprijinit în perne.

— Vino mai aproape, Jabina şi lasă-mă să te privesc în ochi. Ea i se supuse, dar nu fără şovăire.

— Spune-mi acum ce înseamnă toate misterele astea? îmi ascunzi ceva…

— Aş vrea să fac asta când o să fiţi complet restabilit.

— Mă simt foarte bine şi nu sunt atât de firav

încât să mă dea gata o simplă lovitură.

— Rana era adâncă, îl înştiinţa Jabina. A curs mult sânge pe zăpadă… Mă cuprinsese groaza, îmi închipuiam că aţi şi murit.

— Te cred. Dar aştept să-mi spui ce te-am rugat. Jabina schiţă o mişcare, cu intenţia de a se îndepărta de pat, dar el o apucă ferm de încheietura mâinii, oprind-o locului.

— Spune-mi absolut totul! porunci el. Intuiesc ceva neobişnuit şi, cu cât voi şti mai repede, cu atât va fi mai bine.

O simţi tremurătoare şi surprinsă de asprimea tonului folosit… Jabina începu, stingherită:

— Trebuie să vă spun că… în timp ce eraţi transportat pe o brancardă, lady Mac Cairn m-a recunoscut.

— Altfel spus, v-aţi mai întâlnit şi altă dată?

— Da, în urmă cu doar câţiva ani; îl cunoaşte bine pe tata, deşi amândoi nutresc, unul faţă de celălalt, o antipatie profundă.

— Înţeleg, spuse ducele. Nu ţi-a fost prea uşor să-i explici de ce te găseai în trăsura mea. l-ai mărturisit că ai fugit de-acasă? Întrebarea fu urmată de tăcere.

— În sfârşit, ce i-ai spus?

— Că suntem căsătoriţi.

— Căsătoriţi? Lovit ca de trăsnet, ducele îşi desprinse mâna de cea a Jabinei şi se lăsă, moale, peste perne.

— Altceva nu puteam face, explică Jabina. N-aveam timp să reflectez. Nu mă aşteptam să o

întâlnesc pe lady Mac Cairn, care, pe loc, m-a şi apostrofat: „Ia te uită, Jabina Kilcarthie! Ce faci aici?” Şi atunci m-am simţit cuprinsă de panică.

— Altceva n-ai găsit să spui? Decât că suntem, căsătoriţi?

— Lady Mac Cairn m-a întrebat cine sunteţi… Mi s-a părut firesc să răspund: soţul meu. Ducele căzu pe gânduri preţ de câteva clipe.

— Bine, hotărî el. De îndată ce o voi vedea pe lady Mac Cairn, îi voi explica exact situaţia.

— Nu puteţi face aşa ceva! exclamă Jabina. A şi spus tuturor celor din casă că sunt soţia dumneavoastră. Mi-a dat camera de-alături, ca să pot fi mereu aproape de dumneavoastră, aşa cum ar fi şi firesc într-o asemenea împrejurare, când este vorba de doi soţi.

— Copila mea, nu văd decât o singură soluţie menită să ne scoabă din situaţia în care ne-ai cufundat pe amândoi: să spunem adevărul.

— Şi ce părere aveţi despre… mă rog, reacţia gazdei, în faţa declaraţiei noastre? O să-şi închipuie fel şi fel de lucruri: că am călătorit în aceeaşi trăsură, că am dormit în aceleaşi hanuri… în sfârşit că purtarea noastră nu a fost în niciun caz dintre cele mai corecte. Observaţia Jabinei nu era lipsită de temei, astfel că ducele căzu din nou pe gânduri. Dintr-odată, furios, exclamă:

— Dar la naiba! De ce nu i-ai spus, totuşi, adevărul? Cum de ai putu comite atare nebunie? Cum de ai născocit aşa ceva?

— Pentru că, după cum v-am mai spus, n-am

avut timp de gândire.

— Lady Mac Cairn o să-i spună tatălui dumitale – nu mai încape nicio îndoială – că am fost aici împreună. Jabina se aşează pe marginea patului.

— Tatăl meu o detestă pe lady Mac Cairn. O socoteşte bârfitoare. Aşa că nu o să o creadă.

— Nu sunt chiar atât de sigur, se arătă neîncrezător ducele.

— Dacă nu i-aş fi spus că suntem căsătoriţi, i-ar fi scris tatii imediat, ca să-i vestească scandaloasa situaţie în care ne aflăm.

— Scandaloasă din pricina dumitale, rectifică ducele.

— Pe de altă parte, încercă să-l liniştească Jabina, sunt convinsă că, auzind cele ce i-am spus şi fiind tare geloasă că m-am măritat cu un duce, nu o să dezvăluie nimic celor din jur; şi chiar nimănui. Poate doar tatii… Ducele desprinse oarecare logică din spusele fetei, dar tăcu.

— Vom pleca de îndată ce o să vă simţiţi mai bine, căută să-l domolească Jabina, cu blândeţe. De îndată ce voi fi ajuns la mătuşa mea, în sudul Franţei, toate acestea vor fi demult date uitării de către toată lumea. Nisa este mult prea departe de posesiunile dumneavoastră, încât să mai aveţi de ce vă teme…

— De neînchipuit, îmi par toate astea! mai mult chiar, de-a dreptul scandaloase! izbucni ducele. O să-i explic totuşi acestei lady Mac Cairn că nu te cunoşteam înainte de a te fi primit în

trăsura mea.

— Sunt sigură că nu se va declara mulţumită cu asemenea explicaţie, se grăbi Jabina cu răspunsul. O să-şi spună imediat că aţi vrut să profitaţi de mine, că nu există alt temei care să justifice faptul că, la căderea serii, ne găseam împreună, pe drumuri. Este persoana în stare să-şi închipuie mereu numai şi numai răul.

— Cum se poate ca un bărbat generos, care a fost de acord să vină în ajutorul unei doamne în vârstă, să aibă parte, în cele din urmă, de o soartă ca asta? îi venea să o zgâlţâie zdravăn pe Jabina, dar se simţea mult prea slăbit pentru a face vreo mişcare. Şi fiindcă se zăvorâse în tăcere, Jabina reluă:

— Vedeţi, aşadar, că oricare ar fi explicaţiile oferite gazdei, ele nu ar putea decât să agraveze lucrurile.

— Nimic mai dezastruos decât situaţia în care ne aflăm întâri ducele, extrem de prost dispus. Ai hotărât să-mi întinezi reputaţia… în ce priveşte a dumitale…

— Pentru moment, reputaţiile noastre sunt la fel de imaculate ca neaua care cade din cer, îl întrerupse Jabina. Iar lady Mac Cairn, toarce de plăcere, ca o pisică din Cheshire, la gândul că i-a fost dat să găzduiască sub acoperişul ei un duce.

Fata surâse, prilej pentru duce de a-i observa din nou gropiţa din colţul drept al gurii.

— Nu-mi închipuiam că sunteţi un personaj atât de important. Prezenţa dumneavoastră mă

impresionează! mai spuse Jabina.

— Mă declar fericit că te aud spunând-o, poate că de-acum înainte o să-mi vorbeşti mai respectuos…

— Rămân pe mai departe convinsă că sunteţi totuşi prea serios şi prea lipsit de originalitate, i-o întoarse ea, fără ocolişuri, când mă gândesc la ce loc de mare vază aţi putea ocupa în atât de strălucitoarea societate londoneză, nu reuşesc deloc să înţeleg cum de vă pasionează cărţile acelea… prăfuite, vechi.

— Credeam că nutreşti doar dispreţ faţă de parveniţii care ne guvernează, observă ducele. Jabina râse scurt.

— Ei, acum trebuie să recunosc că aţi marcat un punct, spuse ea. În acelaşi timp, însă, bănuiesc că balurile, femeile, jocul de cărţi pot constitui un foarte amuzant mijloc de a-ţi petrece timpul.

— Cine ţi-o fi vorbit despre asemenea lucruri? Lady Mac Cairn?

— Lady Mac Cairn este un adevărat izvor de informaţii. Bunăoară, cunoaşte, mă rog, cu aproximaţie, întinderea proprietăţilor dumneavoastră; ba chiar şi câţi bani v-a lăsat tatăl la moartea sa. Îşi închipuia prea bine ducele că această lady, un monstru de clevetiri, nu se va sfii să istorisească – oricui ar fi dispus să-i dea ascultare – cum îi primise ea, timp de câteva zile, pe ducele de Warminster şi pe tânăra lui soţie scoţiană.

— Presupun că lady Mac Cairn cunoaşte şi

data căsătoriei noastre? Jabina roşi.

— Trebuia să-i spun ceva, nu?…

— Cunoscând acum rodnicia imaginaţiei dumitale, cred că i-ai oferit amănunte cu duiumul privind luna noastră de miere şi curtea înfocată pe care ţi-am făcut-o. Trebuie să plecăm cât mai grabnic de-aici.

— Mie mi se pare totuşi mai complicat… N-aş vrea ca tata să mă şi înhaţe…

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, o ironiza ducele. Un surâs palid îi însoţise vorbele. Jabina întrebă cu vădită sfială:

— Dar nu o să mă daţi pe mâna poliţiei, nu-i aşa?

— Pentru moment, nu mai am această intenţie, întrucât consecinţele care ar decurge din acest lucru ne-ar fi amândurora neprielnice.

— Grozav! se bucură Jabina, bătând din palme de bucurie. Mi-am zis eu că după accident o să vă mai schimbaţi atitudinea. V-am îngrijit… La urma urmei, puteam să-mi iau tălpăşiţa şi să vă las în ghearele morţii.

— Mi-ar fi dat ajutor oamenii mei…

— O, nu fiţi aşa de sigur. Dacă n-aş fi fost curajoasă, puteam, pur şi simplu, să mă aşez în zăpadă plângând, într-atât de jalnic era spectacolul.

— Dar ce lucru atât de important ai făcut?

— Am ieşit cu chiu cu vai din trăsură şi l-am ajutat pe vizitiu să vă scoată de-acolo. Am văzut cu toţii că eraţi rănit, dar oamenii dumneavoastră nu

ştiau ce să facă, încotro s-o apuce. Caii culcaţi pe jos şi roţile trăsurii întoarse în sus alcătuiau o scenă de coşmar, l-am cerut vizitiului să vină mai aproape cu felinarul, aşa încât să pot tampona puţin cu batista rana din care curgea sângele ce vi se prelingea pe frunte. Atunci au sosit şi fermierii, care ne-au ajutat…

— Prin urmare ştiai că o să fim găzduiţi de către familia Mac Cairn? Pe care îi şi cunoşteai?

— Exact. Şi, în pofida stării grave în care vă găseaţi, am socotit că a stârni curiozitatea doamnei însemna pentru mine o adevărată plăcere.

— Văd că ai fost foarte activă… Şi atunci presupun că aştepţi de la mine recunoştinţă, nu-i aşa?

— Ştiu ce gândiţi despre mine, dar ceea ce vreau să vă arăt este că tipul acela de fragilă tovarăşă de viaţă, care vă este pe plac, nu s-ar fi dovedit de niciun folos în această situaţie.

— Aşadar, trebuie să-ţi mulţumesc.

— Nu mai sunteţi supărat pe mine?

— Cum să nu! Ba sunt chiar furios; deocamdată, însă, n-am încotro.

— Asta-i şi părerea mea, îl zeflemisi Jabina. În ziua următoare, ducele primi vizita doamnei Mac Cairn. De la bun început o cântări la justa ei valoare: era guralivă şi despotică. Se arătă încântată că avea cinstea de a-l găzdui pe duce sub acoperământul casei sale. În numai câteva minute, ea schiţă un tablou complet al înaltei

societăţi şi mărturisi că alegerea făcută în privinţa căsătoriei lui o dezamăgise. Cum de se fixase la Jabina? După ce ieşi din cameră - nu înainte de a-i fi dat fetei sfaturi peste sfaturi cum să-şi îngrijească soţul - Jabina simţi nevoia să-şi exprime dispreţul la adresa ei, schiţând o strâmbătură şi cerând ducelui un fel de... confirmare a părerii sale:

— Aţi văzut-o?

— Într-adevăr. Mare nenoroc pe capul nostru să avem nevoie de ospitalitatea ei!

— Măcar să ne fi răsturnat în preajma vreunui han! îşi exprimă Jabina regretul. Mult mai de dorit ar fi fost să nu ne răsturnăm deloc! Tot necazul vine de la drumurile acestea proaste din Scoţia.

— Nicidecum! Drumurile scoţiene sunt chiar desăvârşite! Dar ce să facem dacă englezilor li se năzare să se aventureze aşa, pe orice vreme... şi să pornească în călătorii...

— Cel mai tare, însă, mă dojenesc pe mine însumi, fiindcă am acceptat să te iau şi pe dumneata.

— Ei bine, sunt hotărâtă să vă părăsesc de cum vom fi trecut frontiera, se arătă Jabina, semeaţă. Nu vreau să vă impun o prezenţă cu totul nedorită. Ducele izbucni în râs. Tonul cutezător al Jabinei nu-i displăcea. La urma urmei, nici nu se putea supăra pe ea cu adevărat – era atât de tânără şi de vijelioasă...

— Aveţi grijă cum vorbiţi cu slujitorii, îi atrase atenţia Jabina; gazdele i-au pus la curent cu

situaţia noastră de soţ-soţie, iar eu le-am explicat că respectiva ceremonia a avut loc în secret.

— Am impresia că se îngroaşă complotul, constată ducele, cătrănit. Îmi imaginez uluirea lui Higman când i-ai spus că eşti ducesă de Warminster, deşi în ajun – el mă mai ştia încă holtei!… Ducele socoti că mai avea de pus la punct câteva detalii cu personalul său. Cu o seară înainte medicul îi îngăduise să plece, aşa că mai trebuiau făcute unele pregătiri. Palid şi obosit, se aşează pentru cină la masa familiei Mac Cairn. Capul îi era înfăşurat în acelaşi bandaj care, potrivit spuselor Jabinei, îi venea chiar foarte bine. Cu iscusinţă, el reuşi să ocolească întrebările viclene puse întruna de către lady Mac Cairn, până când, din fericire, sir Ewan îndrumă conversaţia pe făgaşul sportului, eliberându-l astfel pe duce de un chin. Pretextând că a doua zi trebuia să se scoale de cu noapte, ducele se grăbi să se ridice de la masă, pentru a se retrage în camera lui. Pe culoar, Jabina îi şopti cu aer conspirativ:

— Doamna ştie, cred, cu siguranţă, că nu suntem căsătoriţi, de vreme ce mi-a pus o groază de întrebări despre amănuntele privind ceremonia respectivă. Simt că bănuieşte mai degrabă o răpire decât o căsătorie.

— Să bănuiască ce poftеşte, îi răspunse cu năduf ducele. Mâine plecăm, alte detalii urmează să le reglementăm mai târziu.

— Du-te la culcare, Jabina, o îndemnă el, cu

glas destul de sec. Am dat ordinele necesare aşa încât să putem pleca neîntârziat la ora 9.

— N-ar trebui să străbateţi o distanţă prea lungă în prima zi după ridicarea din pat. Am vorbit şi cu Higman, care gândeşte la fel; bine-ar fi să mai facem un popas înainte de a ne îmbarca la Berwick, cutează Jabina să-i sugereze.

— Ocupă-te de treburile dumitale. Eu am anumite planuri, ţin să mi le îndeplinesc.

— Deocamdată sunt încă infirmiera dumneavoastră şi, până ce vom părăsi acest castel, soţie. Am deci tot dreptul să-mi dau o părere.

Se vedea că era cu adevărat supărată; ducele simţi atunci nevoia să-i ceară scuze:

— Te rog să mă ierţi, Jabina, dar situaţia în care mă găsesc mă face mai nervos.

— Vă iert şi vă urez noapte bună. Vreţi să vin puţin mai târziu să vă potrivesc pernele? îl întrebă Jabina, cu licăr şiret în privire.

— Du-te la culcare! se arătă ferm ducele, împingând-o uşurel spre camera ei.

Timp de câteva clipe gândurile îi fură stăpânite de ambiguitatea situaţiei lor. Ce ar zice prietenii lui, dacă ar afla prin ce aventură trece? Şi-ar bate joc de el, fără doar şi poate! Viaţa lui de celibatar era dintre cele mai liniştite; deseori, Freddie, cel mai bun prieten al său de la Oxford, îi spunea cu intenţia să-l ispitească:

— Dragul meu, ar trebui să vii cu noi la Londra, să te mai distrezi puţin. Dacă o să te

înverşunezi aşa… întruna, să nu pleci nicăieri, o să te prosteşti de-a binelea.

Ori de câte ori se vedeau, Freddie se străduia să-i prezinte un foarte atractiv tablou al distracţiilor londoneze:

— Vei fi primit de prinţul de Walles! Alteţei sale îi place nespus să se vadă înconjurat de seniori. Există pe-acolo şi câteva frumuseţi venite de pe continent, care vor avea grijă să-ţi mai împrospăteze gândurile, aşa încât să mai dai uitării cărţile. Dar femeiuştile, midinetele păreau să nu-l intereseze câtuşi de puţin pe duce. Singura lui dorinţă era să-şi trăiască viaţa în tihnă, departe de zbuciumul citadin. Totuşi, cu numai câţiva ani în urmă, avusese o aventură. În cursul cercetărilor cunoscuse o tânără văduvă. Se numea Marguerite Blachett, era bibliotecară, avea o educaţie aleasă, era calmă şi, pe deasupra, foarte atrăgătoare. Scânteia se aprinsese încă de la prima vedere. La moartea soţului, ducele i-a adresat condoleanţe, prilej care i-a îngăduit, totodată, să afle că şi cercetările sale se înrudeau cu ale dispărutului. Şi cum Marguerite locuia la vreo zece kilometri de casa lui părintească, a invitat-o în câteva rânduri. O preţuia mult, era o minunată interlocutoare. Discuţiile, lor despre literatură i se păreau de-a dreptul pasionante… Acum, ducele se gândea la deosebirile dintre Marguerite şi Jabina; tânăra scoţiană vorbea uneori fără să gândească destul, în timp ce Marguerite era cu totul altă fire – liniştită, domoală. Ducele cam bănuia ce părere şi-

ar fi putut face Jabina, dacă i-ar fi vorbit despre Marguerite; fără îndoială că ar fi trecut-o repejor în rândul celor denumite de ea… gâsculiţe. Dar el nădăjduia ca Marguerite să nu audă niciodată vorbindu-se despre Jabina sau despre aşa-zisa lui căsătorie cu aceasta. De fapt, era hotărât să rămână celibatar; îşi închipuia că nu s-ar putea obişnui să-şi vadă soţia aşezată în faţa lui, la celălalt capăt al mesei zi de zi, la fiecare prânz ori cină. Voia neapărat să se despartă de Jabina la frontieră, aşa cum de altfel chiar ea îşi exprimase dorinţa. Îşi aminti însă, deodată, că înainte de accident luase decizia să nu-i dea niciun caz voie să călătorească singură; ca atare, era dator să-i găsească o însoţitoare, deşi nu ar mai fi trebuit să-l intereseze soarta Jabinei, după despărţire. Era, de fapt, treaba ei… Totuşi, simţea că nu poate rămâne chiar nepăsător, că se cuvenea să o ajute. Se răsucea în pat când pe-o parte, când pe alta, nu îşi mai găsea somnul, tot gândind la nevârstnicia fetei, la ochii ei atât de limpezi şi plini de candoare. În acelaşi timp, însă, ar fi vrut să şi-o scoată din minte; cu atât mai mult, cu cât o considera vinovată de toate necazurile ce se abătuseră asupra lui. Deloc puţine!… Ba chiar îşi zicea că mult mai înţelept ar fi procedat dacă, la momentul potrivit, ar fi făcut cale întoarsă şi ar fi dus-o înapoi la hanul Coq de Bruyère. Cine l-o fi pus să-şi continue călătoria în compania ei? De vină era poate şi faptul că, până atunci, cunoscuse prea puţine fete tinere. Nu îşi amintea să fi avut,

la Warminster, prilejul să sporovăiască vreodată cu fetişcane de vârsta Jabinei. De obicei, nu primea şi nu fixa întâlniri decât cu oameni ceva mai în vârstă.

— Luneci pe-o pantă greşită, dragul meu duce, îi atrăgea când şi când luarea-aminte prietenul Freddie. Haide, vino la Londra… Să dansezi cu „nemaipomenitele” şi cu „năucitoarele” de-acolo! … Ducele îi dădea însă mereu-mereu aceleaşi răspuns:

— Prefer să stau aici.

— Dar asta nu-i deloc firesc! La treizeci de ani o să fii ca un moşneag! Freddie căuta să-l pună totuşi pe gânduri. Într-adevăr, chiar şi Jabina îl găsise cam bătrânicios şi destul de neinteresant… Cine ştie, poate că amândoi aveau dreptate. Acum, nu reuşea nici măcar să aţipească, cu gândul la Jabina care, probabil, dormea, foarte liniştită de cealaltă parte a peretelui despărţitor. Cât de candidă şi-o închipuia, în somnu-i tihnit! A doua zi dimineaţă, când Jabina îşi făcu apariţia în sufragerie, ducele, sir Ewan şi lady Mac Cairn îşi şi luaseră micul dejun. Intră ca o vijelie, salutând gazdele şi cerându-le scuze pentru întârziere.

— Trebuia să-i fi rugat pe soţul tău să te trezească, spuse lady Mac Cairn. În ce mă priveşte, n-aş putea să mai dorm nici măcar un minut în plus după ce se scoală sir Ewan! Tot discursul acesta îl ţinuse doar cu intenţia de a şti dacă Jabina şi ducele domniseră în acelaşi pat. Dar tânăra fată îi răspunse cu un aer suav:

— Foarte greu mă hotărăsc seara să mă culc; de aceea şi deşteptarea, în chiar primele ore ale dimineţii, este mai anevoioasă.

— După câte ştiu, dragul meu duce, nu prea ai avea motive să veghezi seara la Warminster, unde viaţa mondenă nu-i deloc intensă.

— Aşa este, răspunse el… Acum, vă rog să mă iertaţi, mă duc să văd dacă au fost făcute toate pregătirile de plecare. Şi se ridică de la masă. Atunci, lady Mac Cairn să se întoarse spre Jabina, iscodind-o iarăşi:

— Nici că ai fi putut face mai bună alegere, draga mea. Ducele este un bărbat deosebit, în care poţi avea deplină încredere.

— Poate că nu-i chiar atât de banal pe cât pare, spuse Jabina, fără să-şi cântărească vorbele. Pe chipul gazdei se născuse o mirare: devenit Jacques I, rege al Angliei. Femeia aceasta frumoasă i-a fost soţie. A avut patrusprezece copii, nici mai mult nici mai puţin; dar numai şase au trăit.

— Foarte interesant, murmură ducele. Apoi, oprindu-te în faţa altui tablou, lady

Mac Cairn explică:

— Aceasta este o străbună romantică, alături de soţul ei.

— Pentru ce… romantică? întrebă Jabina.

— În timpul rebeliunii din 1745, ofiţerul al cărui portret îl vedeţi aici, încheiase cu un englez un acord în baza căruia acesta îi garantase imunitatea clanului său.

— Şi cu soţia ce s-a întâmplat? întrebă Jabina.

— Jean Ross era o vecină care spiona trupele engleze. A fost adusă aici, în castelul acesta şi condamnată la moarte.

— Şi-atunci ce s-a întâmplat? întrebă Jabina în ai cărei ochi parcă se aprinseseră scântei.

— Atunci, în timp ce ieşea fără escortă din holul cel mare în care avusese loc judecata, sir Angus Mac Cairn, ofiţer, pe loc cucerit de frumuseţea ei, a exclamat: „Nu puteţi ucide femeia aceasta care îmi este soţie”.

— Prin urmare a putut fi salvată? întrebă Jabina.

— Bineînţeles, îi răspunse lady Mac Cairn, de vreme ce englezii garantează clanului ei imunitate deplină.

— Şi cum de n-a descoperit, nici, un englez că, de fapt, nu erau căsătoriţi? Lady Mac Cairn începu să râdă:

— Jabina dragă, doar nu o să mă faci să cred că nu cunoşti chiar deloc legea. Căsătoria „prin declaraţie” este absolut legală în Scoţia. Din clipa în care sir Angus a declarat acest lucru, el şi încântătoarea Jean au devenit, cu adevărat, soţ şi soţie! Urmară clipe de tăcere, în care Jabina şi-ar fi putut închipui că ducele se preschimbase în stană de piatră. Nici nu mai îndrăznea să-l privească.

— Sunt sigură că şi senioria-voastră cunoaşte această lege, continuă lady Mac Cairn. Astfel că, până şi dumneavoastră „dimpreună cu Jabina,

dacă nu aţi fi fost realmente căsătoriţi înainte de a sosi aici, aţi fi acuma soţ şi soţie în mod legal şi irevocabil! În privirile doamnei Mac Cairn se ivise o sclipire maliţioasă, ca şi cum ar fi ghicit adevărul-adevărat. Până să ajungă la uşă, ducele şi Jabina nu mai scoaseră niciun cuvânt.

— La revedere, Jabina, spuse lady Mac Cairn. Deosebită plăcere mi-a făcut să te primesc împreună cu soţul tău. Ori de câte ori veţi mai călători prin Scoţia, vă rog să veniţi; aş fi fericită să-mi fiţi din nou oaspeţi.

— Sunteţi foarte drăguţă, spuse Jabina cu glas scăzut. Ducele strânse mâna lui sir Ewan, apoi pe a soţiei acestuia, după care urcă în trăsură. Sub biciul lui Higman, atelajul se angaja în alee, pornind la drum. Ducele se adâncise în el. Când şi când, Jabina îi privea pe furiş – părea profund nemulţumit, crispat; buzele contractate formau acum o linie subţire, orizontală. După câtva timp, nemaiputând îndura o tăcere atât de apăsătoare, Jabina se încumetă să mărturisească, aproape şoptit;

— Sunt sincer mâhnită!

CAPITOLUL 3

Ducele nu-i răspunsese. Încerca să-şi păstreze cumpătul. Niciodată, până în clipele acelea, nu fusese ispitit să lovească pe cineva, ori să rostească cine ştie ce injurii grele. Acum, nu reuşea să înţeleagă cum el, ducele de Warminster, atât de pornit împotriva legării prin căsătorie, se pomenise, fără voia lui, dăruit cu o nevastă pe nici măcar nu şi-o alesese. Îi venea s-o înşface pe Jabina de umeri şi să o scuture zdravăn. Dar latura domoală a firii sale se dovedi biruitoare. Îşi spuse că, oricum, violenţa nu ar fi schimbat cu nimic situaţia… Pe de altă parte, Jabina era atât de tulburată văzându-i expresia feţei, încât tăcea chitic. Din fericire pentru ea, fusese crescută într-o atmosferă de familie în care pălăvrăgeala nu îşi croise niciodată loc. De aceea, atitudinea ducelui nu o făcea să se simtă chiar foarte derutată. Faptul că dintotdeauna i se vorbise puţin, dezvoltase în făptura ei puterea imaginaţiei, har menit să înfrumuseţeze totul, făcând-o să „trăiască” situaţii asemănătoare celor ţesute în captivantele pagini de roman. Dintre toate, iubea cel mai mult cărţile pline de întâmplări aventuroase, astfel că mintea îi era deseori bântuită de eroi şi eroine cărora li se identifica împătimită. Totuşi, nimic din romanţioasa experienţă trăită până acum nu o putuse face să-şi închipuie că, într-o bună zi, avea să se afle într-o caleaşca, aşezată la dreapta unui bărbat furios, în

stare să comită violenţe. Ar fi vrut să-i explice că uitase cu desăvârşire de respectiva lege a căsătoriei prin declaraţie1 şi că în momentul în care îi spusese doamnei Mac Cairn că era măritată, nu voise, în fapt, decât să scape de ea, fie şi printr-o minciună improvizată. O minciună menită să o ferească de comentariile ce s-ar fi ivit după ce fusese descoperită în trăsura unui bărbat tânăr, seara târziu, în urma unui accident. Până acuma, singura ei experienţă în privinţa bărbaţilor data din anul ce trecuse, când abia împlinise şaptesprezece ani şi când tatăl o luase cu el la Edinburgh.

Acolo descoperise Jabina, la prima ei serată, că-i putea atrage şi interesa pe bărbaţi. Totuşi, tinerii care frecventau saloanele aceiea o dezamăgiseră – îi găsea lipsiţi de duh şi cam stângaci. Iar bărbaţii ceva mai copţi îi tot făcuseră complimente, îndemnând-o să-şi pună frumuseţea în… valoare. Oricum, fusese îndeaproape supravegheată de către tatăl ei, astfel că omagiile tuturor se limitaseră la simple ori nesărate măguliri. Totuşi, descoperise o lume nouă. O lume care avea să-i hrănească de-aici înainte imaginaţia, îl rugase pe tatăl ei să o însoţească la Edinburgh şi în următorul sezon de petreceri. Dar atunci, asemenea unei bombe, s-a ivit propunerea lordului Dornach. Jabina nu îl remarcase decât prea puţin înainte şi, în niciun caz nu îl considerase o posibilă „partidă”. Îl socotea un „oarecare”, mai ales că era de-aceeaşi vârstă cu

tatăl ei. Avea un fel plicticos de a cădea pe gânduri înainte de a răspunde cuiva, aşa încât nu ştiai niciodată dacă înţelesese întrebarea, ori dacă se pierdea în căutare de cuvinte pentru răspuns.

…într-o zi, după ce lordul Dornach le făcuse o vizită, sir Bruce a chemat-o pe

Jabina şi i-a spus:

— Trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă ceva foarte important, Jabina.

— Prea bine, tată. Despre ce este vorba?

— Lordul Dornach te-a cerut în căsătorie, iar eu am acceptat în numele tău.

Mai întâi, Jabina crezu că nu a desluşit bine spusele tatălui său, că acesta era pus pe glume. Când înţelese, totuşi, că ei vorbea foarte serios, Jabina scoase un ţipăt scurt care îi exprima dezamăgirea.

— Cum, tată, să-l iau de bărbat pe lordul Dornach? Nici vorbă nu poate fi de aşa ceva!

— Nu am deloc intenţia să dezbat cu tine această chestiune, Jabina. Mi-am dat acordul şi numai asta contează. Socot că va fi un soţ excelent şi că astfel vei încăpea pe mâini bune.

— Dar, tată… este mult prea… bătrân. Cum să se gândească la o soţie de vârsta mea?

— Jabina! Eşti şi tânără, şi impetuoasă! Ai nevoie, lângă tine, de un om ponderat, chibzuit.

— Nu chibzuinţă îmi trebuie, tată! exclamă Jabina, mânioasă. Vreau să mă mărit cu cineva pe care să-l iubesc şi alături de care să fiu fericită.

— Destul, Jabina! Lordul Dornach va veni

mâine. Aştept să-i confirmi acordul meu.

— Nu voi face asta, pentru nimic în lume! Nu-l voi lua niciodată de bărbat, se aprinse Jabina, pierzând aproape măsura.

— Vei face cum spun eu. Sunt tatăl tău şi trebuie să-mi dai ascultare!

Sir Bruce ieşi din cameră trântind uşa. Deznădăjduită, Jabina se lăsă moale pe covor. Dintotdeauna tatăl îi inspirase teamă; îl socotea rece, distant, mai cu seamă după moartea mamei. Şi nu înţelegea cum ar putea să accepte drept soţ un bărbat ce nu i-ar fi deloc drag… Cum? Văzuse cândva castelul lordului Dornach - o clădire uriaşă, din piatră, cu ziduri groase de un metru, cu înfăţişare tristă, neatrăgătoare. În interior, încăperi întunecoase, ca nişte celule de temniţă.

A doua zi, lordul Dornach se prezentă ca să o ceară în căsătorie. De faţă fiind şi tatăl ei, Jabina se arătă supusă, primind cu pleoapele lăsate inelul bătut în diamante pe care viitorul soţ i-l trecu pe deget.

— Sunt încredinţat că vom fi nespus de fericiţi, simţi nevoia lordul să tragă o concluzie, după o tăcere cam prelungită. Jabina nu-i răspunse. Atunci, vrând să o scuze într-un fel, tatăl declară;

— Fiica mea este cam timidă. În plus, foarte mişcată de cinstea pe care i-o faceţi căsătorindu-vă cu ea. Dornach se apropie de Jabina, cercetând-o parcă mai atent. Ea îi observă atunci pungile de sub ochi, ceea ce o scârbi ca şi cum ar fi

îmbrăţişat-o. Îi venea să fugă, să nu-l mai vadă în faţa ochilor niciodată!

După ce lordul Dornach ieşi din încăpere, însoţit de tatăl ei, Jabina cântări în mare grabă situaţia. Şi, în doar câteva clipe, îşi ticlui un plan. Mai întâi, să pornească spre Edinburgh, unde o bună prietenă ar fi putut-o găzdui câtva timp. Dar, pe dată, îşi dădu seama că tatăl ei ar găsi-o lesne şi că, prin urmare, tot atât de lesne ar aduce-o înapoi acasă. Atunci îşi aminti de existenţa unei mătuşi, soră de-a mamei, pe care o iubise tare mult în copilărie. Trebuia neapărat să ajungă la ea. Dar cum? Mătuşa aceasta locuia în Franţa, la Nisa; aşadar, la o depărtare ce nu i-ar fi îngăduit tatălui să o găsească prea curând. Mătuşa Elspeth se purtase întotdeauna foarte frumos cu Jabina. An de an îi trimitea, la Crăciun, daruri potrivite cu vârsta şi gusturile unei tinere fete: mănuşi, bijuterii, ori dantele preţioase. Cu siguranţă că mătuşa Elspeth o să se arate înţelegătoare, încuviinţându-i escapada.

Şi poate că acolo, în sudul Franţei, îi va fi dat să-l întâlnească pe tânărul cuceritor din visele ei. În felul acesta, şi-ar putea alege singură soţul, nesilită de nimeni…

Dar, pentru moment, era ca şi măritată; din păcate, cu un ins care părea să o deteste. Ducele nu era genul de bărbat întrezărit în visările ei. Când se gândea la duritatea manierelor lui, la felul în care dezaprobase năstruşnica idee prin care îşi ascunsese identitatea şi, mai cu seamă,

faptul că fugise de acasă, Jabina îşi zicea că destinul îi juca un renghi urât. Oare fugise de lordul Dornach, ca să se pomenească măritată cu o persoană care părea să fie însăşi reîncarnarea aceluia, dar mai tânăr? "Ce o să mi se mai întâmple?” se întreba Jabina.

Dar iată că, pe neaşteptate, îi veni o idee.

— Credeţi că, începu ea cu glas tare… Ducele întoarse capul şi o privi mai atent pentru prima oară de când porniseră la drum. Îngrozită, Jabina se făcu mică de tot… Căutătura lui părea atât de mânioasă, încât aproape că nici nu mai recunoştea în el pe bărbatul întâlnit la han. Ba chiar o fulgeră gândul că ar putea fi în stare de cine ştie ce violenţă, într-atât de aspru şi amar îi era glasul când îi spuse:

— Te-aş ruga să taci. Despre toate acestea o să vorbim ceva mai târziu.

Deocamdată nu-mi slujeşte la nimic limbuţia dumitale şi nici comentariile naive pe care mi le tot înşiri. Apoi îşi întoarse brusc faţa de la ea. Tăcerea dintre ei dură până la căderea nopţii, când trăsura intră în curtea unei staţii de poştă.

Ducele ceru îndată un salon separat, dar i se răspunse că toate erau ocupate şi că, din păcate, trebuia să accepte unul comun, sortit călătorilor de rând.

Pe Jabina răspunsul lui o mulţumi, firește; nu se închipuia deloc cinând faţă în faţă cu o persoană atât de cătrănită. Oricum, după o zi teribil de apăsătoare, îşi simţea spiritul

descătuşându-i-se puţin; ba chiar i se făcuse foame.

Ca de obicei, meniul se compunea dintr-o supă, apoi dintr-un felul doi, în care carnea era cam tare şi o budincă indigestă ca plumbul. Li se aduse, totuşi, la sfârşit, o brânză excelentă, pe care o apreciară mult. Jabina observă că ducele doar ciugulise din toate şi că vinul prost adus la masă îl făcea, când şi când, să se strâmbe. Şi bănuia că rana îl mai făcea, poate, să sufere, că şleaurile acelea desfundate pe care fuseseră siliţi să le străbată, îl chinuiseră prea tare.

După acest popas scurt, porniră mai departe: ducele se ghemui din nou în colţişorul lui, iar Jabina se ferecă în tăcerea care îi fusese poruncită. Bătură astfel drum lung, parcă fără de sfârşit. Până în cele din urmă, ajunseră la un han mult mai arătos decât cel dinainte. Nevasta hangiului îi cântări dintr-o singură privire, clasându-i în categoria călătorilor de soi, astfel că-i îndrumă spre un salon mobilat cu fotolii confortabile, salon în care şi focul din cămin părea prietenos.

— Mă duc să pregătesc două camere, domnule. Pentru dumneavoastră şi sora care vă însoţeşte, spuse hangiţa, al cărei ochi sfredelitor nu descoperise nicio verighetă la mâna Jabinei.

— Foarte bine. Este exact ceea ce doream şi noi, se grăbi ducele să încuviinţeze.

— Am două la catul întâi, sunt sigură că vă vor fi pe potrivă. Dacă vreţi să mă urmaţi, domnişoară,

o să vă arăt unde v-aţi putea spăla şi face toaleta, înainte de a

După ce se schimbă repede, coborî scara din lemn de stejar care ducea spre salonul ce le fusese rezervat. Observă imediat că ducele îşi schimbase cravata şi chiar întreaga ţinută de călătorie; îmbrăcase o haină închisă la culoare, care îl făcea să pară mai degrabă un ministru decât un aristocrat elegant.

Aşezat lângă şemineu, degusta un coniac. Când Jabina intră, el se ridică precizând:

— Hangiţa îşi închipuie că-mi eşti soră; sunt de părere să lăsăm lucrurile aşa. Vizitiul i-a şi spus cum mă numesc, iar pentru cât vom sta aici, ţin ca ea să ne creadă soră şi frate. Jabina nu avu când să-i răspundă, întrucât în aceeaşi clipă se deschise uşa – li se aducea cina.

Totul era foarte bun, chiar savuros. În loc de carne tare, avură parte de un fileu de porc fraged, apoi de porumbei umpluţi cu ciuperci, urmaţi de un jambon delicios. La urmă, brânză de capră şi un asortiment de deserturi, cu totul altceva decât budinca aceea indigestă. Toate mâncărurile acestea gustoase erau însoţite de un vin roşu, pentru care ducele o felicită pe hangiţă. Jabina speră că, astfel, tovarăşul ei de drum va fi mai bine dispus. Cu toate acestea, cutele de pe fruntea lui nu se şterseră, maxilarele nu i se descleştară. La sfârşitul mesei, după strângerea tacâmurilor, ducele se aşeză din nou lângă foc, să mai deguste un pahar de vin. Jabina luă, nervoasă, celălalt

fotoliu şi îl trase aproape de-al lui.

— Bun, spuse ducele pe un ton sec. Cred că acuma vom putea discuta despre situaţia noastră.

— Sunt… într-adevăr tare mâhnită… mărturisi Jabina.

— Nu pot înţelege cum de ai uitat cu totul, cum de ai ignorat rezultatul dezastruos al minciunii dumitale.

— Uitasem de legea asta!

— Totuşi… o cunoşteai!

— Desigur, însă nu am întâlnit niciodată pe cineva căsătorit astfel. Iar când am spus ce am spus doamnei Mac Cairn, am făcut-o fără să-mi dau seama.

— Cumplit rezultat…

— Totuşi, cred că putem… să ne desprindem din legăturile acestea, presupuse

Jabina.

— O fi existând şi o altă lege, care să ne îngăduie aşa ceva… Cine ştie dacă n-ai uitat-o şi pe aceea.

— Vă rog să nu mă mai chinuiţi amintindu-mi neîncetat greşeala…

— Eşti sigură că nu ai spus acest lucru cu intenţie? Pe moment, Jabina nu desluşi clar ce anume voise ducele să spună. Dar, după numai câteva clipe, simţi obrajii învăpăindu-i-se:

— Nu cumva credeţi că voiam, într-adevăr, să mă căsătoresc cu dumneavoastră? izbucni Jabina scandalizată. În pofida titlului pe care îl purtaţi, nu sunteţi deloc genul de bărbat pe care mi l-aş lua

de soţ. Sunteţi mult prea mohorât şi prea în vârstă!

— În ce mă priveşte, nici eu n-am intenţia să mi te fac soţie. Încetul cu încetul.

— Oricum nu aş lua de soţie o creatură sâcâitoare, mincinoasă şi aiurită ca dumneata. Vorbea atât de tare, încât s-ar fi zis că pereţii îi repetau, ca un ecou, spusele. Furioasă, Jabina se ridică brusc din fotoliu.

— Cum de îndrăzniţi să mă trataţi în felul acesta?

— Am socotit că, odată şi odată, s-ar cădea să auzi şi adevărul-adevărat! Nu ai niciun temei să fii mândră de dumneata şi nici monopolul insultelor nu-l ai.

Jabina oftă exasperată şi ieşi din salon, trântind uşa. Ducele se reinstală în fotoliu şi căzu pe gânduri, cu privirile aţintite asupra focului din cămin.

Pentru ce să ne pierdem cu firea? se întrebă el. Toate jignirile pe care ni le vom adresa nu vor aduce nicio schimbare în situaţia noastră; suntem soţ şi soţie.

Nici că şi-ar fi putut închipui două caractere atât de nepotrivite. În sfârşit, Jabina afirmase că trebuia să existe un mijloc legal de a ieşi din belea. Trebuia, firește, să consulte un avocat, spre a se convinge că un astfel de mijloc exista. Îl îngrijora puţin ideea zvonurilor care s-ar fi născut după aceea. Nu mai puţin, sarcasmul şi hazul amicilor. Parcă îi şi auzea:

— „Ia te uită! în cele din urmă a căzut în plasă şi bietul Drue Warminster”.

Ba chiar se vedea explicându-le cum a fost prins în capcană de către o scoţiană şireată, tocmai el, căruia i se ofereau într-una atâtea şi atâtea partide strălucite. Dar mai tare îl frământa ceea ce, de-a lungul anilor, îi tot repetase prietenul Freddie: „Te afunzi în singurătate şi plictis, o să îmbătrâneşti înainte de vreme…" De altfel chiar şi Jabina îi spusese acelaşi lucru, aproape cuvânt cu cuvânt.

Dându-şi seama că i se golise paharul, se ridică să ia sticla de pe bufet. Era goală. Uşor iritat, trase de cordonul de serviciu; nevasta hangiului apăru într-o clipită.

— Aduceţi-mi o sticlă de vin.

— Prea bine, încuviinţă ea. Adăugă contrariată:

— Nu găsesc deloc potrivit pentru o tânără să se plimbe afară pe-un frig ca ăsta; cu atât mai mult, cu cât beţivanii care ies de prin taverne, cam pe la ceasul ăsta, sunt uneori… violenţi. Ducele o privi surprins:

— Vreţi să-mi spuneţi că sora mea este acum afară?

— Da. Am văzut-o plecând în urmă cu doar câteva minute. Senioria-voastră nu ar trebui să-i îngăduie aşa ceva. Warminster se ridică brusc.

— O aduc îndată. Îşi luă, în trecere, paltonul agăţat la intrarea în salon, deschise uşa hanului şi ieşi. Vântul care, cu puţin în urmă se mai

domolise, îşi dezlănţuia din nou furia. Se simţi înfrigurat. Strada era îngustă, slab luminată, iar casele cam distanţate unele de altele. Prăvălioarele erau închise la ora aceea. Ducele observă că străduţa urca spre biserica ce se găsea tocmai la marginea satului. Când şi când, trecea prin faţa câte unei ferestre luminate din faţada cine ştie cărei cârciumi în care se adunau sătenii. Ducele porni în direcţia în care bănui că o luase şi Jabina. După ce înainta câtva timp prin beznă, i se păru că zăreşte, la câţiva metri în faţa lui, două siluete. În timp ce privea stăruitor într-acolo, auzi un strigăt şi recunoscu glasul Jabinei. Părăsind salonul ca o vijelie, Jabina luase hotărârea să o pornească singură pe jos, să nu-l mai vadă niciodată pe duce. Nu suportase ideea că o zi întreagă el nu-i spusese o vorbă, iar când până la urmă deschisese gura, o făcuse doar pentru a o supune umilinţei. Îl detesta şi nu mai voia să-i rămână în preajmă. Intrase în viaţa lui întâmplător, iar acuma era hotărâtă să-l părăsească, în pofida legăturii lor conjugale; să fugă departe, cât mai departe, asta îşi dorea. Şi întrucât ştia cât valorează giuvaerurile mamei sale, ea şi le prinsese în rochia cea nouă, când se schimbase înainte de cină. Ar fi fost o imprudenţă să le lase în cameră; şi-apoi, nu voia să se despartă de unicul mijloc de a putea ajunge la mătuşă. În punguţa-portofel îşi ţinea cei cincisprezece lire, singurii ei bani. Ştia prea bine că pe drumuri sau chiar în casele de popas,

călătorii cu bani asupra lor riscau să fie jefuiţi. Jabina ieşise aşadar din han, după ce îşi luase repede, din cuierul de la intrare pelerina. La început, ca şi pe duce, o învăluise frigul, dar era mult prea tulburată încât să mai dea importanţă acestui amănunt. Nici nu îşi mai amintea că rămăsese încălţată cu papucii din şaten. Aproape că o luase la fugă, într-atât de puternică îi era dorinţa de a se depărta cât mai grabnic de bărbatul care o umilise. Mai întâi, străbătu de la un capăt la altul strada ce traversa comuna. Trecu pe lângă biserică şi, în timp ce se strecura pe lângă o tavernă încă deschisă, auzi un râset răguşit şi sarcastic: din pragul uşii se desprinsese o siluetă uriaşă, un bărbat în kilt. Jabina îi aruncă doar o privire şi grăbi pasul. Un palid clar de lună te ajuta să distingi, totuşi, câteva stele pe cer. Abia străbătuse vreo sută de metri, când auzi un glas interpelând-o:

— Încotro fugi aşa, frumoaso? întorcând capul, îl recunoscu pe bărbatul cu fustă scoţiană. Hotărî să-şi vadă de drum fără să-i răspundă şi iuţi pasul. Dar el o ajunse din numai câţiva paşi.

— Ţi-am pus o întrebare, aşa că aştept răspunsul. Jabina îşi dădu seama că era băut după cum i se poticneau vorbele, din izul de alcool pe care îl răspândea în jur.

— N-ai vrea să-i dai unui sărman oleacă de mărunţiş? Să tragă şi el măcar o duşcă? o întrebă el, aţinându-i calea.

— Eu cred că ai băut destul, îi răspunse cu

dârzenie Jabina.

— N-am tras decât o bere! Nu vrei să vii în ajutorul unui om aflat în deznădejde?

— Dacă o să-ţi dau de-un pahar, mă laşi în pace?

— Bine şi-aşa. Să-mi clătesc şi eu gâtlejul olecuţă… Jabina îşi deschise punga şi, câteva clipe, şovăi în alegerea bănuţilor. În aceeaşi clipă, bărbatul îi smulse din mâini punga, zicând:

— Sunt grăbit, nu mai pot aştepta, mor de sete.

— Nu! Nu! strigă Jabina, încercând să-şi ia punga înapoi. Dar era prea târziu, omul îşi luase tălpăşiţa şi gonea cu atâta spor, încât nici că ar mai fi fost chip să-l prindă cineva.

— Opreşte-te! Opreşte-te! striga totuşi Jabina şi, vrând să fugă după el, nu izbuti să facă decât câţiva paşi, după care alunecă şi se prăbuşi pe pământul îngheţat. Deodată, se simţi ridicată de o mână puternică. Atunci, îşi dădu seama că tot ducelui de Warminster îi datora salvarea.

— Omul acela a fugit cu banii mei, prindeţi-l, vă rog!

— Mă îndoiesc că acum ar mai fi cineva în stare să-l ajungă din urmă, spuse ducele. Ce naiba cauţi aici, la ora asta?

— Am vrut să plec, să fug…

— Cum de poţi fi atât de necugetată? Vino imediat înapoi la han!

— Dar nu mai am bani! se căina ea. Omul ăsta mi-a luat tot!

— Ce ţi-ai închipuit? Că te poţi plimba astfel pe stradă, în miez de noapte, fără să te pască nicio primejdie? Ducele îşi trecu un braţ pe după mijlocul ei, ca să o susţină şi astfel porniră înapoi spre han, păşind cu grijă pe pământul alunecos. Când deschiseră uşa, dădură de hangiţă: îi aştepta. Văzând chipul palid al Jabinei şi simţind-o înspăimântată, îi conduse repede spre salon.

— Unde v-aţi udat aşa de tare picioarele? o întrebă ea, mustrător, pe Jabina. Acum aşezaţi-vă aici, în faţa focului, milady, şi încercaţi să vă încălziţi puţintel. Vă aduc imediat un grog, fără de care ar trebui să staţi în pat câteva zile bune.

Jabina se supuse în tăcere. Simţi când îi scoaseră pelerina, iar când îşi privi picioarele, îşi dădu seama că, într-adevăr, erau ude leoarcă. Se aplecă să-şi scoată un papuc, dar nu reuşi decât cu greu, picioarele îi erau îngheţate bocnă; aproape că nu şi le mai simţea.

— Lasă-mă pe mine, interveni ducele, îngenunche în faţa ei, scoţându-i şi celălalt papuc.

— Acuma scoate-ţi ciorapii, o sfătui el, altminteri o să te doboare la pat o răceală zdravănă. Jabina îşi ridică rochia până la genunchi şi îşi trase ciorapii, după ce desfăcu, mai întâi, două jaretiere frumoase de-un albastru pal. Ducele luă între palmele sale picioarele gingaşe ale Jabinei şi începu să i le fricţioneze.

— Te simţi mai bine? întrebă el.

— Da… vă mulţumesc, îi răspunse ea, cu glas stins.

— Pentru ce ai vrut să pleci?

— Eraţi atât de supărat pe mine, încât nu mai suportam să rămân aici.

— Vezi… acum este rândul meu să-mi cer scuze, Jabina. Sunt într-adevăr nefericit că m-am purtat astfel şi te asigur că nu-mi stă în obicei să mă las pradă furiei cu una, cu două.

— Aveaţi… totuşi… puţină dreptate, murmură ea.

— Oricum, nu ar fi trebuit niciodată să spun ce-ai auzit. O privi. Ochii lor se întâlniră: într-ai Jabinei jucau lacrimi, iar buzele îi tremurau. Ducele se pregătea tocmai să-i spună ceva, când se deschise uşa – hangiţa aducea pe un platou de argint paharul cu grog.

— Vă rog să-l beţi imediat, milady! o îndemnă hangiţa, cu tonul autoritar al unei infirmiere. Altfel nu o să puteţi fi mâine pe picioare. Jabina goli paharul. Băutura avea gustul bun al mierii de albine.

— Mă duc să vă pun în pat o sticlă cu apă caldă, adăugă hangiţa. Şi, cu cât o să vă culcaţi mai devreme, cu atât o să fie mai bine. Ducele se ridică.

— Da, aveţi dreptate, încuviinţă el, calm. După o noapte de odihnă, lucrurile vor părea mult mai clare. Jabina tăcu, dar ducele avu impresia că anevoie îşi înghiţea lacrimile. O slujnică veni să spună că patul se încălzise şi că Jabina putea urca sus imediat. Ducele se întoarse spre tânăra fată, zâmbindu-i. Pentru întâia oară.

— Ai auzit ordinele date? glumi el. Dacă aş fi în locul dumitale, m-aş supune.

— Da, murmură ea. Aşa voi face. Apoi, ducele se întoarse spre bufet, să-şi toarne un pahar cu vin. Deodată auzi un ţipăt scurt.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Cred că… nu sunt în stare să fac nici măcar un pas… Mă simt atât de ciudat… Ducele izbucni în râs.

— Iar eu care credeam că scoţienii suportă bine de tot alcoolul! Linişteşte-te… O să te duc eu până la pat. O ridică pe braţe. Cât de fragilă i se păru! Capul Jabinei se înclină uşor pe umărul lui. Când ajunse în dormitor, o culcă pe pat, cu delicată grijă.

— Te rog să adormi cât mai repede, Jabina. Descurcăm noi mâine toate astea. Deocamdată, nu trebuie să te mai frământi. Jabina îl aţinti cu o privire parcă mai stăruitoare… în ochii ei verzi pâlpâia totuşi o nelinişte…

— Sunt tare mâhnită… atâtea necazuri… îngăimă ea, secătuită de puteri.

CAPITOLUL 4

Sub şfichiul vântului se auzea, aproape neîntrerupt, plesnetul velelor corăbiei. Jabina nu-şi închipuise niciodată că la bordul unei nave poate fi atâta zgomot. Pentru că, totodată, auzea şi scârţâitul parâmelor, şi comenzile strigate cu glas tunător către echipaj, şi fâsâitul sonor al etravei în spintecarea valurilor. Jabinei i se părea fascinantă prima ieşire pe mare. Dintotdeauna îşi închipuise că navele, cu pânzele şi impunătoarele lor catarge, pluteau pe suprafaţa mării păstrându-şi perfect stabilitatea, aşa cum îi apăreau înfăţişate în gravuri. Prin urmare, era firesc să fie surprinsă de tangajul şi ruliul resimţite la bordul corăbiei *Lion de la Mer*. Răul de mare încă nu o încercase, dar, ce-i drept, abia părăsiseră portul Berwick. Acuma se avântau în plină Mare a Nordului. Totuşi, călătoria i se părea istovitoare. Necontenit, trebuia să-şi menţină, echilibrul, dacă nu voia să se pomenească izbită de vreuna dintre uşile cabinelor sau chiar trântită la podea.

Pe punte, ar fi riscat clipă de clipă să se vadă azvârlită peste bord; prin urmare, trebuia să o evite. Corabia ducelui se dovedea impunătoare ca dimensiuni şi eleganţă. Catargele erau foarte înalte; ele susţineau numeroase vele de mărimi şi culori diferite. Un echipaj alcătuit din patruzeci de marinari le mânuiau cu îndemânare. În interior se găseau cabine luxos mobilate, cabine al căror rafinament contrasta în chip ciudat cu înfăţişarea

proprietarului navei.

Jabina luase hotărârea de a nu mai face niciun fel de comentariu, nici măgulitor, nici altfel în legătură cu cele din jur, întrucât văzuse că lucrul acesta nu era pe placul ducelui. După întâmplările care avuseseră loc, îşi dădea seama că meritase reproşurile lui. Îşi mai zicea că încercarea de a fugi de el fusese, într-un fel, pedepsită prin pierderea banilor. Pentru o scoţiană, irosirea sumei de cincisprezece lire înseamnă mâhnire, nu glumă. Totuşi, Jabina se mângâia cu gândul că bijuteriile mamei se găseau încă asupra ei şi că mulţumită lor putea rămâne independentă financiar. În dimineaţa imediat următoare călătoriei pe mare, ea coborâse cu oarecare teamă în salonul rezervat ducelui. Se temea de mânia lui. Dar, spre marea ei satisfacţie, când apăru în uşă, el o primi cu un surâs; în inima Jabinei, surâsul se preschimbă într-o rază de soare, într-una dintr-acelea care se ivesc după furtună… În timpul micului dejun, ducele îi spuse:

— Am cugetat mult asupra situaţiei noastre, Jabina, şi sunt convins că nu există pentru noi decât o singură soluţie.

— Care… anume? întreba Jabina, puţin enervată. Gândul că ar putea-o preda poliţiei o teroriza.

— Propun, spuse el într-un sfârşit, să te conduc până la mătuşa dumitale din sudul

Franţei. Jabina făcu ochi mari, a uluire, şi întrebă cu glas acum mai liniştit:

— Vă gândiţi cu adevărat la aşa ceva? Aţi merge cu mine până la mătuşa Elspeth?

— Da. Aşa am de gând, repetă el.

— O, mulţumesc! Mult de tot vă mulţumesc! exclamă Jabina. Azi dimineaţă, la deşteptare, mă şi gândeam că poate nu o să mă pot descurca prea lesne singură; că o să-mi fie mult mai greu decât mi-am închipuit…

— Oricum nu se cădea să pleci neînsoţită. Cele ce ţi s-au întâmplat aseară nu sunt decât un exemplu din foarte numeroasele neplăceri pe care le-ai putea întâmpina de-a lungul călătoriei.

— Ştiu. Ar fi fost, din partea mea, o nesăbuinţă fără margini, recunoscu ea, căindu-se. Ducele îşi dădu seama că, poate pentru prima oară, Jabina se temea de lumea exterioară pe care o cunoştea atât de puţin. Oricum, până atunci, viaţă sub oblăduirea părintească o ţinuse departe de realităţile existenţei.

— Am hotărât, continuă ducele, să ne îmbarcăm pe nava mea, la Berwick, aşa încât să ne îndreptăm apoi direct spre Calais. De-acolo, vom călători pe uscat până la Nisa.

— Ce minunat mi se pare acum totul! Dar sunteţi sigur că schimbarea aceasta nu vă stinghereşte planurile? O urmă de zâmbet flutură pe buzele ducelui:

— La drept vorbind, nu am de ales. Mi-ar fi greu să te părăsesc în nordul Angliei. Şi, sincer să fiu, să mai stau în Scoţia, date fiind dificultăţile care ne aşteaptă, îmi pare cu neputinţă. Jabina nu

răspunse, iar el continuă:

— Am însă impresia că hangiţa noastră de aseară a rezolvat problema. De-aci înainte, în tot restul călătoriei, vei fi sora mea.

— Aveţi vreo soră? întrebă Jabina.

— Nu! Sunt singur la părinţi, ca şi dumneata.

— Iar când o să ajungem… la mătuşa mea… ce o să se întâmple?

— Până acolo mai avem timp să ne gândim; sau poate că vom descoperi chiar atunci o ieşire… Deocamdată, vei fi lady Jabina Warminster. Aşa te vei numi în timpul întregii noastre călătorii pe apă. Din fericire, vizitiii ducelui nu luaseră încă legătura cu echipajul corăbiei *Lion de la Mer*, deoarece primiseră ordin să se întoarcă direct la Warminster, imediat după ce stăpânul lor se va fi îmbarcat. Nimeni de la bordul navei nici echipajul, nici căpitanul nu se arătaseră nemulţumiţi că primeau o pasageră. La masă, ducele îi spuse:

— N-am primit niciodată o femeie la bordul navei mele.

— De ce? se miră Jabina.

— Fiindcă îmi ziceam că ar putea să devină un obstacol în buna desfăşurare a călătoriei. În general, femeile au rău de mare şi nu totdeauna se acomodează cu lipsa de confort de pe o corabie.

— Hotărât lucru, aveţi o părere foarte proastă despre femei! exclamă Jabina.

Dar trebuie să adaug, dându-vă într-un fel dreptate, că n-am prea contribuit la ridicarea prestigiului lor. Ducele izbucni într-un râs voios,

mărturisind:

— Latura cea mai descumpănitoare a firii dumitale, Jabina, este sinceritatea.

— Mi-o reproşaţi? Cu alte cuvinte, îmi cereţi să nu spun ceea ce gândesc?

— Nu cred că ai fi în stare. Jabinei i se păru că, din clipa în care pusese piciorul pe navă, ducele părea mult mai destins. Mai aflase că-i plăceau momentele în care marea se răzvrătea, bucurându-se mult de felul în care corabia rezista asalturilor ei. Se mai gândea că astfel de trăiri îi erau necesare, că ele dădeau sens existenţei sale de obicei prea calmă. Îşi aminti apoi cele spuse de lady Mac Cairn privitor la imensa lui avuţie, la numeroasele proprietăţi bine administrate şi îşi spuse că ceea ce îi lipsea, în mare măsură, era să deschidă ochii spre lumea dinafară. Jabina nu avea cum să ştie, în momentele acelea, că prietenii lui Drue afirmaseră deseori acelaşi lucru. În chiar momentele acelea, în care Jabinei îi treceau prin minte asemenea gânduri, pe punte, ducele părea un cu totul alt bărbat – cu părul răvăşit de vânt, cu faţa bronzată de soare, cu aerul acela al omului îndrăgostit de mare, era un bărbat mult diferit de cel pe care îl cunoscuse în trăsură, adâncit în lectura unor pagini. Jabina spera că vor avea prilejul să discute mai pe larg în timpul dejunului, dar marea era atât de furioasă, încât nu mai puteau fi respectate orele de masă, aşa-zis convenţionale. Uneori, se întâmpla ca tava să scape din mâinile bucătarului-şef şi astfel

conţinutul din farfurii să ajungă direct pe podea.

— Dacă nu reuşim să îmbucăm ceva, o să murim de foame înainte de ajunge la Calais! glumi Jabina. Zilele se scurgeau astfel: cu neîntrerupta grijă de a-şi menţine echilibrul şi de a prinde din zbor platourile aflate în veşnice lunecări o oboseau atât de mult, încât seara, de cum punea capul pe pernă, se şi cufunda într-un somn adânc. Într-o seară, ducele îi spuse:

— Ştii că sunt pe cale să-mi revizuiesc părerile privind atitudinea femeilor în timpul navigaţiei?

— N-am fost cumva stânjenitoare? se nelinişti Jabina.

— Dimpotrivă, admirabilă în toate împrejurările! o asigură el.

— N-ar trebui să fiţi totuşi pe deplin convins de-aşa ceva, glumi Jabina, în al cărei glas răzbătea şi o notă de timiditate. Cine ştie? S-ar putea ca mâine, din stângăcie, să frâng vreun catarg, ori să scobesc o găurică în coca navei… cu forfecuţa mea de unghii.

— Cu dumneata, drept este, aş putea să mă aştept la orice, i-o întoarse ducele. Dar surâdea. În timp ce vorbeau, un tangaj puternic i-o trimise pe Jabina de-a dreptul în braţe; ea îi răsturnă ceaşca de ceai pe haine, udându-i-le.

— Am impresia că ai făcut-o dinadins… Şi o ţinu strâns la piept, câteva clipe.

— O fi fost vreun ajutor din partea hazardului, nu se lăsă mai prejos Jabina. Apoi, ducele îşi slăbi strânsoarea; în momentul acela, îi aruncă o privire

poznaşă.

El, însă, o privi mai stăruitor decât altă altă dată, ceea ce o ajută pe Jabina să descopere în luminile ochilor lui o expresie neobişnuită. Aproape că nu mai respirau. Jabina aştepta... Aştepta ca Ducele să-i vorbească. Dar auzi decât atât:

— Noapte bună, Jabina!

Şi, înainte ca ea să-i poată răspunde, ducele ieşise din cabină. Vântul le fusese prielnic toată noaptea, iar când ajunseră la Calais, căpitanul îi înştiinţa că bătuseră un adevărat record de viteză.

— Mă întristează ideea că trebuie să părăsesc atât de repede marea, spuse Jabina. Deşi, pe de altă parte, mă entuziasmează gândul că voi vedea Parisul.

— Vorbeşti franceza? o întrebă ducele.

— Glumiţi cumva? Doar v-am spus că mama era franţuzoaică şi că a stăruit mult, când eram copil, să-mi perfecţionez accentul. În prima noapte, nava ancoră în portul Calais. Toată lumea a dormit la bord. A doua zi dimineaţă, ducele şi Jabina au coborât pe uscat, căutând să închirieze o trăsură.

Ea îl ascultă discutând cu proprietarul grajdurilor şi astfel avu prilejul să-l audă vorbind o franceză perfectă, lucru, care, în fapt, nici nu o miră, întrucât presupunea că este un ins foarte cultivat. Mai mult decât atât, observă că, până şi în această limbă străină, el dovedea multă pricepere în discuţiile privitoare la afaceri. Era un

foarte bun cunoscător al cailor; de aceea şi refuză câţiva, până ce îi obţinu pe cei doriţi. După ce termină, o duse pe Jabina la hotelul Anglia, a cărui celebritate se datora domnului Dessin, încă de la sfârşitul veacului trecut. Proprietarul hotelului era, în acelaşi timp, şi proprietarul cailor.

— În afară de faptul că oferă clienţilor să-i o masă excelentă, spuse ducele, el vinde şi închiriază cai; se spune că averea lui se ridică la peste 50.000 de lire.

— De unde ştiţi asta? întrebă Jabina, curioasă.

— Am călătorit mult prin Franţa înainte de izbucnirea conflictului dintre Napoleon şi ţara noastră şi am locuit chiar la Dessin, hotel devenit la modă încă de pe atunci. Toţi turiştii de obârşie aleasă îşi stabileau acolo popasul pentru întâia noapte petrecută în Franţa. Aflând acest lucru, Jabina privi în juru-i cu şi mai mult interes. În sufrageria în care îşi luau cina, se mai aflau opt englezi care după câte înţelesese din conversaţia lor a se duceau în Grecia. Grupul era tare zgomotos, iar unul dintre ei comanda neîncetat cu glas cam prea sonor:

— Vin! Aduceţi vin!… Din cel mai bun! Atunci, domnul Dessin se apropie el însuşi de masa lor şi încercă să-i domolească, oferindu-le cel mai de soi coniac al său; l-au acceptat desigur pe loc fără să se lase rugaţi. Jabina se arătă încântată de meniu, ba chiar îl socoti excelent; aprecie, cu deosebire, specialitatea casei-crabii proaspeţi pe care nu avusese încă prilejul să-i guste. Dessin o

impresiona mult; însă oraşul Calais i se păru trist, dezamăgitor. Totuşi, ceea ce îi fu dat Jabinei să descopere, atât la Calais, cât şi pe drumul care o ducea spre Paris, era farmecul francezilor şi amabilitatea lor faţă de străini. Nicăieri nu mai întâlnise atâta politeţe şi bunăvoinţă. Totul i se părea graţios, nici chiar cerşetorii nu erau lipsiţi de virtuţi. Bunăoară, un copil de vreo zece ani, care îi ceruse ducelui milostivire şi care fu respins în ideea că izbânda lui i-ar fi putut atrage şi pe alţii, strânşi ceată în jurul lui, se retrase, rostind uimitoarele cuvinte:

— Nu face nimic, poate altă dată... După ce îşi luară un călduros rămas bun de la căpitanul corăbiei Lion de la Mer şi de la echipajul acesteia, Jabina coborî pe uscat şi observă că o aştepta o cabrioletă, trasă de doi cai minunaţi; fusese închiriată de către duce, care avea de gând să o conducă el însuşi. În plus, Jabina descoperi o escortă de doi călăreţi, care o făcu să deschidă ochii mari, cu nespusă mirare.

— Doreai să mă vezi într-un echipaj deosebit, îi reaminti ducele, pe un ton glumeţ. Poftim, acum îl ai în faţă.

— Aţi făcut asta pentru mine? întrebă Jabina.

— Ca să fiu foarte cinstit, escorta are îndeosebi menirea să ne ocrotească de bandiţii care pândesc echipajele străine aflate pe şosele. Iar cei doi călăreţi sunt tare îndemânatici în mânuirea pistoletului! Călăreţii arătau grozav - fiecare, cu perucă albă, caschetă din catifea şi

livrea în culori aprinse. Jabina presupuse că erau mai frumos îmbrăcaţi chiar decât slujitorii ducelui în asemenea ocazii.

Dar echipajul număra şi un al treilea cavaler, sortit să o ia cu mult înaintea trăsurii, astfel încât să poată comanda, în hanurile dinainte alese, cina şi camerele. Când, în sfârşit, porniră la drum ducele conducea trăsura cu o pricepere demnă de admirat iar Jabina simţi că trăia începutul unei mari aventuri.

Traversarea oraşului Calais dură mult, străzile fiind peste măsură de aglomerate. Ducele explică Jabinei că orice călător de condiţie medie era silit să aleagă din trei vehicule: ori caleaşca, ori poştalionul ori diligenta. Rădvanul era un vehicul asemănător diligentelor engleze. Mai larg şi mai lung, el putea să primească în jur de şaisprezece călători: doisprezece în interior, patru afară. Rădvanul era prevăzut cu două coşuri imense de răchită, – unul în faţă, celălalt în spate – înţesate de cufere, saci, lăzi, cuşti şi uneori chiar de călători sosiţi peste număr.

Pe când tocmai depăşeau unul dintre rădvanele acelea, Jabina observă cu nemulţumire:

— Caii care le trag sunt cam plăpânzi; par să trudească prea mult.

— O să-ţi dai seama, îi răspunse ducele, că în pofida unor maniere elegante şi primitoare, francezii dovedesc uneori cruzime faţă de animale.

Ieşind din Calais, depăşiră o diligentă şi atunci află Jabina încă un lucru: caii acestui mijloc de

transport erau schimbaţi la fiecare douăzeci de kilometri, ceea ce le îngăduia să se menţină în galop. Diligenţa putea să transporte până la treizeci de pasageri şi să parcurgă aproape o sută cincizeci de kilometri pe zi.

— Te poţi socoti fericită că nu trebuie să călătoreşti cu diligentele, fiindcă sunt întotdeauna înţesate, au o suspensie proastă şi pleacă la drum mai mult în zori.

— Iar pe deasupra, caii sunt secătuiţi de puteri, comentă Jabina cu severitate.

— Sunt întru totul de acord cu dumneata, dar ce putem face?

La ieşirea din oraş li se deschiseră în faţă două drumuri ce duceau spre capitală; drumul rădvanelor, aflat într-o stare de plâns şi care traversa localităţile Abbeville, Beauvais şi Beaumont, neoferind totodată decât hanuri mediocre; apoi un alt drum – pe care de altfel îl şi aleseră – cel al poştei. El trecea prin Amiens, Clermont şi Chantilly. Hanul la care opriră se găsea într-un decor minunat, iar meniurile oferite se bucurau de un adevărat renume. Hangiii se comportară cu un deosebit respect, atât la dejun cât şi la cină. Din clipa aceea, Jabina înţelese că întreaga ei călătorie va fi o încântare.

Niciunul dintre oamenii ce-i ieşiseră până atunci în cale nu aduceau cu sanculoţii caricaturizaţi de Giray. Dimpotrivă, aveau cu toţii figuri plăcute, surâzătoare. La urma urmelor, toată lumea părea îmbrăcată, aşa cum se cuvine - dacă

nu neapărat cu eleganţă, cel puţin curat. În pieţe, femeile cu şorţuri lungi şi saboţi de lemn erau de-a dreptul fermecătoare, îi plăceau Jabinei pieţele cu tarabe de ouă şi unt, de pâine aburindă, atunci scoasă din cuptor, de prăjituri delicioase. Totul în plină aromă de legume proaspete, de usturoi şi ceapă.

La hanul în care au dormit, s-au putut ospăta cu ceea ce ducele numea o masă franţuzească. Adică: o supă, servită chiar de către patron, o mâncare de peşte, o raţă pe napi, limbă de vită în sos de roşii, apoi o friptură de viţel. La desert: tarte cu fructe şi fursecuri. Jabina observă că bărbaţii erau mult mai puţin numeroşi în afara oraşelor; pe câmp, munceau doar femei cu pielea rumenită de soare. Atunci, ducele îi explică că aceasta se datora uneia dintre măsurile luate de Napoleon, care nu micşorase efectivele de tineri recruţi.

— Noi, însă, îmi pare că le-am micşorat, cutează Jabina să-şi dea o părere. – într-adevăr, am fărâmiţat regimente întregi, pentru a ne îndrepta absolut toate eforturile asupra marinei şi am armat un număr considerabil de nave. Curată sminteală!

— Sminteală? se miră Jabina. Sper că nu credeţi că o să reînceapă războiul! îl socoteam stins…

— În cercurile diplomatice din Calais se cam vorbeşte de o creştere a tensiunii dintre cele două ţări. Dar cred că ta, Paris vom afla mai multe…

— Atâta lume a murit până acum, încât nu-mi închipui că Napoleon o să aibă îndrăzneala să atace Anglia.

— Dacă ne-ar putea cotropi, ar face-o! Singurul lucru care îl mai ţine locului este traversarea Canalului Mânecii, îi explică ducele.

— Dar ce o să mă fac dacă izbucneşte războiul? înseamnă că mă voi afla într-o ţară inamică! reflectă Jabina, gânditoare.

— Ca şi mătuşa dumitale, în aceşti ultimi ani!

— S-a căsătorit cu un francez… Şi-a luat naţionalitatea lui. Ducele nu-i mai răspunse, iar Jabina socoti exagerate neliniştile lui. Şi-apoi, doar se făcuse nu demult afirmaţia potrivit căreia războiul dintre Franţa şi Anglia luase definitiv sfârşit… Izbucnirea unui conflict părea cu neputinţă în soarele acela de mai sub ale cărui raze, ce alungaseră o iarnă lungă, totul părea lumină, destindere… Gând ajunseră la Chantilly, în ziua de 16 mai, vremea se arăta atât de blândă, încât Jabina încercă să-l convingă pe duce să prelungească puţin şederea lor la Paris, înainte de a porni spre sud. Jabina era nerăbdătoare să descopere plăcerile capitalei, despre care atât de mult i se vorbise. Între timp, ei profitară însă de trecerea prin Chantilly, pentru a vizita faimoasele grădini ale prinţului de Conde. Admirară astfel, îndelung, canalele, cascadele şi nu puţinele lor fântâni. După un scurt popas la Saint-Dénis, menit vizitării mănăstirii, ajunseră la porţile capitalei, unde fură supuşi unor numeroase şi plictisitoare

formalităţi administrative. În timp ce li se făcea controlul vamal, s-au pomenit cu o sumedenie de valeţi care căutau de lucru. Iritat de stăruinţele lor, ducele îi rugă să fie lăsat în pace; o făcură, dar nu fără să cârtească.

— Unde urmează să locuim? întrebă Jabina, de îndată ce îşi continuară drumul.

— Cele mai bune hoteluri sunt în cartierul Saint-Germain, dar am şi trimis, ca de obicei, un curier însărcinat cu închirierea unui apartament.

S-au instalat într-un imens apartament, veche proprietate a unui aristocrat cu dare de mână. Jabina avea simţământul că pluteşte, pentru că – fără îndoială – închirierea acestei case însemna că ducele hotărâse prelungirea şederii lor la Paris, aşa cum îl rugase. În timpul unor plimbări de colo, colo, Jabina înţelese că existau localuri în care se dansa cu frenezie, neîntrerupt, zi şi noapte. Şi se întreba dacă va reuşi să-l convingă pe duce să o însoţească într-unul din acele numeroase locuri de distracţie. Abia se instalaseră, că se şi pomeniră asaltaţi de o adevărată armată de croitori, peruchieri, giuvaergii şi negustori, care bănuiau că aveau de-a face cu turişti bogaţi, grijulii într-ale confortului şi eleganţei. Jabina îşi spuse că ducele, sâcâit de prezenţa lor, avea să-i trimită imediat la plimbare. Dimpotrivă, el chemă pe dată un croitor căruia îi spuse:

— Doresc şase rochii pentru domnişoara, dintre care una să fie gata chiar diseară! Jabina scoase o exclamaţie scurtă de bucurie şi uimire.

— Nu cumva glumiţi? îl întrebă ea în culmea fericirii. Apoi, ca şi cum dintr-odată i-ar fi fost teamă, îl trase puţin deoparte, spre a-i şopti la ureche:

— Nu trebuie să cheltuiesc prea mult... încă nu ştiu câţi bani voi putea scoate de pe urma vânzării bijuteriilor mamei.

— Tot ceea ce am comandat adineauri nu înseamnă altceva decât un cadou din partea mea, Jabina. Ochii fetei străluceau de bucurie. Apoi îl întrebă deschis:

— Pot să-mi aleg singură materialele?

— Bineînţeles, Jabina. Iar eu aş fi fericit dacă ai accepta să particip şi eu la alegerea pe care o vei face.

— O, cu plăcere! Desigur! Mulţumesc! Mulţumesc de un milion de ori!

Jabina trăia un vis. Seara, i se aduse prima rochie, gata confecţionată. Îi venea minunat! Se privi în oglindă cu încântare. Rochiile pe care le purta în Scoţia i se păreau cu totul demodate. Mai cu seamă că, între timp, Josefina, soţia Consulului Bonaparte, introdusese în modă un stil care se impusese: cu talia mult ridicată, rochia cădea drept, dezvăluind astfel linia şoldurilor şi punând în valoare bustul. Rochia din muselină albă a Jabinei era împodobită cu fir de argint şi cu panglici, de mătase, ce se înnodau la spate. O coafeză îi aranja părul, imitând pieptănătura femeilor din Grecia antică: un fel de coc răsucit în creştet, de unde buclele se răsfirau, apoi spre

ceafă. Jabina constată că noua ţinută o transforma complet.

Ducele îi făgăduise că vor merge să ia masa de seară undeva, iar acuma Jabina se întreba care va fi reacţia lui în faţa acestei toalete. După ce se îmbrăcă, îşi puse un colier de diamante era unul dintre giuvaierurile mamei. Întrebând unde se afla fratele ei, ducele, i se răspunse că o aştepta în salon. Când ajunse la uşa acestuia, o deschise brusc, dar mai stătu câteva clipe nemişcată, aşteptându-l să întoarcă faţa spre ea. Şi iată că Jabina fu cea dintâi care simţi nevoia să-şi exprime uimirea printr-o exclamaţie, pentru că şi el era parcă alt bărbat. Aproape că nu-i venea să-şi creadă ochilor… Ducele se dezbărase de sinistrul său costum negru, înlocuindu-l cu o combinaţie fericită: haină de un albastru marin şi pantalon de culoare deschisă. Un adevărat dandy!

— Cum îţi par? întrebă el, surâzând uşor.

— Arătaţi… minunat! Nu mi-aş fi închipuit niciodată că un bărbat s-ar putea, transforma atât de mult şi atât de repede! Mă simt într-adevăr măgulit! Dar lasă-mă să-ţi spun, la rându-mi, cât de fermecătoare eşti, Jabina!

— Vă place toaleta mea?

— Mai încape vorbă! S-ar cuveni să adaug că croitoresele din Franţa sunt nişte zâne, nu altceva. Semeni întru totul cu o tânără pariziană…

— Iar dumneavoastră sunteţi aşa cum de altfel, îmi închipuiam că ar trebui să fiţi. Câteva clipe se priviră în tăcere; dar, tot atunci, un valet

deschise uşa, ca să anunţe:

— Vicontele d'Envier. În timp ce numele acesta răsuna în salon, un bărbat scund şi măsliniu îşi făcu apariţia. Văzându-l, ducele exclamă bucuros:

— Armand! Dacă ai şti cât de tare doream să te găsesc! Mă gândeam să nu fii tocmai acuma plecat din Paris!

— Despre sosirea ta am aflat cu totul şi cu totul întâmplător, dragul meu Drue. Crede-mă… După ce şi-au strâns călduros mâna, vicontele îşi îndreptă privirile spre Jabina. Atunci, ducele preciza:

— Sunt cu sora mea. Dă-mi voie să ţi-o prezint. Vicontele se înclină respectuos:

— Încântat, domnişoară. Sper că voi avea plăcerea să vă fiu călăuză tot timpul cât veţi sta în capitală.

— Aş fi tare, tare bucuroasă! îi răspunse, graţios, Jabina.

— Atunci, pentru început, amândoi veţi lua cina cu mine. După aceea ne vom duce la o mătuşă de-a mea, care dă o serată. Sunt sigur că Jabina va străluci ca o stea în mijlocul tinerelor noastre pariziene.

— Nu ştiu dacă în seara aceasta îţi voi putea accepta invitaţia, dragul meu

Armand, îi spuse ducele. Dar Jabina îl întrerupse, implorându-l:

— Să mergem, te rog mult, Drue! Aş fi atât de fericită! Ducele se lăsă uşor înduplecat:

— Foarte bine, Armand. Mergem cu tine. Oricum, ştii că nu pot să-ţi rezist şi că, de când ne ştim, m-ai tras după tine prin saloane şi locuri destinate plăcerii, chiar când mă împotriveam.

— În seara asta nu eşti singur, prietene drag. Vreau să arăt surorii tale că Parisul se distrează oricând. Fie şi sub călcâiul cizmei unui înspăimântător Corsican.

— Ai rămas, aşadar, acelaşi regalist consecvent, cum prea bine te-am ştiut dintotdeauna; dornic, să-l răstorni de la putere pe Micul Caporal.

— O să bată şi pentru noi ceasul izbânzii! spuse vicontele, solemn… Suntem pe cale să punem la punct anumite planuri menite să ne descotorosească de parvenitul ăsta, care s-a impus nu doar ca stăpân al Franţei, ci şi ca arbitru al unor mode! O să-ţi vină poate greu să mă crezi, dar Bonaparte a creat o nouă aristocraţie, înnobilând-o cu… titluri false. Insultă supremă adusă aristocraţiei autentice pe care noi o reprezentăm.

— Nu vreau asemenea ton grav în astă seară. Prin urmare, o să cinăm împreună, o să închinăm câte un pahar…

— Ai dreptate, Drue. Mai bine să profităm de plăcerile pe care ni le poate oferi Parisul, cel mai frumos oraş din lume! apoi au coborât toţi trei scara cea mare, până la holul de marmură, de unde au fost conduşi la trăsura vicontelui.

Un timp, au putut să admire biserici minunate,

palate şi case aparţinând unor aristocraţi veritabili. De asemenea, poduri multe arcuindu-se elegant pe deasupra Senei şi grădini îngrijite artistic. În sfârşit, ajunseră la restaurantul ce se numea Chez Robert, unde vicontele rezervase o masă.

— Am mai cinat noi aici, Drue, de mai multe ori. Şi sunt fericit că putem fi iarăşi împreună. Sper să-i placă şi surorii tale, care o să-şi poată face o idee exactă despre arta noastră culinară: Dar pe Jabina o interesau mai degrabă cele ce se petreceau în jurul ei decât schimbul de păreri al celor doi prieteni. Admira toaletele femeilor, asculta conversaţiile şi râsetele ce umpleau sala. După cină sau dus la balul mătuşii vicontelui d'Envier. Jabina ştia de pe-acum că va întâlni acolo o bună parte din aristocraţia Vechiului Regim, dar şi dintr-a noii societăţi atât de aspru criticată, cu puţin înainte, de către viconte.

Femeile – oricare le-ar fi fost rangul – păreau, toate, la fel de elegante şi de vesele. Balul avea loc în salonul cel mare iluminat de policandre, dar se putea dansa şi în parc, unde sumedenie de lampioane fuseseră aprinse în frunzişul copacilor înfloriţi. Feeric spectacol! Jabina, care nu ducea lipsă de cavaleri, ar fi vrut să danseze mai întâi cu ducele. Dar el nici că se grăbea să o invite. Foarte mult a dansat cu vicontele, atât de mult, încât până la urmă, osteniţi, s-au aşezat într-un colţişor de unde puteau privi la cele câteva perechi încă prinse în vârtejul dansului.

— Vorbeşte-mi despre dumneata, o rugă vicontele pe Jabina. Este atrăgător acest d'Envier, gândi Jabina; şi poate că nu puţine femei ar fi dorit să se bucure de atenţia lui. Vicontele o privea cu un interes crescând şi, în ciuda complimentelor pe care i le făcea, Jabina se îndoia că ar fi chiar întru totul sincer.

— Ce-aţi dori să ştiţi? îl întrebă ea, sperând că vicontele nu va încerca să afle prea multe.

— Un singur lucru: cum de a reuşit Drue, care atâta vreme a fost fiul unic al familiei sale, să aibă dintr-odată şi o soră? Jabina îşi simţi inima chircindu-se. Nu se aşteptase la întrebarea aceasta. Îşi căuta cuvintele. Dar vicontele continuă:

— Te poţi bizui pe discreţia mea. Aş fi fericit să împărţim între noi taina legăturii voastre.

— Nu… nu-i vorba de-aşa ceva.

— Atunci, te rog să mă ierţi. Credeam că, până în cele din urmă, Drue a înţeles sensul pe care ar trebui să-l dea negreşit vieţii sale de însingurat.

— Nu sunt sora lui, îi răspunse în sfârşit Jabina. Ci… soţia lui.

— Soţia?! repetă vicontele, uluit.

Atunci Jabina îi istorisi cu de-amănuntul scoţiana lor aventură. Când încheie, vicontele se arătă întru totul de acord, zicând că iată, într-adevăr, lucrul cel mai bun care i se putea întâmpla lui Drue. Cu atât mai mult cu cât, în primii ani ai tinereţii, îl auzise nu o dată jurându-se că nu se va însura niciodată.

— Dar… continuă Jabina, ducele mă detestă şi este furios tocmai fiindcă ne-am pomenit căsătoriţi, datorită subterfugiului acestei legi groaznice.

— Spune-mi însă… dumneata… îl iubeşti?

— La început, îl găseam trufaş, plicticos… Dar îmi dau seama că, de fapt, nu-l cunoşteam… Acum, sunt pe cale să descopăr un alt Drue.

CAPITOLUL 5

— Pe Drue l-am cunoscut la Eton, începu vicontele. Tatăl meu dorea să învăţ mai multe limbi. Aşadar, m-a trimis în Anglia, povăţuindu-mă să-i invit, apoi, la rândul meu, pe prietenii englezi la Paris.

— A venit şi Drue? întrebă Jabina.

— De câteva ori. Am stat, în mai multe rânduri în Anglia, la Warminster şi în alte proprietăţi ale sale. Vicontele făcu o pauză de câteva clipe, după care continuă:

— Devenisem foarte buni prieteni şi chiar trebuie să spun reamintindu-mi vremurile acelea că mi-a fost mai mult decât un simplu camarad; a fost pentru mine fratele de care nu am avut parte.

— Vă răsplătea cu aceleaşi sentimente? vru să ştie Jabina.

— Aşa mi s-a părut întotdeauna! răspunse vicontele surâzând binevoitor.

— I-aţi cunoscut părinţii?

— Bineînţeles. Tatăl lui Drue i se asemăna întru totul: aceeaşi fire atrăgătoare, fermecător în conversaţii, curtenitor şi, mai cu seamă, erudit.

— Dar mama lui?

— A fost una dintre cele mai frumoase femei întâlnite de mine vreodată. În afară de trăsături desăvârşite, era înzestrată cu un spirit de o vioiciune rară. Vicontele şovăi un răstimp, de parcă, dintr-odată şi-ar fi căutat cu şi mai multă grijă cuvintele.

— Dar, cu trecerea timpului, îmi dădeam tot mai bine seama, deşi mai eram copil, că era extrem de emotivă şi de… influenţabilă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Voi încerca să dau o explicaţie… Am vrut şi eu să înţeleg pentru ce a părăsit domiciliul conjugal…

— A fugit de-acasă! reflectă cu glas tare Jabina.

— Da. Cu un bărbat mult mai tânăr decât ea, un vicios cu apucături imorale, un dezmăţat, pe care, însă, ea îl copleşea cu dragostea ei.

— Ce sentimente a încercat, atunci, Drue?

— De sfâşiere sufletească, de prăbuşire. Mai întâi, nu i-a venit să creadă că mama lui a fost în stare să-l părăsească, pe el şi pe tatăl său. Nici chiar după ce s-a produs tragicul eveniment, nu părea convins…

— Despre ce eveniment tragic este vorba? se interesă Jabina, emoţionată.

— Cei doi, adică ducesa de Warminster şi lordul Beldon, au pierit în golful Biscaia, odată cu vaporul care a naufragiat acolo.

— Doamne, ce cumplit!… Ce cumplit!

— Până să nu dispară în felul acesta, soţul mai credea în reîntoarcerea acasă a femeii adultere… Dar când n-a mai existat nicio speranţă, ducele s-a transformat în numai câteva zile.

— Bănuiesc că a devenit un om închis, asemănător cu ceea ce este Drue acum.

— La început, o deprimare fără margini i-a

cotropit întreaga fiinţă. Apoi, şi-a spus că Drue nu trebuia să-şi continue viaţa alături de el. Dar, poate că însuşi Drue l-a împiedicat să şi-o curme pe a lui.

— Bietul Drue! murmură Jabina.

— Silit să accepte realitatea, Warminster s-a închis în el, petrecându-şi mai tot timpul citind.

— Ca şi Drue, observă Jabina.

— Iniţial, Drue nu şi-a imitat părintele. Era departe de el, de casă… Iar mai târziu, la

Oxford, unde eram împreună, a dus o viaţă cam împrăştiată. Cel puţin o vreme.

— Nu-mi vine să cred!

— Totuşi, te asigur că aşa a fost. Îi plăceau băutura, jocul de cărţi, femeile… Ca şi nouă, celorlalţi, de altfel… Jabina oftă; revelaţiile vicontelui o surprindeau.

— Dar atitudinea lui faţă de femei era mult diferită de a noastră, reluă vicontele firul destăinuirii.

— În ce sens?

— Adică… aş merge până acolo încât să afirm că voia cu tot dinadinsul să le răneasc㠎. Ori de câte ori abandona pe vreuna dintre ele, dădea impresia că o face dintr-un spirit de revanşă…

— Probabil datorită amintirilor legate de mama lui, îşi dădu Jabina cu părerea. Înţeleg…

— Şi eu înţeleg. Dar, din păcate, nu cred că asemenea soluţie îi aducea şi fericire.

— Asta-i foarte adevărat.

— Drue este un bărbat generos şi sensibil, în

perioada aceea, însă, el s-a comportat ca un ins dur, egoist, uneori chiar brutal.

— Simţea mult lipsa mamei, probabil, reflectă Jabina îngăduitoare.

— Se-nţelege. Fuseseră o familie unită, fericită. Plecarea mamei l-a marcat groaznic pe Drue…

— Cum de s-a îndurat ducesa? Cum de-a putut face aşa ceva?

— Şi eu mi-am pus, nu o dată, întrebarea, îmi vine să cred că unul dintre motive, dacă nu chiar cel mai important, a fost acela că simţea, până la durere, cum îşi lasă în urmă tinereţea. Am fi putut-o asemăna cu un fluture zglobiu… Iubea viaţa cu lăcomie, voia să şi-o trăiască din plin… Să cunoască şi să iubească totul, totul…

— Şi-atunci s-a îndrăgostit.

— După cum ţi-am mai spus, era foarte emotivă, iar această latură a firii ei există, de altfel, şi la Drue. Deşi, poate, mai puţin vădită. N-am observat această trăsătură de caracter la Drue, mărturisi Jabina.

— Nici n-ai fi putut, de vreme ce în ultimii ani s-a străduit mult să-şi strunească propria fire; uneori parcă vrând chiar să şi-o înăbuşe. Dar ceva din trecut tot dăinuie în fiinţa lui; ceva care o să renască. Jabina se retrăsese în tăcerea gândurilor ei.

— Acuma sunt încredinţat de-un lucru şi anume de acela că singurul om în stare să-l salveze ai fi dumneata.

— Dar nu mă poate suferi! exclamă Jabina.

— Eu, unul, sunt mai puţin convins de aşa ceva, îi răspunse vicontele. Chiar şi simplul fapt că a acceptat să-şi schimbe ţinuta, pentru întâia oară în opt ani, dovedeşte că te ascultă. Unde-o fi costumul negru care îl făcea să arate ca un cioclu?

— Cred că numai astăzi l-a dat deoparte, presupuse Jabina, surâzând amuzată.

— După ce a terminat cu Oxfordul, Drue şi-a părăsit prietenii londonezi, preferând să se instaleze la Warminster, lângă părintele său pe care îl iubea mult; mai cu seamă că-i lega aceeaşi pasiune pentru studiu. De-atunci au început ei să se asemene mai tare, le plăcea să discute ore în şir despre istoria medievală şi să citească manuscrise. Prietenii îl socoteau de nesuportat şi chiar sinistru; astfel, încetul cu încetul, s-au îndepărtat de el.

— Totuşi are şi acum prieteni.

— Fără îndoială. Eu însumi mă voi număra totdeauna printre cei credincioşi lui, acum, naţionalitatea mea franceză m-a împiedicat să mă duc în Anglia; şi întrucât nu venea niciodată să mă vadă, nu aveam veşti de la el decât prin amicii noştri comuni.

— Cred că Drue simte, în viaţă, nevoia de a combate; nu văd; pentru el, altă soluţie care să-l poată smulge din letargia în care s-a cufundat.

— Există mult bun simţ în căpşorul acesta frumos! constată vicontele, încuviinţând, printr-un surâs, părerea Jabinei.

— Mă simt măgulită, spuse ea, îmbujorându-se.

— Sunt cât se poate de sincer în cele ce afirm şi… susţin că eşti singura persoană care îl poate salva.

— Mă îndoiesc, se arătă Jabina cuprinsă de îndoială. Dar vă sunt recunoscătoare pentru toate amănuntele pe care mi le-aţi dat privitoare la trecutul său; ele mă vor ajuta să înţeleg şi mai bine adevărata lui fire.

— În Franţa, obişnuim să credem că la originea tuturor problemelor care îl frământă pe bărbat trebuie să existe o femeie. De aceea s-a şi împământenit la noi vorba de duh: „căutaţi femeia”. Luând într-ale sale mâna Jabinei, vicontele adăugă:

— Dar tot noi credem că, de există femei sortite să distrugă, există şi altele menite să reconstruiască. Ţi-a venit rândul să încerci, Jabina.

— O să fac tot ce-mi va sta în putinţă. Îmi pare însă rău că nu vom mai sta împreună multă vreme.

— Uite, Jabina, trebuie să încercăm amândoi un lucru: să-l convingem pe Drue să-şi prelungească şederea la Paris, sugeră vicontele.

Ochii Jabinei scăpărară de bucurie:

— Credeţi că o să-l puteţi convinge? Sunt atâtea de văzut aici! Aş vrea să le cuprind pe toate în plimbările noastre! Şi-apoi, sunt numeroase locurile în care se dansează, unde poţi să te distrezi… Atâţia oameni veseli!

— Îmi place că te aud vorbind astfel, Jabina. Îţi

mărturisesc că nu rareori am fost dezamăgit de compatrioatele dumitale... Este o plăcere să te aud vorbind, crede-mă! În aceeaşi clipă sărută mâna Jabinei, căreia încă nu-i dăduse drumul dintr-ale lui.

— Să mergem, acum, lângă Drue. Şi-ar putea închipui – mai ştii? că aş avea de gând să te răpesc. Nu am deloc chef să mă lupt în săbii cu vechiul meu prieten!

— Cred că o să fie mulţumit, când o să se descotorosească de mine...

— Prea sigur nu sunt, răspunse maliţios vicontele. Dimpotrivă, s-ar putea ca, părăsindu-l brusc, să-ţi simtă după aceea foarte mult lipsa.

— Pentru moment, spuse Jabina, singura mea grijă este să hotărască rămânerea cu câteva zile în plus la Paris. Vă rog, faceţi o încercare să-l... înduplecaţi.

— Bine. De altfel, o voi face nu doar pentru dumneata, Jabina, ci şi pentru mine. Nu ştii cât de fericit sunt că l-am putut revedea după atâţia ani! Chipul vicontelui se lumină într-un surâs prietenos.

— Ţi-ar place, poate, să-ţi istorisesc toate escapadele făcute împreună şi să-ţi dezvălui planurile pe care ni le făuream pentru viitor? Oricum, pe vremea aceea nu puteam prevedea – nici unul, nici celălalt – că între ţările noastre avea să izbucnească războiul.

— Războiul... repetă ea, îngândurată. Ceva mă face să cred că despre asta o să ne vorbească şi

Drue, când ne vom duce acum lângă el. Într-adevăr, în timp ce se îndreptau spre celălalt capăt al salonului, îl zăriră pe Drue care se afla în mijlocul unui grup ce părea să discute cu însufleţire. Apropiindu-se mai mult, Jabina auzi rostindu-se numele lui Bonaparte; prin urmare, intuise perfect.

— Chiar mă întrebam unde-aţi dispărut amândoi, se arăta Drue mirat şi, chipurile nepăsător.

— Putem pleca, trăsura mea ne aşteaptă, îl domoli vicontele.

— Cred că suntem puţintel obosiţi, observă ducele. A fost cam încărcată ziua…

— Dar bogată în evenimente! adăugă Jabina, entuziasmată.

— Mâine vom avea mult mai multe lucruri de făcut, îi anunţă vicontele. Lăsaţi-mă să vă însoţesc; vin să vă iau dis-de-dimineaţă.

— Pot să ştiu ce o să facem mâine? se arătă curios ducele.

— Mai întâi, vizităm Parisul. Se cade ca sora ta să vadă Luvrul, grădinile Tuileries, catedrala Notredame şi, bineînţeles, pe Primul Consul. Glasul vicontelui sunase mai aspru în referirea sa la Bonaparte. Drept replică, poate anume ca să-l tachineze, ducele îi spuse:

— Aş fi fericit să-l pot întâlni pe bărbatul care, orice ai vrea să spui despre el, a reuşit să realizeze singur, după Revoluţie, unitatea francezilor.

— Nu chiar total, răspunse tăios vicontele.

— Bine, admit; dar nici departe nu era.

Deşi regimul vostru ni se pare, nouă englezilor, despotic şi militar, poporul Franţei vede în Bonaparte pe omul care îl va apăra de preoţi, de aristocraţi şi de străini.

— Nu am deloc intenţia să angajez o polemică pe această temă, dragul meu Drue, se arătă oarecum împăciuitor vicontele. Reacţionezi precum toţi naivii care vin la Paris şi se lasă îndată fascinaţi de vulgarul corsican.

— Am auzit destul pe cei care îi ridică osanale, dar, crede-mă, dacă ai trăi câtuşi de puţin în Franţa noastră, ţi-ai schimba repejor părerile!

— Ceea ce mă preocupă în clipa de faţă, i-o întoarse ducele, este un fapt cert: toate persoanele cu care am stat de vorbă sunt de părere că reluarea ostilităţilor a devenit iminentă.

— Nici nu m-ar mira, îi răspunse vicontele.

— Adineauri am aflat că ambasadorul nostru, lordul Whitchurch, şi-a părăsit definitiv postul, reîntorcându-se în Anglia.

— Mă întreb, totuşi, dacă o fi adevărat, se îndoi vicontele. Pentru că atât de multe zvonuri au circulat în ultimele săptămâni, încât nu mai ştim care-i adevărul. Vedem noi mâine cum stă treaba. Am câţiva prieteni din anturajul lui Bonaparte, de la ei vom afla, cu exactitate, ce anume „coace” domnia-sa.

— Atunci, să lăsăm deocamdată grijile deoparte, şi să ne pregătim de-un somn bun, trase

ducele concluzia. Cu toţii îşi salutară gazda, iar vicontele îi însoţi pe Jabina şi pe duce până la trăsura sa, un vehicul elegant, condus de către doi vizitii, având în plus, la spate, şi un valet. După vreo zece minute, trăsura se opri brusc; nu în foburgul Saint-Germain, ci la intrarea unei grădini puternic iluminate, în care se dansa. Surprins; ducele privi prin ferestruică, în timp ce vicontele tocmai îi spunea:

— Îţi mai aminteşti, Drue? Cândva, ne abăteam deseori pe-aici. Avea alt nume, i se zicea „Grădina Regelui” şi, cu timpul, i l-au schimbat în „Grădina Libertăţii". Dar tot atât de vesel a rămas.

— O… să intrăm pentru câteva clipe, îi rugă Jabina. Vicontele îl privi pe Drue zâmbind.

— Nu văd pentru ce m-aş împotrivi. El trebuie să hotărască.

— Sunt sigur că Jabinei o să-i placă să vadă unul dintre locurile în care ne-am făcut de cap împreună. Ce zici, viconte?… Zis şi făcut. Jabina sări voioasă din trăsură şi cu toţii intrară în grădină. Parcul părea scăldat în lumina felinarelor, multe la număr; în jurul meselor, aproape toate ocupate, erau oamenii cuprinşi de o veselie zgomotoasă. Pe încăpătoarea pistă ceruită, dansatorii evoluau în ritmul muzicii, râzând şi interpelându-se. Nimic vulgar, nimic grotesc – totul dădea impresia unei nezăgăzuite bucurii de a trăi. Jabina asculta şi privea cu uimire; îşi simţi sângele înfierbântându-i-se. Aici, îi era dat să vadă cu totul altceva; adică nicidecum, ritmurile

domoale şi valsurile balului de la care abia plecase. Atât de îndrăcite erau dansurile de-aici, încât perechile păreau prinse într-un vârtej puternic... Vicontele comandă două sticle de vin; băutura nu li se păru prea grozavă faţă de cea băută înainte dar cusurul acesta era pe deplin compensat de atmosfera îmbătătoare din grădină.

Şi fiindcă orchestra atacase un vals, Jabina îşi puse uşor mâna pe braţul ducelui:

— Fii bun... invită-mă la dans. Nu i se mai adresase cu... „dumneavoastră”. El o privi mirat, gata-gata să invoce un pretext, când îl auzi pe viconte:

— Erai, cândva un dansator minunat! Ce-ţi fac picioarele? S-au moleşit?

— O să vedem, spuse Drue ridicându-se şi atrăgând-o pe Jabina spre pistă.

Ea îşi închipuia că ducele se va dovedi, poate, puţintel stângaci. Dar, spre marea ei surprindere, descoperi în Drue un cavaler minunat, mult mai bun decât toţi cei care îi fuseseră vreodată parteneri de dans. O ţinea strâns lipită la piept, iar ea îşi potrivea cu uşurinţă paşii după ai lui. Dansau într-o armonie desăvârşită. O făcea să se rotească, să execute mici salturi, în tip ce ea râdea, fericită. Când se reîntoarseră lângă viconte, acesta aplaudă călduros.

— Bravo! strigă el. Văd că n-ai uitat nimic din lecţiile de altă dată, dragul meu Drue.

— Acum cred că ar fi timpul să ne retragem, îi răspunse ducele.

— O să mai putem veni aici măcar o dată? întrebă Jabina. La nicio serată nu m-am distrat atât de bine!

— Parisul este plin de asemenea locuri, o linişti vicontele. Încearcă să-l convingi pe Drue. Nimeni nu le cunoaşte mai bine ca el. Drue nu răspunse. Vicontele o tachina pe Jabina aproape neîntrerupt până ce ajunseră la apartamentul lor din Saint Germain. În timp ce coborau din trăsură, vicontele îşi luă rămas bun spunând:

— La revedere, milady, pe mâine… Până atunci o să număr orele.

— Şi eu, îi răspunse ea veselă. Mii de mulţumiri pentru seara aceasta atât de minunată! Jabina şi ducele urcară scara cea mare din hol şi ajunseră astfel la primul etaj, în salonul apartamentului lor.

— Ce seară într-adevăr de neuitat! exclamă Jabina.

Văzând că ducele nu-i răspunde, ea adăugă puţin înţepată.

— M-am bucurat de un succes nemaipomenit; mulţi dintre bărbaţii care mă înconjurau ar fi vrut să mă îmbrăţişeze.

— Presupun că ai şi permis unora să o facă?! Drue rostise cuvintele pe un ton amar. Deodată, Jabina îşi reaminti de unele lucruri ce i le povestise vicontele… Dar, poate că atitudinea ei îl mâhnise pe Drue. Văzându-i încruntarea, se apropie de el:

— Nu, Drue! Nu este adevărat, să nu crezi

nicio iotă din ce-am spus acum.

— Prin urmare… minţeai?

— Da… sau, mai degrabă… exageram. Un singur cavaler dintre cei cu care am valsat a vrut să mă sărute în timpul dansului, fiindcă zicea că am aerul unei fetişcane la primul ei bal. Vorbise repede-repede, parcă ruşinată că trebuia să-i dea explicaţii.

— Totul n-a fost decât lăudăroşenie, adăugă ea. Te rog să nu fii supărat pe mine.

— Nu înţeleg pentru ce trebuie să-mi înşiri asemenea prostii, spuse el, parcă plictisit.

— Nu m-ai invitat nici măcar o dată la dans! Nu mi-ai spus niciodată că sunt frumoasă, or tocmai acesta era complimentul pe care îl aşteptam de la tine.

— Nu credeam că o părere de-a mea ar putea să aibă atâta greutate. Dar un lucru este sigur: că nicio altă femeie nu te-a întrecut. Şi nici pe măsură nu ţi-a fost. Jabina căscă ochi mari.

— Chiar gândeşti ceea ce îmi spui acum?

— Nu spun decât ceea ce gândesc, răspunse calm ducele. Şi porni spre uşă, spre a se retrage în camera lui.

— Noapte bună, Jabina. Jabina rămase câteva clipe înmărmurită, înţelese atunci că începea să-l iubească. Dimineaţă se trezi destui de târziu, deşi camerista îi adusese micul dejun încă de la ora nouă. Îşi bău ceaşca de cacao, încă somnoroasă. Apoi trimise vorbă că nu cobora să ia micul dejun cu ducele. Îşi petrecea multă vreme admirând

rochia nouă ce-i fusese livrată în aceeaşi dimineaţă.

— Toată noaptea au trudit croitoresele pentru dumneavoastră, domnişoară, îi spuse tânăra cameristă. Au promis şi pentru diseară încă o rochie.

— Nu cred că vreun croitor din Londra mi-ar putea confecţiona atât de repede o rochie. Nici chiar cel mai vestit dintre vestiţi.

— Comenzile de importanţa acesteia sunt rare pe-aici, iar croitorii acordă, în genere, prioritate celor care achită pe loc. Jabina îi dădu atunci seama cât de mult o răsfăţase Drue, oferindu-i atâtea rochii. De altfel se gândise mult la el în noaptea ce trecuse. „Oare tot ce mi se întâmplă este aievea? se întreba ea. Dar cum pot să mă îndrăgostesc de un bărbat căruia s-ar zice că-i par nesuferită?”

Dar Jabina ştia prea bine că se simţise atrasă de Drue de mai multă vreme, chiar înainte ca vicontele să-i fi explicat de ce se hotărâse ducele să trăiască atât de auster. Pe nesimţite o cuprinse mila, gândindu-se la dureroasa rană pe care i-o pricinuise în tinereţe părăsirea de către mama sa a căminului familial.

Îşi aminti, totodată, cât de mult suferise ea însăşi la moartea mamei sale, precum şi zăvorârea în sine a tatălui care, de-atunci, a devenit pentru ea un personaj de care nu s-a mai putut apropia. Cu toate acestea, deşi înţelegea cât se poate de bine, suferinţa lui Drue, ea îşi explica lesne

atracţia femeii aceleia spre o viaţă mai veselă, mai strălucitoare şi dorinţa ei de a trăi o iubire fără margini. Lordul Beldon părăsise pentru ea absolut totul; în schimb, ea îşi impusese abandonarea propriului fiu. Cum de a putut face aşa ceva? se întreba Jabina, încercând să-şi închipuie durerea din sufletul lui Drue. De obicei, copiii nu reuşesc să admită că şi părinţii lor pot fi sfâşiaţi, de simţăminte potrivnice, că în asemenea împrejurări, îi socotesc invulnerabili şi niciodată sortiţi suferinţei.

Când Jabina auzea istorisindu-se o întâmplare ca aceasta, era în stare să o trăiască aidoma, cu aceeaşi intensitate ca şi protagoniştii ei.

De aceea şi-o imagina perfect pe ducesă – şovăitoare şi hărţuită între datorie şi aventură. Apoi, momentul fatal în care a făcut alegerea. Şi-l închipuia pe tatăl lui Drue pradă unei suferinţe chinuitoare, precum şi pe Drue însuşi, profund descumpănit, după dispariţia mamei din viaţa lui.

„Trebuie să-l ajut, să fac imposibilul, pentru a-i aduce fericirea”, îşi zicea Jabina. Astfel că adormi purtând în gândurile ei icoana bărbatului în ale cărui braţe i-ar fi plăcut să danseze mult, mult de tot: „Cât de seducător îi apăruse în costumul acela de seară! O trezi cameristă, care îi spuse:

— Iertaţi-mă, domnişoară, dar este trecut de ora 10 şi ar trebui să vă pregătiţi…

— Sunt gata, îi răspunse Jabina. Şi, fiindcă nu am luat micul dejun, aş dori să-mi aduceţi aici un cozonăcel dintr-acela micuţ şi bun… cum se fac la

dumneavoastră…

— Imediat, domnişoară. După ce camerista ieşi din cameră, Jabina îşi mai potrivi puţin buclele, admirând totodată linia elegantă a noii sale rochii din muselină verde, foarte simplă, a cărei croială nu avea V cusur. Decolteul şi mânecile erau garnisite cu aceeaşi dantelă delicată, conferind ansamblului o notă aparte. Ţesătura era cam transparentă pentru o rochie de toate zilele, iar Jabina chiar se întreba ce ar fi zis tatăl ei, dacă ar fi văzut-o atât de îndrăzneţ îmbrăcată. Auzind uşa camerei deschizându-se, Jabina constată fără să se mai întoarcă:

— Ai venit foarte repede!

— Bună ziua, îi răspunse un glas bărbătesc. Atunci, întorcând capul, îl zări pe viconte; ajunsese până în mijlocul încăperii.

— Grăbeşte-te! Nu trebuie să pierdem nicio clipă, ia cu dumneata banii şi bijuteriile pe care le ai; atât, nimic mai mult. Plecăm imediat!

— Plecăm? Nu înţeleg… Ce vreţi să spuneţi?

— Războiul dintre Anglia şi Franţa a izbucnit. Bonaparte a dat ordin ca toţi englezii aflaţi în trecere pe teritoriul Franţei să fie arestaţi.

— Dar aşa ceva nu-i cu putinţă! exclamă Jabina, uluită.

— Totuşi, nimic mai adevărat; nişte soldaţi se şi îndreaptă încoace, ca să te întemniţeze. Prin uşa întredeschisă, Jabina îl zări pe duce ieşind din camera lui şi îndreptându-se spre a ei. Apucă repede un şal de mătase cumpărat în ajun şi

geanta în care se găseau bijuteriile mamei.

— Repede, mai repede, o zorea vicontele. Soldaţii pot ajunge aici dintr-o clipă în alta. Jabina ieşi în salon; ducele se oprise locului, îi aştepta. Fără să-şi dea seama – poate fiindcă îi cerea protecţie – tânăra fată îl prinse de mână.

— Nu te îngrijora, încercă el să o liniştească. Armand o să ne scoată la liman.

— Cel puţin aşa sper, răspunse vicontele. Urmaţi-mă. Ieşiră cu toţii, din salon.

Spre marea lor uimire, vicontele nu-i conduse spre parterul clădirii, ci îi făcu să urce scara până la ultimul etaj. Ajunşi în pod, vicontele deschise o uşă mascată, ce părea să nu mai fi fost folosită de ani şi ani. Astfel se pomeniră într-o debara ticsită de cufere, de vaze sparte şi de scaune cu picioare strâmbe. Încăperea primea doar lumina unei ferestruici croite în acoperiş. Ducele şi vicontele potriviră o scară, după ce mai întâi închiseră uşa cu cheia.

— Fără îndoială că vor scotoci prin toate ungherele casei. Nu am reuşit să le-o iau înainte decât cu vreo câteva minute, dar tot sunt bucuros că v-am putut anunţa.

— Nu cred că se va găsi cineva care să facă o legătură între dispariţia ta şi a noastră, presupuse ducele.

— Oricum, nu vă neliniştiţi niciunul, nici celălalt; voi şti să le strămut bănuielile pe alt făgaş. Apropie-te, Drue… Să sperăm că şi Jabina se va dovedi la fel de iscusită ca şi tine, altă dată,

când escaladai te miri ce acoperişuri. Jabina se întrebă, într-o frântură de clipă, de ce mai evoca vicontele acum, asemenea amintiri; dar nu era momentul cel mai potrivit să-şi pună întrebări. Cei doi bărbaţi o ajutară să urce scara, după care se văzu în mijlocul unei lespezi imense ce despărţea două pante ale acoperişului. Apoi, vicontele trase scara şi o aşeză lângă ei, chiar acolo, pe acoperiş, închizând cu grijă ferestruica. Drue şi Jabina îl urmară, trecând prin pasaje primejdioase care le cam puneau la încercare simţul echilibrului.

Tinerei fete i se părea că străbate kilometri întregi, iar rochia – atât de imaculată cu doar câteva clipe în urmă - nu mai era decât o zdreanţă prăfuită. Geanta în care îşi ţinea bijuteriile mamei i se păru dintr-odată stânjenitoare, astfel că o goli, încredinţând conţinutul lui Drue; acesta răspândi bijuteriile prin buzunarele redingotei sale. În sfârşit, ajunseră în faţa unei alte lucarne, asemănătoare celei prin care trecuseră mai înainte şi coborâră într-un al doilea pod. Casa în care se găseau acum se deosebea mult de cea din care abia plecaseră. Părea părăsită, ferestrele aveau geamurile sparte, iar podeaua, era din gros, acoperită de colb. Speriaţi de paşii unor vizitatori atât de neaşteptaţi, o droaie de şobolani traversară podul cu mare iuţeală. Cei trei fugari începură apoi să coboare pe o scară şubredă, ce stătea parcă să cadă şi ale cărei trepte s-ar fi putut frânge în orice clipă. Se văzură astfel la parter, de unde vicontele îi conduse, prin holul de

la intrare, spre o uşiţă ce părea să ducă spre pivniţă. La puţin timp după aceea ajunseră, într-adevăr, într-o pivniţă – imensă, boltită, în care nimeriră peste o mulţime de bărbaţi şi femei de-o mare eleganţă; păreau să facă parte din aristocraţie. Cei mai mulţi stăteau în picioare, preocupaţi de sarcini diverse. Bărbaţii aveau în mână hârtii ce semănau cu nişte hărţi, în timp ce femeile alegeau şi distribuiau tot soiul de îmbrăcăminte.

Înspre capătul celălalt al încăperii, aşezat la o masă, era un om vârstnic, vicontele se îndreptă spre el, urmat fireşte, de Jabina şi de Drue.

— Îmi permiteţi să vă prezint pe senioria-sa ducele de Warminster şi pe sora domniei sale Jabina Warminster. Persoana căreia i se adresase vicontele se ridică, întinzându-le mâna.

— Sunt ducele de Sainte-Croix, spuse el, şi mă bucur că Armand v-a putut preveni la timp.

— Vă rog să mă scuzaţi pentru ţinută, spuse ducele, dar am fost luaţi pe neaşteptate şi foarte surprinşi de ceea ce ni se întâmpla.

— După cum v-a spus şi Armand, desigur, Corsicanul a hotărât arestarea dumneavoastră.

— Pentru ce motiv? întrebă ducele, încă nedumerit. Când se declară un război, nu de civili se leagă în primul rând autorităţile… Cel puţin după câte ştiu…

— La ce vă puteţi aştepta de la un asemenea barbar? spuse ducele de Sainte Croix, nemaiputându-şi stăpâni iritarea.

— Pe Bonaparte l-a înfuriat cel mai tare inspectarea celor două nave franceze de către marina engleză. Din clipa aceea, li s-a interzis englezilor accesul pe continent, iar cei aflaţi în Franţa sunt socotiţi, de-aici înainte, prizonieri de război.

— E de necrezut! exclamă ducele.

— Sunt întru totul de părerea dumneavoastră, dar nimic din cele făcute de

Bonaparte nu ne mai miră.

— Frumoasă captură ar fi însemnat pentru el arestarea ducelui de Warminster!

glumi vicontele. Dumnezeu ştie cât o să dureze războiul!

— Până ce trupele engleze vor izbuti să le înfrângă pe cele ale lui Napoleon, răspunse ducele de Sainte-Croix. Acum vom încerca să vă înlesnim ieşirea din Paris. Cel mai sigur procedeu ar fi ca, pentru aceasta, să vă deghizaţi.

— Aţi trimis pe cineva la biroul de plasare? se interesă vicontele.

— Da, a plecat într-acolo, de vreo oră şi mai bine, unul dintre oamenii noştri, ca să culeagă informaţii. Nu o să mai întârzie mult sunt sigur.

Apoi, întorcând capul spre duce:

— Vorbiţi curent franceza?

— Ca engleza, socot, că o vorbesc bine. Dar tot m-ar trăda accentul, dacă aş vrea să trec drept francez.

— Atunci, mai bine să vă socotiţi un locuitor de prin provinciile nordice, fu de părere ducele de

Sainte-Croix. Dar dumneavoastră, domnişoară?

— Vorbeşte foarte bine franceza! sări vicontele, înainte ca tânăra fată să răspundă ea însăşi. Jabina fusese cât pe-aci să completeze, cum că mama ei o crescuse în spiritul franţuzesc şi cu dragoste faţă de limba franceză când, îşi reaminti la timp, din fericire, că pentru toată lumea, trecea drept sora ducelui de Warminster. Înţelegând că fata fusese pe punctul de a săvârşi o greşeală, Drue îi surâse binevoitor; Jabina îi răspunse tot printr-un surâs… Simţea că situaţia primejdioasă în care se aflau era pe placul ducelui, că însemna pentru el un nou prilej de a înfrunta o primejdie. În acelaşi timp, însă, pe Jabina o încercau destule temeri. Nu rareori auzise vorbindu-se despre brutalitatea militarilor din trupele franceze, despre comportarea lor în ţările cucerite, despre dispreţul manifestat faţă de populaţiile civile subjugate. Era încredinţată că, de vor fi prinşi, nu va fi întemniţată la un loc cu ducele; iar gândul acesta o făcea să se cutremure. Şi atunci, încă o dată, parcă pentru a mai prinde curaj, îşi strecură mâna într-a ducelui. Simţind strânsoarea caldă a degetelor lui, se linişti.

— Gândesc că cel mai bine pentru dumneavoastră… începu ducele de Sainte-Croix, ar fi… dar se pomeni întrerupt, – brusc, de năvălirea în sală a unui bărbat scund şi uscăţiv, de vreo patruzeci de ani, care părea să fie aducătorul unui mesaj urgent. El traversă încăperea, îndreptându-se direct spre masa la care stătea

aşezat ducele de Sainte-Croix.

— Ce veşti îmi aduci, Mirmon? îl întrebă acesta.

— Marchizul de Lorne a fugit în Elveţia, travestit în cameristă a soţiei unui foarte bogat bancher din Geneva. Nu a întâmpinat prea multe greutăţi la trecerea frontierei.

— Excelent! răspunse ducele. Dar mai există locuri vacante la Biroul acela de plasare?

— Există, domnule duce. Chiar un anume loc, zic eu, destul de interesant pentru cele două persoane la care vă gândiţi.

— Spune, spune repede!

— Generalul Delmas a fost desemnat drept şef al comenduirii din Havre. Trebuie să părăsească Parisul chiar mâine dimineaţă, iar doamna Delmas nu o poate lua cu dumneaei pe cameristă; şi nici pe valetul de până acum. Aşadar, ei caută o pereche, bărbat-femeie, care să-i însoţească şi care, totodată, să intre în slujba lor. Prilejul ar trebui folosit imediat.

— Foarte bine, încuviinţă ducele de Sainte-Croix. Fii bun, Armand, şi roagă-l pe conte să pregătească actele necesare. Ducele de Warminster va fi un fost soldat reformat în urma mai multor răni. Trebuie să fie neapărat originar din Normandia, ceea ce va motiva, într-un fel uşorul său accent englez. Domnişoara va fi socotită originară din Lyon, de pildă, sau din alt oraş ceva mai departe de Paris.

— Iertaţi-mă, domnule duce, îl întrerupse

bărbatul cu numele de Mirmon.

— Ce este, ai vreo obiecţie?

— Da… generalul Delmas a cerut să i se dea un cuplu, adică doi căsătoriţi; aşa că ar fi mai bine ca protejaţii dumneavoastră să fie soţ şi soţie.

— Bineînţeles, răspunse ducele. Presupun că nu vedeţi niciun inconvenient în acest lucru? îl întrebă pe Drue ducele de Saint-Croix.

— Niciunul! se auzi răspunsul ferm al lui Warminster. Jabina îi şopti la ureche:

— Verigheta mamei se află printre celelalte bijuterii… Ducele o învălui într-o privire care îi plăcu Jabinei. Privire însoţită şi de un surâs fugar. Atunci, ea înţelese că amândoi se gândiseră la acelaşi lucru. Simţeau, poate, că de-aci înainte le-ar fi fost cu neputinţă să se mai despartă. Destinul, împrejurările făcuseră din ei, călători ce se întâlniseră din întâmplare, dar care, se vedeau în acelaşi timp, meniţi unul altuia. În clipa în care ducele scoase de prin buzunare giuvaerurile fetei, punându-le apoi în palma făcută căuş a Jabinei, degetele lor se atinseră; într-un gest negândit, fireşte, dar care o făcu pe Jabina să se simtă străbătută de un fior plăcut, de o senzaţie nemaiîncercată până atunci, asemănătoare unei arsuri… „îl iubesc, îşi spuse ea. Şi orice ni s-ar mai întâmpla de-acum înainte, vom fi de neînvins atâta vreme cât nu ne vom despărţi”.

CAPITOLUL 6

Aşezată pe canapeaua din spate a trăsurii care îi purta spre alte zări, Jabina se gândea la condiţiile de viaţă nu întotdeauna plăcute ale valetului – mai cu seamă în timpul călătoriilor. Stăpânii o duceau bine în interiorul vehiculului, comod instalaţi pe canapele moi, şi apăraţi de vitregiile timpului urât, în timp ce slujitorii, aşezaţi afară, pe bănci din lemn, îndurau atâtea şi atâtea… Părăsiseră casa generalului la orele 8 ale dimineţii, după corvoada grea a încărcării cuferelor pe acoperişul rădvanului. Atât de numeroase erau bagajele, încât-mult prea încărcatrădvanul nu avea să reuşească să atingă viteza de plecare mai mult ca sigur! Drue şi Jabina avuseseră parte de o scurtă întrevedere cu generalul Delmas, în decursul căreia îşi dăduseră totuşi limpede seama că urmau să suporte un despot, obişnuit să împartă ordine ce trebuiau executate „neapărat şi cu o neîndoielnică repeziciune. Se duseseră la casa generalului având asupra lor acte false, întocmite de prietenii regalişti. Dacă Jabina nu s-ar fi temut tot timpul că adevărata lor identitate putea fi oricând descoperită, ar fi găsit foarte hazoasă costumaţia lor ocazională… Jabina se schimbase în pivniţă, unde câteva femei o ajutaseră să se travestească în cameristă. Acestea stăruiseră în respectarea celui mai mic amănunt, astfel încât deghizarea să fie absolut veridică.

Rochia strâmtă, din serj negru, ar fi părut poate dizgraţioasă pe un alt trup decât cel al Jabinei. Totuşi, severitatea ţinutei era întrucâtva atenuată de cele două pete albe marcate de guleraşul din dantelă şi de şorţul caracteristic subretelor. Pe cap, Jabina purta o bonetă de lână groasă, care îi ascundea părul în întregime.

Părul acela frumos, ce le dăduse destulă bătaie de cap.

— Roşcat cum este, părul dumneavoastră ispiteşte, aţâţă… îşi spuse părerea, nu fără un dram de gelozie, una dintre femeile care o îmbrăcau pe Jabina.

— Are dreptate, sărise şi alta cu gura. Nicio intendentă nu s-ar încumeta să vă angajeze având în casă unul sau mai mulţi bărbaţi.

— N-am putea să-l vopsim? sugerase Jabina.

— N-avem timp de aşa ceva, răspunse o contesă. Şi-apoi, niciodată un păr vopsit nu pare natural. La capătul atâtor discuţii s-a luat, hotărârea ca părul Jabinei să fie strâns într-un coc ridicat pe creştet: După aceea, strălucirea îi mai putea fi atenuată prin pulverizarea lui cu o pudră de culoare închisă.

— Pielea doamnei este mult prea albă pentru o franţuzoaică, mai veni altcineva cu o idee. Totuşi, se ajunse la concluzia că nu doar englezoaicele aveau pielea albă şi că, de pildă, Josefina Bonaparte constituia în acest sens un exemplu concludent.

Se mai spera, în acelaşi timp, că doamna

Delmas – prea grăbită fiind – nu va mai avea destul timp să-şi cerceteze camerista chiar cu de-amănuntul.

Într-un coş de răchită, i s-au pus apoi Jabinei nişte haine de schimb: o rochie din bumbac, o bonetă albă şi un şorţ bine scrobit.

— Nu uitaţi că omul care vă angajează este dator să vă procure uniforma adăugase contesa. Aşa că doamna Delmas nu ar trebui să fie deloc surprinsă de modestia garderobei dumneavoastră. În sfârşit, i-a fost dată Jabinei şi o haină de voiaj, uşor uzată. Când Jabina fu gata, se prezentă întregii adunări, dar nu fără să mai arunce o privire nostalgică frumoasei sale rochii din muselină, purtată doar o singură dată. Aproape că-i era ruşine să se arate, ducelui, astfel îmbrăcată. Dar când văzu cu ce straie apăru şi el, înţelese că se va abţine de la orice remarcă.

Ducele purta un pantalon strâmt, negru şi o vestă scurtă, încheiată în nasturi până la gât. Dar accesoriul cel mai neaşteptat în deghizarea lui îl constituia fâşia de pânză neagră care îi acoperea un ochi.

— Părerea lui Armand este că ţinuta mea ţipă de autenticitate, spuse el, schiţând un surâs. El zice că un om care vede bine cu amândoi ochii nu ar avea niciodată curajul să renunţe din proprie voinţă la unul, acoperindu-şi-l cu un bandaj.

Şi adăugă:

— Iată, deci, cum rana de la cap, căpătată când ni s-a răsturnat trăsura, se dovedeşte acum

foarte utilă: voi fi socotit, fără putinţă de tăgadă, drept un rănit grav, care a fost nevoit să se retragă din armată.

— Să nu uitaţi, îi mai spuse contele care întocmea actele false, că trebuie să păşiţi încet; ba chiar să şchiopătaţi puţin, fiindcă aţi fost reformat şi din pricina unei răni de la picior.

— O să-mi aduc aminte, fiţi fără grijă, îi răspunse ducele. Apoi a luat actele şi le-a vârât în buzunar.

— Numele domniilor voastre sunt: Jacques şi Maria Boucher, adăugă contele.

— Am uitat totuşi ceva important, interveni ducele de Sainte-Croix.

— Ce anume? vru să ştie Drue.

— Mâinile tale… în timpul Revoluţiei numeroşi aristocraţi au ajuns prin temniţe, pentru că aveau mâinile albe. Cineva a căutat şi a găsit nişte foarfece şi astfel unghiile lui Drue au fost tăiate foarte scurt.

— Acuma, freacă-ţi mâinile de pământ şi nu te feri să le şi scrijeleşti puţin, îl sfătuiră unii. După efectuarea acestor două operaţii, toată lumea fu de părere că mâinile ducelui puteau fi cele ale unui valet cu destui ani de serviciu în spate.

— Dacă sunteţi gata, spuse vicontele, cred că ar trebui să plecaţi neîntârziat la întâlnirea fixată de general. Ar fi păcat ca o altă pereche să vă ia locul. Grăbiţi-vă!

— Plecăm îndată, îi răspunse ducele. Între timp, întinse ducelui de Sainte-Croix mâna,

spunându-i:

— Vă mulţumesc din inimă pentru ajutorul şi amabilitatea dumneavoastră.

— Nu este nevoie să-mi mulţumiţi îi răspunse Sainte-Croix. Dar de veţi izbuti să ajungeţi în Anglia, am fi într-adevăr fericiţi dacă aţi servi, în toate ocaziile, cauza noastră regalistă.

— Ştiţi prea bine că voi face tot ce-mi va sta în putinţă, îl asigură Drue.

— Veţi găsi, la Havre, numele agenţilor noştri regalişti. Bineînţeles, nu vă cer să apelaţi la ei decât în caz de extremă urgenţă.

— Puteţi conta pe mine.

— Ar mai fi ceva: singura voastră şansă de a călca pe pământul Angliei este să intraţi în – contact cu anumiţi contrabandişti care traversează Canalul Mânecii în fiecare noapte, acum după declararea războiului. Bonaparte, aşa cum a făcut întotdeauna, îi va ocroti, deoarece ştie că-i vor aduce aur. Dar… nu au voie să transporte pasageri.

— Sunt perfect conştient de acest lucru, răspunse Drue.

— În plus, şi mai mult ca sigur, ţărmul a devenit un adevărat furnicar de santinele. Porturile Havre, Calais şi Boulogne vor fi întărite cu trupe.

— S-ar putea ca Bonaparte să pună la cale o invadare a Angliei – vechea lui ambiţie.

— Nu o să reuşească, răspunse ferm ducele de Warminster.

— Suntem de aceeaşi părere, dar el poate încerca. Atunci Drue se întoarse cu faţa spre Armand;

— Îţi mulţumesc, prietene şi sper să am, într-o bună zi, prilejul să-ţi fac un serviciu tot atât de mare, asemănător celui pe care mi l-ai făcut astăzi.

— Îmi ajunge, şi aş fi fericit, să vă revăd cândva la Paris; pe tine şi pe lady Jabina.

— Nici măcar n-am avut timpul să vizitez Luvrul, se auzi, parcă mai subţire, glasul fetei. Armand îi luă o mână, ca să i-o sărute; dar profită de clipă, spre a-i şopti:

— Ai acum prilejul, şi ar fi minunat, să-i vii în ajutor lui Drue. Îţi dai seama?

— Fiţi sigur că mă voi strădui să fac tot ce voi putea, pentru a-l şti fericit, răspunse Jabina. Vicontele îi sărută din nou mâna. Sosise momentul despărţirii de prietenul său ducele şi de „sora” acestuia. Drue şi Jabina urcară singuri treptele care duceau spre stradă. Mergeau repede, fără să scoată un cuvânt.

— De-acum înainte, spuse în sfârşit ducele, scăzându-şi mult glasul, va trebui să vorbim şi între noi numai franceza. Asta va duce la îmbunătăţirea accentului meu…

— Ar trebui să încerci să vorbeşti ca oamenii din popor, îi sugeră Jabina. Atunci, ea îl învăţă câteva cuvinte şi expresii folosite îndeobşte de către servitori…

Jabinei i se păruse că generalul nu era deloc

vârstnic. Şi îşi aminti din cele citite că Bonaparte căuta să promoveze într-una tineri ofiţeri, încredinţându-le, totodată, responsabilităţi destul de mari; era unul dintre principiile sale privind armata. Generalul avea nas lung, iar privirea îi era straniu de pătrunzătoare.

— Din ce regiment ai făcut parte? Unde ai fost rănit? îl întrebase el pe duce, asaltându-l şi în continuare cu întrebări foarte precise. Din nefericire, Drue fusese bine instruit în privinţa unor amănunte legate de fictivul său trecut militar. Răspunsese pe un ton servil, înghiţindu-şi puţin cuvintele şi ascunzând pe cât posibil urmele accentului englez, care i-ar fi putut trăda originea.

— Din acte, rezultă după cum văd, că eşti din Normandia, spuse generalul. Familia dumitale tot acolo se găseşte?

— Întocmai, domnule general. De aceea am şi căutat să intru în serviciul unui stăpân care va sta măcar un timp la Havre.

— Pretind de la dumneata muncă multă, nu glumă! sublinie generalul. Fi-vei capabil?

— Medicii confirmă starea mea de perfectă sănătate. În clipa imediat următoare, generalul se întoarse spre Jabina:

— Dar dumneata, Maria, ai mai fost până acum în serviciul cuiva? Jabina, căreia îi fuseseră înmânate referinţe foarte serioase, explică pe un ton ferm că fusese, timp de doi ani, camerista unei doamne din aristocraţia franceză, plecată de curând şi definitiv, în provincie.

— La noua reşedinţă a doamnei acelea nu exista un loc şi pentru bărbatul meu, iar noi dorim să lucrăm împreună, în aceeaşi casă.

— Da, înţeleg, făcu generalul. Doamna Delmas o să te pună la curent cu tot ceea ce ai de făcut, iar dacă rămâneţi aici, în astă seară, veţi putea să-i ajutaţi pe oamenii noştri la facerea bagajelor.

— Ne angajaţi, domnule general?

— Sunteţi angajaţi. Totuşi, dacă mă voi declara nesatisfăcut de serviciile voastre, mă voi lipsi de ele, de îndată ce vom sosi în Le Havre.

— Sper să fiţi mulţumit de noi, spuse Drue, cu supuşenie. Mai erau atâtea lucruri de făcut, încât Jabina nu se putu odihni într-un fotoliu decât puţine clipe, înainte de a pune mâna la terminarea bagajelor şi, apoi, de a asista pe doamna Delmas la perfectarea toaletei de seară. Soţia generalului era o femeie nici prea tânără, nici prea atrăgătoare, iar Jabina îşi dădu repede seama că aerele ei de femeie importantă izvorau din faptul că se ştia de sorginte nobilă, spre deosebire de soţul ei care beneficia de prestigiu doar datorită carierei sale militare.

— Ea este cea cu bănetul, şoptise Jabinei o slujnică bătrână. „Acesta este fără îndoială, singurul „farmec” al doamnei Delmas”, gândise Jabina. În pofida tonului autoritar de care se folosea generalul în relaţiile sale cu personalul, tot el părea să fie cel mai puţin nesuferit dintre cei doi soţi. În sfârşit, părăsiră Parisul. Rădvanul şi aşa încărcat peste măsură – se urni din loc, tras de

patru cai ce păreau istoviţi chiar din capul locului. Obişnuită să călătorească numai înăuntrul unei trăsuri, ea nu observase până atunci ce zgomot asurzitor fac roţile pe caldarâm; şi nici cât de primejdios era pentru pietoni să se aventureze pe şosea. Între domiciliul generalului şi porţile Parisului, Jabinei îi fu dat să vadă cam prea multe accidente de circulaţie şi, în acelaşi timp, să constate, cu uimită spaimă, că pietonii erau din belşug împroşcaţi cu noroiul răscolit de roţile trăsurilor.

După ieşirea din Paris, rădvanul îşi iuţi mersul. Pentru că generalul dorea să ajungă la Vernon înainte de a se înnopta.

— Crezi că o să ajungem acolo aşa cum vrea stăpânul? întrebă ducele.

— Mai încape vorbă! îl asigură vizitiul; dar vom fi nevoiţi să schimbăm caii la fiecare cincisprezece sau douăzeci de kilometri. Doi soldaţi au şi plecat, cu mult înaintea noastră, anume ca să reţină caii cei mai buni. Conversaţia dintre duce şi vizitiu se opri aici. Pe Jabina o preocupa grija de a-şi menţine echilibrul acolo sus pe bancheta unde se afla cocoţată, mai cu seamă la cotituri, când trăsura se înclina periculos de mult într-o parte sau alta. Intuind parcă temerea fetei, ducele se apropie mai mult de ea şi o cuprinse de mijloc, ca să o liniştească.

— S-ar fi cuvenit să-ţi fac un locuşor lângă vizitiu, dar mi-am închipuit că nu ţi-ar conveni deloc să te vezi înghesuită între el şi mine. Îi făcea

plăcere Jabinei că ducele se gândise la ea.

— Totu-i în ordine, spuse ea, încrezătoare în puterea braţului care o sprijinea. Totuşi, ducele stărui ca ea să se instaleze pe celălalt loc, mai jos, chiar la primul popas. La oprire, generalul şi doamna Delmas nu coborâră din trăsură, dar cerură să fie serviţi cu o cafea şi un pahar de vin. Ducele se grăbi să aducă de la han cele cerute. Abia ajunse înapoi la trăsură, că vizitiul biciuia deja caii adia înhămaţi. Drue oferi generalului paharul de vin, iar doamnei cafeaua, apoi rădvanul se puse din nou în mişcare.

— Mai încet, îi spuse el vizitiului. Nu uita că am un glonte în picior, care mă împiedică să alerg.

— Îmi pare foarte rău, i-o întoarse celălalt, dar generalul este nerăbdător să-şi încheie socotelile cu englezii! Dacă nu voi reuşi, să scot cât mai mult de la dobitoacele astea bătrâne, stăpânul ar fi în stare să-mi zboare creierii.

— Este un asupritor, nu-i aşa?

— Cei care se află sub ordinele lui văd în el un zbir; un diavol, când ţine cu tot dinadinsul să-i chinuie pe ceilalţi… Auzind asemenea vorbe, Jabina fu cuprinsă de un tremur. Crezând că-i este frig, ducele o strânse şi mai aproape de el.

— Trebuie să-ţi găsesc o pătură, spuse Drue pe un ton mai mult decât binevoitor, care umplu de căldură inima Jabinei.

— Nu-mi este frig, îl linişti ea.

— Să mulţumim Cerului că nu plouă! încercă el să o dea pe glume. Către sfârşitul după-amiezii

se opriră să ia o gustare; dar totul trebuia făcut în cea mai mare grabă. Ducele şi Jabina asemenea oricăror servitori urmau să mănânce la bucătărie, ceea ce o înveseli mult pe tânăra fată. Bucătăria era încăpătoare; funii lungi de ceapă atârnau de cuiele bătute în pereţi, iar pe rafturile unor etajere puteau fi văzute, într-o aliniere desăvârşită, lucitoare oale şi tigăi de aramă.

Toate acestea aveau pitorescul lor, dar nu îndreptăţeau aspectul soios al pardoselii şi înfăţişarea neîngrijită a personalului din han. În mod ciudat, bucatele se dovediră gustoase, astfel că mâncară totuşi cu poftă. Ori de câte ori făceau o haită la câte un popas sătesc, cerşetorii îi cereau generalului şi soţiei sale să-i milostivească; de asemenea, şi mulţi soldaţi în uniforme zdrenţuite, oameni care pierduseră în lupte un braţ sau un picior.

— Nu li se dă chiar niciun fel de pensie? întrebă Jabina, mişcată de înfăţişarea bietelor cătane.

— Cunoşti vreo ţară în care cineva să se preocupe de oamenii care au luptat pentru patrie, dar care nu mai pot aduce după aceea niciun folos? îi răspunse ducele, cu năduf. Jabina era atât de obosită, încât capul începu să i se încline într-o parte, până ce ajunse să se sprijine de umărul ducelui. Acesta o cuprinse pe după umeri şi o atrase înspre el, cu duioasă gingăşie. Tânăra fată dormise foarte puţin noaptea trecută, iar încărcarea cuferelor, sub ordinele doamnei

Delmas, fusese pentru ea un exerciţiu neobişnuit. Acum nu adormise totuşi adânc, de vreme ce mai percepea uruitul roţilor trăsurii şi plesnetul biciului birjăresc, deşi zgomotele acestea ajungeau la ea ca de departe. Deodată, îl auzi pe duce spunând:

— Am ajuns. Atunci ea se trezi de-a binelea şi observă că trăsura pătrundea într-o curte foarte mare.

— Suntem la Vernon? întrebă ea.

— Da. Am străbătut exact optzeci de kilometri în numai şapte ore şi ceva, răspunse vizitiul, cu neascunsă trufie. De obicei, după o călătorie lungă, iar acum şi după atâtea zdruncinături, Jabina nu îşi dorea altceva decât o masă bună şi un pat, de asemenea bun, în care să se poată odihni. De data aceasta, însă, trebuia să dea uitării asemenea plăceri, deoarece o aşteptau îndatoririle ce se cuveneau împlinite faţă de stăpâni. O însoţi pe doamna Delmas în cea mai frumoasă cameră din han. Soţia generalului ceru să-i fie aduse cuferele cele mai grele; dintr-o nefericită întâmplare, ele se aflau sub toate celelalte, ceea ce însemnă că trebuia golit întreg rădvanul iar Jabina o ajută să-şi schimbe toaleta şi să se pieptene. Călătoria, lungă şi anevoioasă, o scosese din răbdări pe generăleasă, o secătuise de puteri; pe deasupra, o iritau exigenţele soţului, care ţinea morţiş ca traseul călătoriei să fie respectat minut cu minut.

— Care femeie ar mai accepta, spuse doamna

Delmas, să fie surghiunită, aşa cum voi fi eu, în acest Le Havre, când foarte bine aş fi putut rămâne la Paris, înconjurată de prietenii mei? Presupunând că doamna, aştepta un răspuns, Jabina formulă, deloc convinsă, o părere:

— Sunt sigură, doamnă, că întâlnirea pe care domnul general urmează s-o aibă este de cea mai mare importanţă.

— Fără îndoială; dar eu nu sunt soldat, mi se cere mult prea mult, răspunse apăsat doamna Delmas. Sper că soţul dumitale se va ocupa cu toată seriozitatea de general. Nu avem nevoie de-un neputincios.

— Fireşte, doamnă. Bărbatul meu va şti să-şi îndeplinească foarte corect îndatoririle.

— Să sperăm! auzi Jabina răspunsul acru al generălesei.

În sfârşit, doamna se consideră pregătită să coboare în salon, dar nu mai înainte de a-i fi dat Jabinei o întreagă listă cu cele ce avea de făcut în timpul mesei. Lista cuprindea schimbarea pernelor, procurarea altor cuverturi, instalarea unui încălzitor de pat şi… multe altele de acest fel. Pentru a fi mai sigură că nu o să-i scape nimic, Jabina se duse în căutarea hangiului şi a nevestei sale, ca să le ceară ajutor. Nu-i zărise deloc toată seara; poate că nu îşi mai vedeau capul de treburi, căci casa era plină de soldaţi. Auzea glasuri bărbăteşti şi râsete răguşite venind dinspre cârciumă, dar şi râsul câte unei femei, din când în când.

Pe soaţa hangiului o găsi în bucătărie, zorindu-se să pregătească cina.

— Nu avem nici cuverturi, nici perne.

— Hanul e ticsit de lume; toate camerele sunt ocupate. Dacă aveţi nevoie de aşa ceva, daţi-le pe ale dumneavoastră! Dar Jabina nu avea deloc intenţia să tremure de frig, numai pentru a fi pe placul doamnei Delmas. Întâlnindu-l pe duce, îi propuse să scoată din trăsură o pătură groasă. Zis şi făcut, pătura fu dusă în camera doamnei Delams.

— Ai apucat să mănânci în seara asta? vru să ştie ducele, după ce aşternu pe pat cuvertura.

— N-am avut nicio clipă de răgaz de când am ajuns aici. Şi mărturisesc că mor de foame…

— Vino cu mine. Trebuie să iei neapărat ceva în gură.

— Cum s-a comportat generalul?

— Plin de nervi şi nerăbdare, îţi închipui. De-aici înainte voi avea şi mai mult respect pentru valeţii mei! Nu credeam că poate fi aşa de greu să-i scoţi unui general cizmele, mai cu seamă când el te ameninţă că o să-ţi dea un picior în spate, dacă nu te mişti destul de repede! Jabina izbucni în râs, aproape fără voia ei. Apoi coborâră amândoi la bucătărie, unde avură grijă să se ospăteze după voia lor. Hangiul şi nevasta lui se arătau cam nemulţumiţi de faptul că cei doi îşi luau singuri porţiile, ei fiind mult prea ocupaţi; dar Drue şi Jabina nu ţinură seama de bodogănelile lor, astfel că, instalaţi pe o bancă, cina le tihni.

— Trăim o aventură nemaipomenită! se minună Jabina.

— Sunt fericit că interpretezi astfel lucrurile, spuse ducele. De când am părăsit

Parisul, îl binecuvântez într-una pe Armand.

— Şi eu, încuviinţă Jabina, cu glas parcă mai sfios. Gândul că s-ar fi putut să fim întemniţaţi într-o închisoare mizerabilă şi că ne-ar fi despărţit, mă urmărea chinuitor.

— Aş fi putut obţine să ne lase în aceeaşi celulă, dar atunci ar fi trebuit să explic că eşti, cu adevărat, soţia mea. Dar îţi închipui ce şi-ar fi zis toţi cei cărora te prezentasem drept soră!

— Doica mea îmi spunea deseori: „O minciună trage totdeauna după sine altă minciună”.

— Este adevărat, o aprobă ducele; totuşi, doresc ca deghizarea noastră, chiar de-ar trece în rândul minciunilor, să ne îngăduie reuşita.

— Câtă vreme suntem nevoiţi să stăm alături de acest cuplu de tirani? întrebă Justina.

— Până ce ajungem la Quillebeuf, probabil mâine seară, după câte am înţeles. Localitatea se află la vreo cincizeci de kilometri de Le Havre, pe ţărmul mării. Atunci va fi cazul să hotărâm şi pentru noi un lucru important: locul unde ne vom îmbarca pentru a părăsi Franţa. Am impresia că întreaga regiune a portului Le Havre este împânzită de soldaţi, aşa că părerea mea este să întoarcem stăpânilor noştri spatele la Quilleboeuf.

— Poate că ar fi mai înţelept să aşteptăm; să cântărim bine de tot lucrurile înainte de a ne

decide, cutează Jabina să-şi spună părerea.

— Ai dreptate! Tocmai atunci intră în bucătărie hangiul, Jabina îl strigă:

— Spuneţi-mi, domnule, generalul şi soţia lui sunt încă la masă ori au terminat?

— Au terminat. Doamna chiar spune că ar vrea să meargă la culcare.

— Atunci mă duc să văd…

— Te voi aştepta pe scară spuse ducele. Ţi-am dus bagajele sus; o să dormi la mansardă.

— Eram sigură! mormăi Jabina. Şi se grăbi să meargă la generăleasă. În sfârşit, doamna Delmas se culcă, dar nu fără să se vaite că este nevoită să se acopere cu o pătură luată din trăsură. Dar înainte de a o vedea culcată, Jabina fusese nevoită să o pieptene pentru noapte, să-i perie părul vreme îndelungată. Apoi trecuse la masajul cu o loţiune specială, după care urmase ungerea cu tot soiul de alifii. Strădaniile făcute de către doamna Delmas, pentru a-şi regăsi tinereţea pierdută, nu aveau sfârşit. Între timp, Jabina nu se putea împiedica să nu-şi spună cât de zadarnice erau asemenea eforturi. După ce aprinse focul, după ce perie veşmintele doamnei şi verifică dacă fereastra era bine închisă, Jabina putu stinge, în sfârşit, lumânarea din sfeşnic, semn că stăpâna urma să doarmă.

Absenţa ducelui, care ar fi trebuit să se afle pe scară, potrivit înţelegerii, nu o surprinse pe Jabina; îşi zise că, poate, o aştepta în apropierea bucătăriei, acolo unde se despărţiseră puţin mai

devreme. Aşadar, se îndreptă spre parterul clădirii, de unde răzbăteau sunetele unei muzici; parcă se auzeau dinspre tavernă… Dansează oamenii, presupuse Jabina şi, fără voia ei, schiţă câţiva paşi de dans. Nu se mai simţea deloc obosită, gândurile o purtau acuma la valsul dansat nu demult, în braţele ducelui, în grădina aceea feeric luminată.

Supunându-se unei porunci lăuntrice, fără să mai cugete că putea face o prostie, puse mâna pe clanţa uşii. Dar în aceeaşi clipă se auzi strigată:

— Jabina! Întorcându-se brusc, îl zări pe Drue în culoar.

— Unde vrei să te duci? o întrebă el, îngrijorat.

— Aici se dansează; spuse ea cu ochi strălucind a dorinţă. Să mergem şi noi! se rugă fierbinte Jabina.

— Ţi-ai pierdut cumva minţile? Nu avem voie să facem aşa ceva.

— De ce? întrebă ea, cu un aer nevinovat, descumpănitor.

— Fiindcă asta ar însemna cea mai mare greşeală!

— Nu mai fi atât de temător! Sunt sigură că nimeni nu ne va lua în seamă. Nu zic că n-or fi şi mulţi soldaţi în sală… Dar trebuie să fie şi săteni.

— E timpul să mergi la culcare; mâine dimineaţă ne sculăm foarte devreme.

— Dar vreau să dansez! stărui Jabina. Un singur dans, numai unul!

— Nu! se împotrivi ducele, tăios.

— Ei bine, eu tot mă duc! strigă Jabina. Şi chiar dacă nu dansez, o să mă uit la ceilalţi. Şi din nou puse mâna pe clanţa uşii. Atunci ducele o apucă de braţ, trăgând-o cu forţa spre o scară îngustă, care părea să ducă spre camerele servitorilor.

— Trebuie să te culci! îi spuse el, autoritar.

— Nu ai dreptul să-mi dai ordine! Şi-apoi, cinstit vorbind, nu înţeleg ce aş risca dacă m-aş duce să-i privesc pe ceilalţi dansând?

— Acum te duci la culcare! mai spuse el pe acelaşi ton.

— Ca de obicei, îmi refuzi o plăcere. Pentru ce nu încerci să te distrezi puţin? Să mai faci o cât de mică schimbare? Ajunseseră pe la jumătatea scării; muzica devenise asurzitoare. În casa scării exista o ferestruică, făcută probabil chiar de către hangiu, cu scopul de a-şi urmări clienţii fără să fie văzut.

Ducele se uită prin deschizătura aceea, după care o sili pe Jabina să facă la fel.

— După un asemenea fel de distracţie tânjeşti? o întrebă el, iritat la culme.

Jabina văzu, deci, aşa cum ea însăşi presupusese, o sală ticsită de lume. Tărăboiul sonor îl făceau doar doi muzicanţi, doi scripcari; ai fi zis o întreagă orchestră. Câţiva soldaţi, beţi turtă, ţopăiau. Îşi ţineau ca vai de ei partenerele, chinuindu-se să-şi păstreze cât de cât echilibrul. În jurul pistei, mese aproape acoperite pe de-

antregul de pahare şi sticle, având în jurul lor alţi soldaţi cu femei atârnându-li-se de gât şi hlizindu-se, femei violent machiate şi îmbrăcate excentric. Unele îşi dezgoliseră sânii, altele îşi tot ridicau picioarele într-un chip deşucheat, toate ţipau şi hohoteau de râs, în timp ce soldaţii încercau să le urce pe masă.

În faţa unui asemenea spectacol, Jabina se simţi de-a dreptul îngreţoşată. Atunci ducele o trase de la ferestruică.

— Acuma, spune-mi: mai vrei să dansezi?

— Nu mi-am închipuit că putea fi vorba de aşa ceva, mărturisi Jabina.

— Nădăjduiesc că vei ţine, altă dată, seama şi de sfaturile mele.

Apoi urcară până la ultimul cât. Pe săliţă, doar o lumânare pâlpâitoare. În semiîntunericul acela puteau fi desluşite patru uşi. Ducele o deschise pe prima şi, luând în mână lumânarea, intră în cameră - o încăpere mansardată, în care singura mobilă părea să fie un pat imens, foarte înalt. În rest, doar un scaun vechi şi un lavabou cu o cană aşezată pe podea.

— Deloc îmbietoare atmosferă! mormăi ducele. Întorcându-se cu faţa spre Jabina, băgă de seamă că era tulburată, că nu îşi revenise încă după scena la care asistase…

— Nu te îngrijora, Jabina. Dar nu uita să încui uşa de două ori. Astfel nu eşti în primejdie.

— Unde… o să te culci? întrebă ea, totuşi înspăimântată.

— Găsesc eu un loc unde să-mi petrec cele câteva ore de noapte care au mai rămas.

— Dar hangiţa a spus clar că toate camerele sunt ocupate aşa că vor mai fi, probabil, persoane care vor veni în celelalte camere ale mansardei. Nu mă poţi lăsa aici singură.

— Ţi-am spus să încui bine uşa. În felul acesta nu vei mai avea nicio grijă.

Dar iată că, în timp ce vorbeau, ducele ridică puţin mai sus sfeşnicul şi atunci amândoi putură observa că uşa nu avea zăvor şi nici cheie în broască.

— Te rog, nu mă lăsa singură!

— Foarte bine, spuse ducele. Vârâ-te în pat, eu o să dorm pe un scaun.

— Ar fi ridicol! Ca şi mine, ai nevoie de odihnă, iar patul este destul de larg pentru două persoane. Într-adevăr, aşa era patul: încăpător. Însă, pe moment, auzindu-i vorbele, ducele rămase uluit.

— Mă rog, atunci să facem aşa cum propui, se învoi ducele, în al cărui glas se făcea simţită oboseala.

— De ce nu? continuă Jabina. La urma urmei, nimeni nu va şti nimic. Şi-apoi… suntem căsătoriţi, oficial căsătoriţi.

— Aşa este. Suntem căsătoriţi, o îngână el. Culcă-te, Jabina. Aştept pe culoar până ce te vei fi dezbrăcat. Felul în care ducele ieşi din cameră i se păru Jabinei oarecum brutal, nedelicat, ceea ce o făcu să-şi spună că Drue nu dorea să se apropie de

ea.

„Mă detestă, trase ea concluzia. Pentru el n-am însemnat decât o povară, un izvor de necazuri, încă din ziua în care ne-am întâlnit”. Fără să mai aştepte, Jabina se dezbrăcă, înlocuind hainele cu o cămaşă de noapte din bumbac. Se spălă pe faţă cu apă rece şi se băgă repede în pat; acesta i se păru atât de înalt, încât la început încercă senzaţia că se află din nou cocoţată pe bancheta de sus a rădvanului care îi adusese aici. Se afundă într-o saltea moale, ce părea să fie umplută cu pene. După ce trase peste ea, până la bărbie, cuvertura groasă din lână, strigă:

— Drue! O clipă, crezu că o părăsise; dar uşa se deschise încet şi ducele intră.

— Îmi pare destul de confortabil patul, spuse Jabina. Am potrivit în aşa fel cuvertura, încât să creeze între noi o despărţitură. Cred că o să te simţi destul de bine, adăugă ea.

— Este, într-adevăr, liniştitor aranjamentul ăsta.

Jabina îşi rânduise cu grijă hainele peste coşul în care îşi ţinea lucrurile. Ducele îşi scoase paltonul şi îl puse pe singurul scaun din cameră. Apoi, aplecându-se, stinse lumânarea. După care, se dezbrăcă în linişte şi se culcă.

— Cum te simţi? întrebă Jabina.

— Foarte bine. Chiar mult mai bine decât pe patul acela de-aseară, tare ca piatra, pe care a trebuit să-l împart cu unul dintre vizitii. Jabina râse, zeflemisindu-l uşor:

— Sunt sigură că senioria-sa, ducele de Warminster, nu a mai făcut până acum o astfel de experienţă, necunoscând poate mai îndeaproape viaţa servitorilor, nu-i aşa?

— După cum ţi-am spus, mi se pare că asta o să mă facă mult mai înţelegător faţă de personalul care mă slujeşte.

— Crezi că o să ajungem în Anglia? întrebă ea, cu şovăială în gals.

— Până acum, toate au mers strună, iar generalul mă tratează ca pe un soldat. Sunt sigur că nu bănuieşte nimic.

— Mie, doamna îmi vorbeşte de parcă i-aş fi sclavă! Apoi, un timp se lăsă între ei tăcerea; erau, amândoi, foarte osteniţi. Dar ceva mai târziu, tocmai când ducele începea să lunece în mrejele somnului, Jabina îi rosti numele, întrebându-l:

— Drue? Ai adormit?

— Ce s-a întâmplat?

— Când un bărbat şi o femeie dorm în acelaşi pat, oare nu o fac şi în scopul de a avea un copil? Crezi că noi…

— Nu, îi răspunse el, scurt şi rece. După un alt răstimp, se auzi din nou glasul Jabinei:

— Bănuiesc, nu ştiu, zic şi eu că… într-o asemenea situaţie ei nu îşi pierd timpul doar cu somnul. Mi-am pus deseori această întrebare, dar nimeni n-a binevoit să-mi şi răspundă. După aceea, Jabina tăcu, dar, peste câteva minute, reveni cu întrebarea:

— De vreme ce… într-un fel, suntem căsătoriţi,

n-ai putea să mă lămureşti?

— Altă dată, răspunse ducele. Acum ar trebui să dormi. Te aşteaptă mâine o zi grea. Pe când tocmai se gândea că Jabina i-a urmat sfatul, ducele o auzi din nou:

— Este plăcut ceea ce fac amândoi?

— Foarte plăcut, dacă se iubesc.

— Şi... nu mă iubeşti? murmură Jabina, sfârşită de oboseală. După răsuflarea foarte regulată a fetei, ducele înţelese că ea adormise; atunci se întoarse cu grijă, ca să nu o trezească, dar nu izbuti să adoarmă decât într-un târziu.

CAPITOLUL 7

La Quillebeuf au ajuns a doua zi, abia către sfârşitul după-amiezii. Călătoria se desfăşurase în destul de bune condiţii, deşi, nu cu mult înainte de a fi ajuns la destinaţie, au avut parte de un drum sinuos, care le-a mai încetinit puţin înaintarea. Quillebeuf era un sătuc fermecător, situat pe malul Senei, şi avea un singur han. Alegerea generalului, privind locul acesta de popas, putea să pară oarecum ciudată; dar, reflectând măi bine, Jabina îşi spuse că, fiind la numai patru ore depărtare de Le Havre, a doua zi aveau posibilitatea să ajungă mai devreme în oraş, ca atare să fie primiţi cu toate onorurile cuvenite. Vremea fusese frumoasă toată ziua, cu soare mult, fierbinte, suportat mai greu de Jabina. Vizitiul lângă care stătuse nu, îşi cruţase de fel caii. Ca şi în zilele precedente, ea nu putuse încropi cu omul acesta nici măcar un crâmpei de conversaţie; pe de altă parte, încercase să se mai apropie de Drue, întrebându-se dacă şi el se gândea la ea, aşa cum şi-ar fi dorit... În dimineaţa plecării spre Quillebeuf, o trezise dintr-un somn adânc, la 6 dimineaţa; i-au trebuit, câteva momente bune, să-şi amintească unde anume se găsea. Dormise bine în patul moale, somn nezbuciumat.

Ducele se sculase pesemne cu mult înainte, de vreme ce se şi îmbrăcase. Odaia era bine luminată de primele raze ale soarelui.

— Cam peste vreo oră, doamna o să-şi ceară

cafeaua, o informă el. Ar trebui să te îmbraci şi să cobori imediat, ca să poţi lua micul dejun înainte; altfel nu o să-ţi mai rămână timp. Încă somnoroasă, Jabina îi răspunse cu un surâs; părul arămiu i se resfirase bogat peste pernă, ochii îi erau încă micşoraţi de somn.

Înfăţişarea ducelui – cu fâşia aceea de pânză neagră acoperindu-i un ochi şi cu falsa cicatrice de pe frunte – îi apăru Jabinei puţin cam ciudată.

— Visam… spuse ea. El o privi câteva clipe, cu anume stăruinţă, iar în frântura uneia dintre acele clipe Jabina desluşi în căutătura lui – sau era doar o părere? – licărul unui simţământ cald… Apoi, ducele se întoarse brusc şi spuse:

— Să ne grăbim. Şi să evităm, din partea stăpânilor, orice nemulţumire. Trebuie să ajungem negreşit la Quillebeuf. Apoi ieşi din cameră. Jabina îl auzi coborând scara. Cât de stranii i se păreau toate! Dormiseră, aşadar, în acelaşi pat, dar învelitoarea aşezată între ei, ca un zăgaz, nu îşi schimbase câtuşi de puţin locul. Trăiau - aşa cum de altfel mai gândise ea, – în două lumi diferite. Oare ce-ar fi spus Drue dacă, pe negândite, ar fi trecut peste „barieră” şi s-ar fi aruncat în braţele lui declarându-i: „Te iubesc”? îşi imagina reţinerea pe care el ar fi avut-o, îl şi auzea spunându-i că nu o iubeşte, că înainte de toate ţinea să rămână singur.

„De ce a vrut destinul să ne întâlnim?” îşi zicea Jabina, cu tristeţe. În acelaşi timp, însă, ştia că, de vor trebui să se despartă fără să se mai

vadă vreodată, el i-ar rămâne pe viaţă în suflet.

— Îl iubesc… îl iubesc… repeta ea cu glas tare. Totodată, îşi spuse că nu trebuie să-l mai supere cu nimic, astfel că se duse pe dată la doamna Delmas, să-i ducă micul dejun, aşa cum chiar el o povăţuise. Se îmbrăcă repede, rânduindu-şi cămaşa de noapte în coşul de răchită. Abia reuşi să-şi îndeplinească la timp obligaţiile faţă de doamna Delmas - generalul le aştepta în trăsură, dând semne de nerăbdare. Aşezată pe un cufăr, Jabina se bucura că poate admira în voie peisajul ce i se desfăşura pe dinaintea ochilor; ba chiar o interesă mult să-i vadă pe ţărani muncind pe ogoare. De la înălţimea „scaunului” ei, se simţi atrasă de farmecul sătucurilor prin care treceau. În dreapta şoselei, şerpuia Sena, ale cărei meandre argintii se mistuiau în depărtări. Apoi, gândurile Jabinei se îndreptară din nou spre duce. Întâmplările trăite de ei, împreună, în atât de scurtă vreme, îi reveneau tot timpul în minte, uimind-o. Aşa de pildă, îl „revedea” apărând într-un minunat costum de seară - atunci, în parizianul salon de dans - costum mult diferit de nesuferitele haine mereu-mereu negre; era de-o eleganţă ieşită din comun, vrednică de un veritabil descendent al aristocraţiei engleze. De asemenea, îşi reamintea serata izvorâtă parcă dintr-o lume a basmelor, pentru că avea loc în grădina aceea scăldată în lumina policandrelor multicolore…

Dar, mai cu seamă, îşi amintea recomandările vicontelui, rolul pe care ea trebuia să-l joace

pentru a schimba caracterul şi viaţa ducelui. Drue i se părea mult diferit! Fiindcă îl iubea! Ori de câte ori se afla aşezată lângă el, simţea că o străbat fiori când umerii sau mâinile lor se atingeau. De curând chiar, mai exact cu o seară înainte, dormise sprijinindu-se de Drue; cu capul uşor rezemat de-al lui. Acum, însă, visa la altceva: să-şi alăture obrazul de obrazul lui, să-l privească în luminile ochilor şi să-i mărturisească nestinsă iubire. Totuşi, amintindu-şi asprimea tonului cu care îi vorbea uneori, hotărârea de a se descotorosi de ea, cu cel dintâi prilej, reuşi să se smulgă din visare. Dacă ducele ar fi putut-o însoţi direct până în sudul Franţei, potrivit planului, ar fi lăsat-o acolo, iar ea nu ar mai fi trebuit să facă niciun efort ca să-l uite. Drue era scoţian şi, în felul acesta, i-ar fi fost uşor să se desfacă din legăturile căsătoriei. Poate că legile scoţiene nu erau valabile şi pentru un englez. Greu întrevedea Jabine o ieşire. Oricum, era încredinţată că, în cele din urmă, ducele va găsi o soluţie şi că după aceea despărţirea lor avea să fie definitivă. Şi-apoi, de vreme ce ţinea să rămână celibatar, legăturile cu o soţie pe care tot nu avea de gând să o mai vadă vreodată nu l-ar fi stânjenit deloc. Cât de groaznic îşi imagina acum Jabina viitorul: departe de omul iubit şi fără a fi în stare să se mai mărite cu altcineva! Imaginea unui asemenea viitor era ţesută din chinuri mai grele chiar decât cele ale iadului. Jabina îşi pusese în gând să-l implore de pe acum să găsească o ieşire din situaţia în care

se aflau. Dar cum să discute asemenea chestiuni în prezenţa vizitiului? Oricum, mare lucru nu era de făcut înainte de a călca pe pământul Angliei. La gândul că s-ap putea ca ei să nu-şi atingă niciodată ţinta, Jabina se cutremură. Chiar dacă ar fi ajuns nevătămaţi la Quillebeuf, după aceea trebuiau să găsească ambarcaţia contrabandiştilor, să scape de vigilenţa santinelelor şi să traverseze Canalul Mânecii. Totul i se părea greu, foarte greu, fără să vrea, Jabina se ducea mereu cu gândul la numeroasele istorii auzite despre vameşii care trăgeau în contreibandişti. I se povestise că, uneori, între unii şi ceilalţi aveau loc chiar adevărate lupte. Că se întâmpla să şi moară oameni sau să dispară cu totul câte o ambarcaţie, dimpreună cu întreg echipajul... Simţea că i se cam stinge gustul aventurii, că o năpădesc temerile. Se vedea angajată într-un şir de violenţe fără nicio ieşire. „Dar ce-are a face, îşi spunea tot ea, încurajându-se, Drue este lângă mine ca să mă apere... „Chiar dacă nu îl atrăgea ca femeie, ştia că în faţa primejdiei, el nu ar părăsi-o. De altfel o şi dovedise îşi reamintea, bunăoară, cum o împiedicase, aproape cu brutalitate, să intre în taverna ticsită de soldaţi şi femei depravate. Jabina ştia că soldaţii erau oameni aspri; totuşi, nu izbutea să înţeleagă deosebirea dintre comportarea lor pe câmpurile de luptă şi viaţa uneori libertină, dezmăţată, ca de pildă aceea căreia îi fusese martoră în ajun, când îi privise prin geamlâcul din

casa scării. „Cum de-am fost în stare să-mi închipui că aş putea străbate singură toată Franţa?” se întreba Jabina, când şi când descumpănită. Abia acum îşi dădea seama că ducele nu fusese nici autoritar, nici exagerat când spusese că în lunga ei călătorie trebuia să fie neapărat însoţită de cineva. De îndată ce ajunseră la hanul din Quillebeuf, doamna Delmas îşi manifestă dorinţa de a merge neîntârziat la culcare.

— Să mi se aducă masa la pat, decise ea; lucru care pe general îl lăsă cât se poate de indiferent. În timp ce o ajută să se dezbrace, Jabina înţelese că nu doar oboseala o silea să se culce devreme, ci mai ales faptul că voia să ajungă la destinaţie sub o înfăţişare care să-i fie neapărat favorabilă. De aceea, ceru să i se pregătească o mască de frumuseţe, după care să i se facă şi un masaj complet. Toate acestea cerură destul timp. În sfârşit, Jabina reuşi să se elibereze; dar se simţea stoarsă de puteri, nu altceva. Vremea era cum nu se poate mai frumoasă. O zi de mai, plăcută. Lăsând-o pe doamna Delmas în dormitor – trase jaluzelele – apoi Jabina urcă la etajul de deasupra, să vadă ce cameră i se dăduse. Era, oricum, mai acătării decât cea de la hanul din ajun. Mai întâi, nu se afla la mansardă, era mai confortabil mobilată şi, cu toate că nu avea covor, nu arăta rău deloc, parchetul era curat şi bine lustruit. În odaie se găsea şi o chiuvetă, în care Jabina îşi puse repede rochia la înmuiat. Apoi îmbrăcă altă

rochie, din bumbac, uşoară şi răcoroasă, mult mai suportabilă decât cea din serj negru purtată până atunci! Simţea că se apropie sfârşitul călătoriei, aşa că dorea să şteargă orice urmă a rolului de cameristă împlinit de nevoie, să redevină tânăra dinainte, totdeauna frumos îmbrăcată... Dar, se părea că doamna Delmas nu voia deloc să se descotorosească de serviciile Jabinei; era, dimpotrivă, foarte mulţumită, îi făcuse într-una complimente, mai cu seamă în privinţa dibăciei dovedită în pregătirea măştilor de faţă, ca şi efectuarea masajelor.

— Ai mâini catifelate, Maria. Moi şi blânde, repeta ea. Nu înţeleg cum de n-au lăsat urme atâtea munci aspre făcute până acum? Jabina nu-i răspunse pe loc, speriată că, poate, doamna Delmas avea îndoieli privind adevărata ei identitate. Dar generăleasa nu făcu nicio remarcă neliniştitoare; dimpotrivă, continuând, pe aceeaşi temă, spuse:

— Doresc să-ţi păstrezi mâinile în starea de-acum căci nu le suport pe cele dure, înăsprite... Am o piele tare delicată!

— Într-adevăr, murmură Jabina.

— Când vom ajunge în portul Le Havre, te voi păstra doar pentru serviciile strict legate de persoana mea. Voi angaja alte femei pentru spălat, călcat şi întreţinerea focurilor. Vreau să te ocupi numai şi numai de toaletele mele, de mine însămi. Te pricepi la cusut?

— Da, doamnă.

— Foarte bine. N-am de gând să-mi pierd eleganţa doar fiindcă mă aflu în afara Parisului. Nu ţin să îmbogăţesc „colecţia” sperietoarelor de ciori… Adică tagma nevestelor de ofiţeri din provincie. Nici n-ar fi cu putinţă doamnă, se străduí Jabina să o măgulească.

Din păcate, nimic, niciun retuş nu ar fi putut schimba în bine aerul searbăd al doamnei general. Orice îngrijiri cosmetice s-ar fi dovedit zadarnice… Jabina îşi reaminti că jos o aştepta ducele; se făcuse târziu. Îl găsi în bucătărie, unde încerca să obţină de la o bucătăreasă indolentă, cina pe care generalul o cerea cu insistenţă.

— Vino să mă ajuţi, o rugă el pe Jabina. Generalul e cam nervos, iar pe femeia asta nu izbutesc nicicum să o fac să se mişte mai repede.

— O să-i dau eu o mână de ajutor, îl linişti Jabina. Bucătăreasa acceptă cu plăcere serviciile fetei.

— Mergi de-i pune masa, îl îndemnă Jabina pe duce. Dă-i să şi bea ceva înainte… Asta o să-i mai schimbe starea de spirit, poate că o să-l bine dispună…

Zis şi făcut, iar când ducele se întoarse la bucătărie, omleta era gata. Jabina i-o puse pe o farfurie, zicând:

— Grăbeşte-te, serveşte-i-o cât mai este caldă! Eu mă ocup de restul… Astfel că, după aceea, Drue îi duse generalului un pateu de porumbel, friptură de viţel rece şi cârnaţi cu usturoi. Jabina venea în urma lui, ducând pe-o tavă cocoş făcut la

cuptor, în sos de vin. Şi intră în salonul ce ţinea de camera generalului. Era o încăpere foarte plăcută, cu mobilă aparţinând stilului regiunii; notă aparte făcea un scaun sculptat, de-o mare frumuseţe, aşezat în faţa căminului.

Plafonul era zăbrelit de bârne splendide, iar podeaua, pe de-antregul acoperită de covoare. Generalul se aşează la o măsuţă, în faţa unui număr impresionant de pahare golite. Întorcându-şi capul spre Jabina, îi spuse:

— Jacques m-a informat că dumneata, Maria, ai pregătit omleta. Jabina încuviinţă printr-un semn al capului.

— Mi s-a părut excelentă, continuă el. M-am gândit că, o dată instalaţi în Le Havre, o să fac în aşa fel, încât să ocupi la bucătărie locul pe care îl meriţi.

— Mă tem că doamna nu va fi de acord, domnule general. Adineauri mi-a spus, că doreşte să fiu exclusiv în serviciul domniei sale. Oricum, nu vă las eu să muriţi de foame.

— După cât se vede în astă seară! Şi râse. La momentul potrivit, Drue strânse masa, iar Jabina puse în mijlocul ei cocoşul în sos de vin, după care plecă grăbită la bucătărie, să aducă şi salata. De prăjitură nu avu parte generalul, deoarece bătrâna bucătăreasă nu părea deloc în stare să pregătească asemenea bunătăţi; dar i s-au putut servi fructe şi brânzeturi. Alcătuită astfel, cina îl mulţumi deplin. La sfârşit, generalul ceru ducelui să-i aducă nişte coniac; între timp, Jabina strânse

masa şi duse înapoi la bucătărie tacâmurile.

— Doriţi cafea, domnule?

— De ce nu? îi răspunse generalul. Dar cu o condiţie: să o faci chiar dumneata.

— Se-nţelege, domnule. În drum spre bucătărie, Jabina se întâlni cu ducele, care aducea coniacul.

— Aş vrea să-ţi spun ceva, de cum termini, îi suflă el.

— Deocamdată, trebuie să-l servesc cu o cafea.

— Bine, grăbeşte-te să i-o duci, iar dacă mai vrea şi altceva, să-şi ia singur!…

— Ai cuteza să-i spui aşa ceva? îl tachină Jabina. După ce pregăti cafeaua, veni cu ea în salon. Drue se afla încă lângă general, care stătea cu spatele la focul din cămin, ţinând în mână un pahar şi monologând cu limbuţie asupra unei problemele de tactică aplicată din proprie iniţiativă – şi cu succes - în mai multe bătălii.

— Iată că a sosit şi cafeaua! exclamă el, văzând-o pe Jabina intrând.

— Pentru moment, sunt mulţumit cu atât, Jacques. Aş dori, şi te rog să nu uiţi, să-mi lustruieşti sabia. Astăzi chiar, am observat că mânerul nu luceşte destul; adică nu-i cum trebuie să fie!

— Mă duc îndată să fac asta, domnule general, răspunse Drue pe un ton slugarnic, luând sabia de pe masă. Jabina se pregătea să iasă la rânduri, când îl auzi pe general rechemând-o:

— Nu vrei să-mi torni dumneata cafeaua? O beau, întotdeauna, cu două linguriţe de zahăr.

— Cum doriţi, domnule. Jabina se execută pe loc; între timp, generalul îşi ţinea privirile aţintite asupra ei.

— Ai o piele tare albă, Maria, ţinu el să o măgulească.

— Mi s-a mai spus asta, domnule general.

— Eşti fericită în căsnicie?

— Da, domnule.

— Bărbatul e drăguţ cu dumneata?

— Chiar foarte drăguţ, domnule.

— Presupun că preţuieşte, aşa cum se cuvine, o piele atât de albă? întrebările deveneau tot mai stingheritoare: Şi cu ţintă foarte precisă.

Mai aveţi nevoie de ceva, domnule general? Trebuie să cobor, să-mi ajut soţul.

— Poate curăţa şi fără dumneata sabia pe care i-am încredinţat-o. Cel puţin aşa mi se pare… închide uşa! auzind un asemenea ordin, Jabina tresări, îl ţintui pe general cu privirea şi se simţi cuprinsă de o nelinişte neîncercată până atunci.

— Să închid… uşa… domnule? bâigui ea.

— M-ai auzit ce ţi-am spus?

— Cred… cred că trebuie să mă duc la soţul meu. Ar fi vrut să se îndrepte spre uşă, dar generalul continuă necruţător:

— Am impresia că Jacques s-a restabilit mai mult decât bine după rănile primite. Socot că s-ar cuveni să-l trimit spre examinare la ofiţerul medic din Le Havre. Dacă avizul acestuia este favorabil,

ar fi numai bun să reintre în activitate.

— O, nu! Nu puteţi face una ca asta, se tângui Jabina, reamintindu-şi că a doua zi nici ducele, nici ea nu aveau să mai fie în preajma acestui stăpân. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, generalul adăugă:

— Bineînţeles că pot... Dacă l-aş crede în stare să dezerteze, aş putea – dat fiind că te-am avertizat privitor la intenţiile pe care le am faţă de el – da, aş putea să hotărăsc arestarea lui în chiar această seară. În Quillebeuf sunt mulţi soldaţi; i-am văzut încă de la sosirea noastră.

— Dar de ce? De ce vreţi să faceţi asta?

— Închide uşa, ţi-am spus. O să-ţi explic imediat! se răţoi generalul. În răstimpul a numai câteva secunde, Jabina încercă să-şi adune minţile spre a găsi o cale de scăpare. Îngrozită şi de ideea că generalul ar putea pune în aplicare ameninţarea privind arestarea lui Drue, ea schiţă câţiva paşi spre uşă. Cu gândul să o deschidă pe loc şi să alerge spre Drue. Dar se răzgândi, înţelegând că un asemenea gest ar fi putut-o pierde...

— Închide odată uşa aia, şi adu-mi cheia! se auzi din nou glasul obişnuit să poruncească al generalului. Jabina se prefăcu doar că răsuceşte cheia în broască, asigurându-se astfel că, de va fi nevoie, va putea fugi. Apoi se apropie de general şi îi înmâna cheia. Acesta nu o luă, ci se apucă să-i desfacă înfrigurat, panglicile bonetei. În sufletul Jabinei, spaima creştea clipă de clipă. Când generalul smulse şi aruncă boneta, părul mătăsos

al tinerei fete se revărsă bogat peste umerii ei. Generalul o contemplă câteva clipe, orbit de culoarea şi strălucirea acelei podoabe arămii apoi, o cuprinse în braţe; cu gesturi atât de violente, încât amândoi se prăbuşiră pe banchetă. Jabina simţea că se înăbuşă; în timp ce ţipa şi se zbătea, generalul o acoperi cu toată greutatea trupului său. Gândind că va încerca să o sărute, Jabina îşi întoarse faţa şi astfel, obrazul i se lipi de lemnul aspru al banchetei. După aceea simţi mâna generalului sfâşiindu-i corsajul rochiei, dezgolindu-i umerii. Jabina mai strigă o dată, dar i se păru că niciun sunet nu-i ieşise din gâtlej, într-atât de fără margini îi era groaza. Atunci, învins de propria-i fire desfrânată, generalul îi rupse de-a binelea corsajul, începând să cutreiere cu mâini pângăritoare trupul Jabinei. Apoi i se păru că generalul, parcă fulgerat de un spasm, fusese brusc proiectat înainte; imediat după aceea îşi simţi fruntea lovindu-se de-a lui. Dar în aceeaşi clipă, el îşi slăbi strânsoarea. Întorcând capul, Jabina îl văzu prăbuşindu-se, doborât de mâna lui Drue.

Acum, zăcea cu faţa în jos, cu spinarea străpunsă de propria lui sabie.

— Drue! Drue! strigă Jabina. Ea încercă să se aşeze, dar îşi dădu seama că muşchii nu-i mai dădeau ascultare. Tremura, parcă scuturată de friguri. Deodată, îşi dădu seama că, în parte, era dezgolită şi fu cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

Dar înainte de a se lăsa cu totul pradă trăirii

aceleia haotice, auzi glasul ducelui aducând-o la realitate:

— Ridică-te repede şi ajută-mă! Închide uşa… Preţ de câteva clipe, Jabina stătu ca şi încremenită, fără să poată înţelege prea limpede ce anume se întâmpla; venindu-şi în fire, ea ridică de jos cheia pe care o scăpase din mână şi, cu pas şovăielnic, ajunse la uşă, pe care o încuie. Între timp, ducele târâse trupul generalului până la dulapul în care gândea să-l ascundă. Jabina i-o luă repede înainte, ca să i-l deschidă; era un dulap de haine, nu prea adânc. Ducele înghesui în el, cu oarecare caznă, cadavrul, îndoindu-i picioarele, astfel încât să poată închide uşa. După ce o încuie de două ori, azvârli cheia în jarul căminului.

— Să sperăm că nu-l vor descoperi chiar foarte repede, spuse el, în aparenţă calm. Părea atât de stăpân pe sine, încât Jabina se simţi parcă mai destinsă, mai liniştită. Înţelegându-i starea, ducele îi turnă dintr-o sticlă de coniac un păhărel, îndemnând-o:

— Bea, o să te simţi mai bine.

— Nu, nu vreau! se împotrivi ea. Dar Drue îi apropie paharul de buze şi o sili să înghită. Când lichidul îi umplu gura, Jabina simţi un fel de ameţeală. Atunci, fără să-i mai lase timp de gândire, ducele o prinse de mână şi o trase repede pe culoar. Apoi răsuci cheia în broască şi o vârî pe sub uşă.

— Asta o să ne ajute să câştigăm puţin timp, spuse el. Vino, trebuie să părăsim cât mai grabnic

hanul. Buimăcită, adunându-şi în jurul trupului rochia sfâşiată, Jabina îl urmă fără să mai scoată vreun cuvânt. Ducele îşi roti în jur privirile, ca să se asigure că nu-i vedea nimeni. În antreu, zări atârnând pe un umeraş, haina generalului, iar pe un altul pelerina doamnei Delmas, pe care o înşfacă, punându-i o Jabinei pe umeri.

— Ia-mă de braţ, îi spuse el. În felul acesta, cei care ne-ar vedea şi-ar putea închipui că profităm de-un răgaz, ca să facem o mică plimbare. În drumul spre uşa de la intrare, nu întâlniră pe nimeni. Doar în bucătărie, bătrâna slujnică îşi rânduia văsăria, fără să-i pese de altceva. Ieşiră în curte, unde văzură o şaretă ţărănească, la care fusese deja înhămat un cal. Ducele o urcă pe Jabina, aşezând-o pe scândura ce slujea drept banchetă, apucă frâiele şi se îndreptă spre ieşirea din curte.

Încă mai răzbăteau până la ei glasurile şi râsetele răguşite ale beţivanilor din tavernă. De îndată ce se depărtară cu vreo zece metri de han, ducele dădu bice calului, care iuţi pasul.

— N-avem de parcurs un drum prea lung, spuse el. Am cercetat puţin locurile de pe-aici, aseară, şi am aflat că punctul de plecare al contrabandiştilor este gura fluviului. Apoi, dintr-o singură mişcare, aproape brutală, smulse fâşia de pânză care îi acoperea un ochi.

— Sunt fericit că mă pot descotorosi de aşa ceva, deşi un handicap ca acesta nu m-a împiedicat de fel să nimeresc cu precizie locul pe

care trebuie să-l ţinteşti ca să ucizi un om.

— L-ai omorât… chiar cu… sabia lui?

— Aş fi vrut să-i vin de hac nu cu sabia lui, ci cu un pistol de-al meu sau, şi mai bine, cu un tun al armatei sale, îi răspunse ducele, cu o cruzime ce o sperie pe Jabina.

— Tot timpul cât a durat scena aceea cumplită, n-am încetat nicio clipă să mă gândesc la tine… eram sigură că o să-mi vii în ajutor… Acuma ştiu că nu aş fi fost în stare să traversez singură Franţa. Ducele nu-i răspunse. Lăsaseră mult în urmă satul din care plecaseră; ducele conducea cu grijă brişcă, mai ales că drumul care înainta de-a lungul. Senei nu era câtuşi de puţin luminat. Deodată, opri spunând:

— O să lăsăm aici şareta şi o să ne continuăm drumul pe jos. Uitasem de santinelele despre care mi-a vorbit ducele de Sainte-Croix.

— Oare n-ar trebui să luăm legătura şi cu agenţii regalişti? îi sugeră Jabina. Ei ne-ar conduce direct la contrabandişti… la barca lor…

— Nu mai avem timp, se arătă categoric ducele. Când îl vor descoperi pe general, toată regiunea o să fie pe urmele noastre şi atunci ne va fi greu să mai putem scăpa de o condamnare pentru omucidere. Jabina se înfioră de groază.

— Nu vreau să te înspăimânt, continuă ducele, dar nici în Franţa nu vreau să zăbovesc mai mult decât este nevoie. O ajută să coboare din şaretă şi îi dădu calului câteva bice, semn că trebuia să se întoarcă la han. Apoi, o prinse de mână pe Jabina

şi se îndepărtară de fluviu.

— N-ar fi totuşi mai bine să mergem de-a lungul Senei? întrebă ea.

— Exact aşa ceva aşteaptă de la noi soldaţii! îi explică ducele. Merseră astfel un timp. Deodată, ducele o trase pe Jabina spre el; apoi se tupilară amândoi în spatele unui tufiş. Drue îşi duse un deget la buze, ceea ce însemna „tăcere desăvârşită”. Cerul era spuzit de stele, iar luna urca domol pe bolta lui. Lumină era totuşi destulă, aşa încât Jabina desluşi clar, la numai câţiva metri, siluetele a doi soldaţi care făceau de pază. Deocamdată, aceştia le întorceau spatele, priveau în direcţia Senei.

— Trebuie să părăsim repede locul, spuse ducele. Dar, mai întâi, o să te duci la soldaţii ăştia, să le spui că ţi-ai pierdut câinele; încearcă să-l convingi pe unul dintre ei să te ajute să-l cauţi, iar cu celălalt înfiripă o mică – discuţie, aşa încât să-i distragi un timp atenţia. Jabina rămase totuşi pe loc; ducele simţea că se uită la el, nehotărâtă.

— Fii curajoasă! îi şopti el. Dacă dai de belea, nu-ţi fie teamă, vin imediat în ajutorul tău. Ştiind că el aştepta să i se supună, Jabina se ridică şi porni spre cei doi soldaţi. Când ajunse la jumătatea distanţei dintre ea şi militari, Jabina începu să fluiere cât putu de tare strigând:

— Fido! Fido! Pe loc, soldaţii se întoarseră cu faţa spre ea.

— Fido! Fido! strigă Jabina în continuare. Atunci, cel care părea mai vârstnic, îi aţinu calea,

pregătit să o interpeleze. Dar Jabina i-o luă înainte:

— O, domnule dragă, te rog să mă ajuţi, sunt tare, tare necăjită! Şi tot vorbind, astfel, îşi dădu pe spate gluga, aşa încât el să-i poată vedea chipul în lumina lunii.

— Ce s-a-ntâmplat, domnişoară?

— Stăpânul mi-a încredinţat câinele ca să i-l plimb, îl informă ea pe tonul cel mai convingător cu putinţă. Dar mi-a scăpat, a fugit. O să-şi verse toată mânia pe mine stăpânul, dacă nu i-l aduc acasă.

— Cum arată câinele? întrebă soldatul, între timp, se apropie de el şi camaradul lui.

— Este negru, micuţ şi foarte inteligent, răspunse Jabina. De obicei, când îl chemi, răspunde imediat. Credeţi că l-ar fi putut lua cineva?

— S-o fi băgat, gândesc eu, în cine ştie ce vizuină de iepure, îşi dădu cu părerea unul dintre cei doi. Încearcă de-l găseşte, Henri, îi spuse el celuilalt.

— În ce direcţie a dispărut, domnişoară? o întrebă cel îndemnat să caute câinele.

— Bănuiesc că o fi luat-o pe-acolo, răspunse Jabina, arătând cu degetul în direcţia opusă fluviului. Fluieraţi mai tare, dacă vreţi, pentru că s-ar putea să alerge după vreun vânat şi atunci nu mai este chiar aşa de atent.

— Ia vezi, Henri, te pricepi mai bine la câini. Atunci, soldatul cel mai tânăr porni în direcţia

indicată, şuierând cât putea de tare. După ce plecă, Jabina se adresă caporalului:

— Sunteţi foarte amabil. Tare greu să găseşti acum o slujbă... N-aş vrea să mi-o pierd pe-a mea...

— Fii pe pace, sunt sigur că nu ţi-ar fi chiar aşa de greu să găseşti alta, o îmbărbăta el, pe un ton vădit curtenitor.

— O, nicidecum! Este aproape cu neputinţă, nu se lăsă ea. Stăpânii mei sunt cam aspri cu mine, iar eu am în grijă o mamă şi trei surori mai mici, deoarece tata şi fratele sunt în armată.

— Adevărat? se arătă interesat caporalul. Din ce regiment fac parte? Jabina numi regimentul pe care îl văzuse înscris în actele ducelui.

— A... cunosc bine regimentul ăsta! Destoinici, curajoşi militari are! Din păcate, rândurile lor au cam fost rărite în Austria...

— Credeţi că şi tata sau fratele meu au pierit acolo? Nu mai avem de multă vreme veşti de la ei...

— Nu te nelinişti, domnişoară, o să primiţi curând o scrisoare. Poate că pur şi simplu nu au timp să scrie. Vorba ceea... la război ca la război, nu eşti niciodată sigur că te mai întorci acasă...

— Aşa este, încuviinţă Jabina. Dă-i greu şi aici, să fii de gardă noaptea, în frig, nu-i aşa?

— Trebuie să fim atenţi la spioni şi, mai cu seamă, să-i arestăm pe vizitatorii englezi care încearcă să se reîntoarcă în ţara lor. Cu cât îi băgăm mai repede în temniţe, cu atât mai bine o

să fie. Asta-i părerea mea. Dar abia rostise oşteanul vorba, că o piatră, apoi încă una - amândouă lansate cu forţă de către duce – îl izbiră drept în ceafă. Se prăbuşi la pământ. Îşi pierduse cunoştinţa. Atunci, ducele o apucă pe Jabina de mână şi o trase înspre Sena. Au alergat ce au alergat, până când, la o cotitură a fluviului, au dat de o clădire mică. Anevoie ai fi putut să-i desluşeşti, în beznă, contururile. Dar interiorul era luminat, deşi cam firav, astfel că prin uşa întredeschisă Jabina putu zări bărbaţi care intrau şi ieşeau ducând pe umerii lor baloturi. Ducele continua să-i ţină Jabinei mâna încleştată, observând între timp că oamenii aceia se îndreptau spre o ambarcaţie trasă la mal. Cu sporită atenţie, ducele se apropie de locul acela, ascunzându-se în păpurişul des de pe malul apei.

— Câte au mai rămas? întrebă unul dintre bărbaţi, în engleză.

— Patru. După aia, putem s-o ştergem, răspunse celălalt. Ducele nu se clinti. Jabina îşi ţinea respiraţia. Văzură apropiindu-se patru bărbaţi care, duceau pe umeri câte un butoiaş. Totul era vârât în ambarcaţie. Apoi se reîntoarseră în cabană, angajându-se într-o discuţie scurtă, de care ducele profită, pentru a se năpusti spre vas, de unde aruncă în apă, unul după altul, trei butoiaşe. O urcă pe Jabina în spaţiul creat de el, după care, la rându-i, se instala tot acolo, ghemuindu-se lângă fată. Abia îşi ocupaseră, de bine de rău, tăinuitul locuşor, îndărătul unor

baloturi, că se şi reîntoarseră cei trei bărbaţi. Jabina tremura ca varga de spaimă. Ştia că soiul acesta de oameni sunt neiertători cu pasagerii clandestini, iar închirierea unei asemenea ambarcaţii se făcea cu bani grei, nu glumă. Din fericire, şeful, era ocupat la prova cu încărcarea mărfurilor.

— Aşezaţi baloţii ăştia de tutun mai la mijloc; ar fi păcat să-i vatăme apa.

— Prea multe nu mai putem pune, îi răspunse careva.

— Aţi rămâne tare miraţi, dacă aţi vedea cât de mult poate să transporte vasul ăsta!

— O întoarse şeful.

— Cu asemenea încărcătură facem noi avere, şefule!

— Sper să-ţi fie aurită gura, adăugă un altul.

— Dar dacă încărcătura o să se dovedească din cale afară de grea, nu mai putem fugi uşor de agenţii fiscali.

— Ia nu mai clănţăniţi atâta! se răţoi şeful. Oamenii se duseră din nou spre cabană, de unde se întoarseră mai numeroşi cu alte butoiaşe. Jabina simţea cum ambarcaţia, prea împovărată se afundă.

— Ajunge! porunci şeful. Spuneţi şi celorlalţi că suntem gata. N-avem timp de pierdut.

— Vrem să ajungem acasă înainte de răsăritul soarelui, îşi mărturisi dorinţa unul dintre bărbaţi.

— Vom fi chiar cu mult înainte, îl domoli şeful: Jabina încercă să se instaleze puţin mai

confortabil. Era atât de strâmt locul între baloţii aceia încât se vedea nevoită să se sprijine cam tare de Drue. Oamenii ieşiră din cabană alergând şi, fără să-i poată număra chiar pe toţi, Jabina îşi făcu socoteala că erau cel puţin douăzeci… Cineva rosti în franceză:

— La revedere, domnilor şi mult noroc! Vă aşteptăm săptămâna viitoare!

— Vom fi prezenţi, bătrâne, îi răspunse cineva în timp ce ambarcaţia începu să coboare lin pe firul apei.

— A mers treaba? vru să ştie unul dintre ei.

— Deloc prost, i se răspunse. Francezii ăştia sunt cam căpăţânoşi la negoţ. Dar au nevoie de aurul nostru şi-atunci sunt gata să dea oricât şi orice, chiar şi pe

Josefina! glumi cel întrebat. Ceilalţi se porniră cu toţii pe râs. Dar şeful li se adresă pe un ton cam dur:

— Vă dă mâna să faceţi haz, fiindcă v-aţi descurcat. Dar acuma daţi-i bătaie! O să se stârnească îndată un vânt numai bun să vă pricopsească pe toţi cu cel mai afurisit rău de mare. Iar eu nu vreau să văd pe nimeni bolnav, asta să fie clar!

— Suntem prea nervoşi ca să mai fim şi bolnavi, Bill, sări un altul cu părerea. Se aşezaseră deci la posturi şi vâsliră din toate puterile.

Când se apropiară de coasta engleză, marea începu să se înfoaie. Jabina simţea cum îi amorţesc picioarele, muşchii o dureau tot mai

tare, dar nu îndrăznea să se mişte nici măcar un centimetru. Îşi spuse că nici ducele nu era mai bine instalat şi îi mulţumi în gând pentru că o apăra, cu braţul, de contactul aspru cu baloturile. Se rezemă de el, încrezătoare, şi închise ochii. Jabina încerca să creadă că el şi-o apropiase mai tare, fiindcă o iubea. Dacă ar fi vrut, i-ar fi fost, totuşi, lesne să o sărute. Parcă îi şi simţea buzele contopindu-se cu ale ei. Chiar şi numai gândul acesta o făcu să se înfioare; iar ducele, crezând că-i este frig, o strânse şi mai tare lângă el, potrivindu-i totodată pelerina de pe umeri. Cât de recunoscătoare îi era Jabina pentru gesturile acestea delicate! în viaţa ei nu şi-ar fi închipuit că s-ar fi putut ivi un bărbat în stare să ucidă pentru a-i salva onoarea. Simpla reamintire a mâinilor generalului trecându-i peste trup, o umplea de groază. Gândindu-se apoi la spectacolul destrăbălării din tavernă, Jabina se simţi tânără şi neprihănită.

Cum de părăsise casa părintească şi cum îşi putuse închipui că putea să se descurce singură într-o lume atât de sălbatică? se gândea la cele ce i s-ar fi putut întâmpla, dacă. În locul ducelui ar fi întâlnit un bărbat ca generalul. Toată viaţa o să-i apară în faţa ochilor cadavrul aceluia străpuns de propria-i sabie.

A ucis un om, ca să mă salveze pe mine, nu contenea să-şi repete Jabina. Tare ar mai fi vrut să-l îmbrăţişeze, ca să-i dovedească recunoştinţa! Dar nu făcu niciun gest, „de teamă ca nu cumva,

chiar şi cel mai slab zgomot, să le trădeze prezenţa. Era sigură că „într-o asemenea situaţie, bărbaţii aceia lipsiţi de scrupule i-ar fi aruncat imediat peste bord, aşa cum ducele se descotorosise de nişte butoaie, spre a-şi croi puţin loc. Jabina se ruga în adâncul sufletului ei să ajungă în Anglia, fără să sufere... Şi atunci, cu obrazul lipit de umărul lui Drue, ea murmură:

— Fă, Doamne, ca şi el să mă iubească şi... să nu mă părăsească.

CAPITOLUL 8

Timpul se scurgea, monoton, ambarcaţia se legăna pe valuri, iar, Jabina simţea că i se închid ochii de somn. Din locul în care se afla, un singur „peisaj”: câteva butoaie din lemn de stejar, conţinând coniac. Drue îi apăra umerii cu braţul. De mişcat, însă, le-ar fi fost cu neputinţă. Jabina încerca să uite unde se găseau, ce alte primejdii mai aveau de înfruntat, pentru a nu se gândi decât la un singur lucru, mai important decât orice: lângă ea se afla Drue. „Oare cât avea să dureze traversarea?” se întrebă Jabina. Chiar şi cu o ambarcaţie dintre cele mai rapide contrabandiştii nu ar fi putut ajunge la destinaţie în mai puţin de trei ore. A lor, însă, era peste măsură de înceată. Şi de încărcată… Aşadar, traversarea avea să se prelungească, îngăduind astfel Jabinei să-şi savureze visul alături de bărbatul iubit. Dar din nou amintirile o purtară spre hanul i părăsit de curând, spre trupul a generalului acoperindu-i-l, despotic, pe al ei. Îşi întredeschise buzele, ca şi cum ar fi urmat să scoată un strigăt, dar ducele – bănuind acest lucru – îi acoperi gura cu palma. Simţindu-i degetele calde şi delicate, Jabina înţelese ce i se întâmpla. După ce Drue îşi retrase mâna, ea vru să-i spună cât de nefericită era că fusese cât pe-aici să dea în vileag ascunzişul lor; dar nu îndrăzni să scoată niciun cuvânt, ci doar să-l privească în tăcere. Zorile începeau să se arate încetul cu încetul, stelele se mistuiau treptat în

nemărginirea cerului. Curând, soarele avea să destrame negurile nopţii, împărţind din belşug strălucire. Totuşi, bine-ar fi fost dacă ceaţa ar mai fi dăinuit până ce ar fi ajuns şi ei la ţărmurile Angliei; i-ar fi ferit de privirile iscoditoare ale paznicilor de coastă şi ale agenţilor fiscului. Altminteri, acostarea s-ar dovedi anevoioasă. Jabina simţi că, strângând-o şi mai tare în căuşul braţului său puternic, ducele voia să o liniştească. Acum obrazul lui fiind mult mai aproape, era ispitită, să-l îmbrăţişeze, să-şi exprime, astfel, deplina ei recunoştinţă. Oare ar înţelege-o? se întrebă Jabina. Se temea ca nu cumva, chiar să o respingă, îşi reamintea unele cuvinte folosite de către Drue la adresa ei; o calificase drept irascibilă, impulsivă, mincinoasă! Şi nu era prea sigură că între timp şi-ar fi schimbat părerea. La urma urmei, dacă ar fi încercat faţă de ea vreun simţământ de afecţiune, oare nu i-ar fi mărturisit-o măcar cu prilejul nopţii aceleia în care dormiseră împreună? Sau… de ce nu o luase în braţe, după ce o smulsese din mâinile generalului? Iar acum, când atât de aproape se aflau de ţărmul mut dorit, când braţul său îi învăluia umerii, de ce nu se manifesta printr-un cât de mic gest de afecţiune? Cât de uşor i-ar fi totuşi să o sărute, fie şi numai pe frunte, apoi să-i spună: „nu-ţi fie teamă, Jabina, sunt aici pentru a te ocroti şi… iubi". „Nu însemn absolut nimic pentru el”, îşi repeta Jabina, pierzând orice nădejde. Prin ceaţa care se subţia treptat, ea îi desluşi mai bine chipul şi observă că

nu o privea. În aceeaşi clipă, se auzi pe-aproape un clipocit; era cel stârnit de o luntre dinspre care se auzi un glas ferm strigând.

— În numele maiestăţii sale regele George al III-lea, spuneţi cine sunteţi! Şi cum nimeni nu răspunse, ordinul fu urmat de o ameninţare.

— Spuneţi clar cum vă numiţi! Suntem agenţi ai fiscului, iar dacă nu ne răspundeţi, deschidem foc cu toate armele.

— Doamne Dumnezeule! murmură unul dintre vâslaşi. De data asta ne-aşteaptă spânzurătoarea.

— Gata, o să ne-nşface, îl completă un altul. Atunci, spre uluirea Jabinei, ducele se ridică brusc, declarând cu glas puternic:

— Sunt ducele de Warminster. Am fugit din Franţa şi vă cer să mă călăuziţi spre un loc de acostare. Urmă o tăcere grea. Adresându-se şefului contrabandiştilor, ducele îi spuse cu glas scăzut: Aruncaţi repede peste bord toată încărcătura!

Nu mică a fost mirarea întregului echipaj, când au aflat că la bord se găsea chiar ducele de Warminster şi că trebuiau să se supună unui ordin de-al său.

După câteva clipe, un glas pretindea amănunte:

— Repetaţi-vă numele! Aţi spus că aţi fugit din Franţa?

— Întocmai. Şi am cerut acestor oameni să mă ducă înapoi în Anglia. Sunt ducele de Warminster şi doresc să-mi spuneţi unde aş putea să acostez.

În timpul acesta, contrabandiştii aruncau peste bord baloturile cu tutun şi butoiaşele de coniac. După ce s-au descotorosit de ultimele baloturi, oamenii o descoperiră pe Jabina şi rămaseră uluiţi.

— Grăbiţi-vă! îi îndemnă ducele, ceaţa se destramă tot mai mult, veţi fi văzuţi cu uşurinţă... Oamenii îşi înzeciră, aşadar eforturile.

— O să daţi, la nord-vest, de micul golf Seaford, îi strigă ducelui unul dintre agenţii fiscului. Nu înaintaţi spre nord mai mult decât trebuie, fiindcă atunci vă izbiţi de faleze. Vă urmăm îndeaproape, nu încercaţi să ne scăpaţi.

— Vom urma întocmai instrucţiile dumneavoastră, îl asigură ducele. După aceea, ducele se aşeză la prova, în timp ce oamenii reîncepuseră să vâslească. Mai puteau fi zărite câteva baloturi de tutun plutind pe faţa apei. Contrabandiştii le priveau cu îngrijorare, deoarece unele se cam îndreptau spre ţărm.

— Îndepărtaţi-vă de punctul acesta cât mai mult cu putinţă, le spuse ducele, aproape în şoaptă. Înzecindu-şi puterile, vâslaşii se îndreptară în direcţia nord-vest.

Acum se luminase de-a binelea, deci puteau fi desluşite şi chipurile contrabandiştilor. Înfrigurată, Jabina îşi mai strânse puţin pelerina în jurul trupului. Feţele oamenilor din preajma ei nu erau deloc liniştitoare.

— Cum se face că aţi pătruns în ambarcaţie? puse unul dintre contrabandişti întrebarea.

— Pentru moment ar fi mai nimerit să vă ţineţi

cu toţii gura şi să mă lăsaţi să tratez cu agenţii fiscului. Fiţi totuşi încredinţaţi că nu veţi fi nemulţumiţi de felul în care o să vă răsplătesc pentru faptul că m-aţi salvat chiar fără vrerea dumneavoastră!

— Dacă ne trădaţi, ştreangul ne aşteaptă, grăi careva.

— Lăsaţi pe mine! repetă ducele. În sfârşit, ceaţa se risipi din ce în ce mai iute şi astfel, Jabina observă că se găseau în faţa unui golfuleţ adânc, dominat de faleze. Contrabandiştii debarcară în mare grabă. Ducele o luă pe Jabina în braţe şi o purtă astfel până într-un loc acoperit cu iarbă. Apoi reveni spre plajă, unde principalul agent fiscal abia debarcase.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, spuse ducele şi sunt fericit că am putut scăpa de barbarul Bonaparte.

— Sunteţi cu adevărat ducele de Warminster? întrebă, încă bănuitor, ofiţerul…

— Fără doar şi poate, îi răspunse ducele. După cum bine ştiţi, cred eu, în ziua de 18 mai Bonaparte a ordonat arestarea tuturor englezilor aflaţi pe teritoriul francez.

— Am auzit şi eu de ordinul acesta. Dar pe-aici nimeni nu-i dădea crezare.

— Vă pot însă confirma că este adevăr adevărat, Doamna de faţă şi cu mine am reuşit să fugim din Paris numai travestindu-ne. Când, până în cele din urmă, am ajuns la ţărm, Oamenii aceştia de treabă s-au oferit să ne ia în ambarcaţia

lor Ofiţerul schiţă un surâs ironic, în timp ce îi privea pe contrabandiştii care se grupaseră lângă luntre. Înfăţişarea lor nu lăsa loc nici unei îndoieli în privinţa sferei lor de activitate. Ofiţerul îi măsură câteva clipe, cu vădită răceală, apoi întorcându-se spre duce:

— Întrucât ambarcaţia lor este goală, presupun că aveau de gând, înaintând de-a lungul ţărmului francez, să facă cine ştie ce faptă… vrednică de laudă, nu-i aşa? Ducele îi răspunse calm:

— Le datorez foarte mult.

— Sunt convins, senioria-voastră, îl asigură ofiţerul. Îmi închipui că temniţele franceze nu sunt deloc confortabile. Ducele îi întinse doar mâna, fără alte comentarii:

— Vă mulţumesc. Şi vă asigur că voi raporta Amiralităţii serviciul pe care mi l-aţi făcut.

— Şi eu vă mulţumesc, senioria-voastră, răspunse ofiţerul. Apoi se despărţiră. Ducele veni apoi lângă mai marele contrabandiştilor, anume ca să-i spună:

— Ţin să vă exprim gratitudinea într-un fel mai concret. Am destui bani asupra mea, pot răsplăti pe fiecare om din echipajul dumneavoastră. De asemenea, o să vă încredinţez o dovadă, cu ajutorul căreia să puteţi scoate banii dăruiţi, din oricare bancă existentă în împrejurimi.

— Gestul dumneavoastră este nemaipomenit de frumos, recunoscu şeful. Pierderea încărcăturii înseamnă într-adevăr, pentru noi, o pagubă foarte

mare.

— S-ar putea ca data viitoare să fiţi totuşi înhăţaţi! îl aminteşte ducele.

— Riscăm, ce-i drept. Dar când reuşim să ne strecurăm, câştigul devine cea mai straşnică recompensă... Ducele curmă aici discuţia. Scoase din buzunar banii, apoi întocmi biletul de bancă şi îl semnă pe loc.

— Dacă o să întâmpinaţi fie şi cea mai mică dificultate la încasare, anunţaţi-mă. Încă din această seară voi fi la reşedinţa mea din Seaford Park. Ştiţi unde se găseşte?

— Cum să nu, senioria-voastră - la vreo cinci kilometri, din acest punct spre nord.

— Exact. Numai că nu prea ştiu cum să ajung acolo; picioarele noastre au fost la grea încercare în ambarcaţia dumneavoastră...

— V-am putea face rost de doi ponei, propuse căpetenia contrabandiştilor.

— Perfect! Ca atare, şeful dădu instrucţii unor oameni de-ai săi, care se şi răspândiră pe întinsul câmpiei. Între timp, agenţii fiscului urcaseră în luntrea lor şi plecaseră; aproape că dispăruseră în zare. Ducele se întoarse spre Jabina:

— Iată-ne, în sfârşit, acasă, oftă el.

— Ce teamă mi-a fost că o să ne descopere!

— Norocul a fost de partea noastră. Iar acum, drumul pe care urmează să-l străbatem nu mai este lung; foarte curând ne vom putea bucura din nou de toate binefacerile civilizaţiei. Jabina nu-i răspunse, gândind că ceasul ultimei decizii se

apropia.

— Dacă te întrebi, cumva, cine locuieşte la Seaford Park, spuse ducele, îţi pot spune că este vorba de vărul meu, sir Geoffrey Minister. Este membru în Parlament.

— Ai noroc, murmură Jabina.

— Nu cred că este acum acasă, deoarece locuieşte mult timp la Londra; bănuiesc că a plecat şi cu soţia. Oricum, va fi mulţumit când va afla că am beneficiat de ospitalitatea lui. Contrabandiştii se reîntoarseră cu doi ponei minunaţi.

— Poftim, senioria-voastră. Iar băiatul acesta o să vă arate pe ce drum trebuie s-o apucaţi.

— Îţi sunt îndatorat, spuse ducele, strecurându-i în mână câteva monezi de aur.

După ce o ajută pe Jabina să încalece, porniră. Mai întâi, străbătură pajişti deja înverzite, dar şi terenuri mlăştinoase; apoi urcară dealul din faţa lor de unde putură admira unul dintre cele mai pitoreşti peisaje ale comitatului Sussex. Gândurile Jabinei se îndreptară, pentru câteva clipe, spre doamna Delmas, rămasă acuma fără serviciile ei, dar mai ales fără soţ. Îi părea desigur rău, dar nu se putea împiedica să nu condamne mârşava purtare a generalului. „Merita să piară”, îşi spuse Jabina. După un timp, ajunseră la un pâlc de case... Mai departe, în dunga zării, se înălţa clopotniţa unei biserici. Traversară satul şi, la scurtă vreme după aceea, se găsiră în faţa unui imens grilaj, a cărui poarta era străjuită, de o

parte şi de alta, de două gherete mici. Un ghid îi conduse pe o alee impunătoare mărginită de stejari. La capătul ei, li se oferi priveliştea castelului Seaford Park, înconjurat de o vegetaţie bogată, ademenitoare. Era o clădire nespus de frumoasă, datând din epoca elisabetană – cu acoperişuri din care ţâşneau câteva turnuri şi cu ferestre ale căror geamuri sclipeau vesele în soare.

— Ce frumos! exclamă Jabina…

— Pe cât de frumos, pe atât de confortabil. Să vedem dacă s-o fi sculat careva; este încă foarte devreme. În timp ce urcau treptele de la intrare, întâlniră o slujnică. Ea dădu fuga să cheme pe altcineva; atunci apăru un bărbat mai vârstnic, corect îmbrăcat, care îi întâmpină cu cinstea cuvenită.

— Bună ziua, Bateman! Eşti surprins că ne vezi, nu-i aşa? Am izbutit să fug din Franţa, împreună cu această domnişoară şi aş dori să vă cer găzduire pentru una, ori două zile.

— Senioria-voastră nu poate fi decât binevenită la noi, răspunse Bateman, respectuos. Regret că sir Geoffrey şi lady Minister lipsesc; au plecat la Londra de vreo patru zile.

— Am bănuit eu că aşa stau lucrurile, spuse ducele. Dar sunt sigur că dumneata vei şti să ne porţi de grijă în lipsa ibr.

— Fără îndoială, senioria-voastră. Cu deosebită plăcere.

— Ceea ce am dori, pentru moment, este un

pat bun. Ambarcaţiile astea ale contrabandiştilor nu sunt dintre cele mai confortabile.

— Ale contrabandiştilor?…

— Da. Mulţumită lor am ajuns acum în Anglia. Spre marea noastră liniştire.

— Îmi închipui, senioria-voastră, îmi închipui.

— Doamnă, dacă binevoiţi să mă urmaţi, o să vă conduc la camera dumneavoastră. Jabina îl părăsi cu părere de rău pe duce, dar nu avea încotro, aşa că o luă pe urmele majordomului. Acesta o încredinţa unei cameriste trupeşe, care o conduse prin mai multe culoare ale castelului, până la celălalt capăt al galeriei. Camera oferită Jabinei era spaţioasă; în ea se afla un pat cu coloane, străjuit de perdele spumoase din muselină.

— Minunat! exclamă Jabina. Apoi o rugă pe cameristă să o ajute la dezbrăcat; după care îşi puse un capot de-al stăpânei. La puţină vreme după ce se întinse pe pat, închise ochii şi adormi. O treziră glasurile a două slujnice care aduceau vase cu apă caldă, pentru a pregăti baia.

— Senioria-sa, ducele de Warminster, doreşte să coborâţi ca să luaţi cina împreună.

— Cina? se miră Jabina. Să fie chiar aşa de târziu?

— Aţi dormit aproape nouă ore, doamnă.

— Eram secătuită de puteri! Ei bine, spuneţi domnului duce că îi accept invitaţia.

— V-am pregătit o baie. Mă duc să caut printre rochiile doamnei una care să vi se potrivească.

Jabina se afundă cu plăcere în apa înmiresmată cu parfum de trandafiri. Îmbăindu-se i se părea că se descătuşează de toate neliniştile trecute. Abia acuma îşi dădea limpede seama de primejdiile care o pândiseră în timpul traversării Canalului Mânecii! Dar o temere tot o mai bântuia; cea legată de viitorul care o aştepta după despărţirea de Drue. „Pentru o femeie singură, Anglia nu-i deloc un azil mai sigur decât Franţa" –, îi spusese el. Îşi reamintea episodul cu scoţianul beat, care îi smulsese din mâini punga cu bani. Din fericire, mai poseda bijuteriile mamei sale, care îi puteau îngădui să trăiască o vreme. În timp ce se îmbrăca, se gândea la numeroasele probleme care o hăituiau, fără să le fi găsit, deocamdată, o rezolvare. De aceea, viitorul îi apărea în culori sumbre.

— Ce rochie doriţi să alegeţi pentru cină? o întrebă camerista, deschizând larg uşile dulapului cu haine. Jabina preferă o rochie albă, fiindcă i-o reamintea pe cea purtată la Paris, în seara balului care o făcuse fericită. Camerista îi aranja pieptănătura, cu o dibăcie asemănătoare celui mai vestit coafor parizian.

Când Jabina se simţi obligată să o complimenteze, doamna Dangerfield îi răspunse pe un ton cam acru:

— În Anglia, trăim în afara timpului şi a modelor. Moda o creează doamnele engleze şi nicidecum soţia monstrului însetat de sânge denumit Bonaparte.

Jabina ar fi vrut să adauge că-i plăcuse mult Franţa, dar tot ea îşi zise că ar fi fost cu totul de prisos, deoarece femeia aceasta nu era în stare să înţeleagă multe lucruri. „Oamenii cred numai ceea ce le place lor, aşa că, adesea, te osteneşti zadarnic să-i abaţi de la convingerile proprii”, îşi zise Jabina, resemnându-se. După aceea, gândurile i se îndreptară spre duce. Omul acesta era sortit unei vieţi austere, îşi dorea să trăiască într-o continuă linişte, fără întâmplări deosebite. Vicontele o asigurase că destinul îi oferea acuma prilejul, fără seamăn, de a-l ajuta pe Drue. Dar părerea ei era că eşuase şi că nu-i mai putea fi de niciun folos. În Scoţia jucase rolul ducesei de Warminster; pe ambarcaţie, al unei surori numită Jabina Warminster; în Franţa, tot sora ducelui fusese, apoi din nou soţie… Acum nu mai era decât o doamnă oarecare, a anonimă lipsită de importanţă, înţelegea, cu amărăciune, că soarta nu-i fusese prielnică. Nu avusese parte de niciun prilej clar, care să o apropie, până la iubire, de Drue. Şi nici nu întrunise condiţiile necesare, menite să-i îngăduie încercarea supremă de a-l metamorfoza, aşa cum sperase vicontele. Poate că asemenea condiţii ar fi putut prinde viaţă, dacă şederea ei în capitala Franţei s-ar mai fi prelungit. Şi din nou visă la toate lucrurile acelea ce ar fi vrut să le cunoască, la toţi oamenii pe care ar fi vrut să-i întâlnească acolo… Ducele apreciase drept foarte reuşită ziua petrecută la Chantilly, cu prilejul căreia îi arătase grădinile princiare.

De asemenea, era sigură că Drue ar fi vrut să-i arate şi picturile din Luvru, şi comorile adunate în Tuilleries, şi monumentala catedrală Notredame… Dar o altă dorinţă o încerca – mai presus de orice aprigă, mistuitoare - să mai danseze, o dată măcar, în braţele lui. Cu ce rară eleganţă dansa Drue! Şi ce flacără, aproape stranie, i se aprinse în priviri când, în lumina felinarelor din grădină, o purtase pe aripile valsului-vârtej ameţitor! Ce tânăr şi plin de entuziasm îi apăruse atunci! Dar cât de necugetată fusese când îl minţise apropo de tinerii aceia care, vezi Doamne, se îmbulziseră să o sărute! Acum, toate întâmplările acestea îi năvăleau în minte, răscolind tot atâtea păreri de rău.

…Când, în sfârşit, se văzu pregătită pentru cină, ea mai aruncă o privire în oglindă şi observă, cu bucurie, că se deosebea mult de tânăra sălbatică şi îmbrăcată fără gust, rătăcitoare nu demult pe drumurile Scoţiei. Oare Drue avea să preţuiască această schimbare? Cum o dorea? Mai sofisticată; mai cochetă, într-un cuvânt, mai seducătoare? Coborî, fără grabă, treptele imensei scări din lemn de stejar şi traversă holul cu pereţi în parte acoperiţi de lambriuri.

Un slujitor îi deschise uşa salonului-încăpere spaţioasă, cu ferestre înalte ce dădeau spre parcul împrejmuitor. Pe mai toţi pereţii, tablouri reprezentând peisaje şi portrete, iar un somptuos policandru de cristal îşi revărsa din belşug lumina peste obiectele de artă, nu puţine, şi peste

preţioasa mobilă din esenţe scumpe. Dar peste toate acestea privirile Jabinei au plutit doar o clipă; ochi avea doar pentru ducele care stătea în picioare, cu un braţ sprijinit de brâul căminului. Îi apăru la fel de elegant ca la Paris. Costumul, împrumutat din garderoba vărului, desigur, îi venea minunat. Gulerul alb scotea şi mai bine în lumină trăsăturile fine ale chipului său uşor rumenit de soare. Haina din şaten albastru-marin, părea să accentueze albastrul ochilor, reliefând, totodată, silueta-i statuară.

— Sunt fericită că vă pot vedea iarăşi în costum, spuse Jabina, îmbujorându-se. Ducele surâse şi, luându-i o mână, i-o sărută cu gingăşie. Îmi dai voie să-ţi fac, la rându-mi, complimente privind această rochie nouă?

— În pofida absenţei lor, ne bucurăm din plin de generozitatea vărului dumitale şi a soţiei sale.

— Acelaşi lucru l-ar fi făcut şi ei, de-ar fi fost aici, îi răspunse ducele. Te-ai odihnit bine?

— Se pare că am dormit nouă ore încheiate, mărturisi ea, roşind uşor.

— Şi eu am dormit mult, dar acum văd că mă încearcă o foame straşnică. Din fericire, de data aceasta, nu trebuie să ne pregătim noi înşine masa. Jabina izbucni în râs. În aceeaşi clipă, Bateman veni să-i anunţe că cina putea fi servită.

Totul era delicios; ducele gustă din toate felurile ce i se prezentară.

În schimb, după foarte puţin timp, Jabina simţi că nu îi mai era foame. Tulburată, i se părea că

trăieşte aievea un vis – era în sfârşit singură, alături de bărbatul multiubit şi într-un cadru feeric. Totuşi, intimitatea lor nu era chiar deplină, de vreme ce servitorii se roteau necontenit în jurul mesei, împiedicându-i să discute apropiat, ca de la suflet la suflet. Ducele vorbea despre contrabandişti, despre traficul lor care îi aducea lui Bonaparte aurul mult râvnit. În continuare, enumera măsurile pe care guvernul era decis să le adopte, pentru a curma un astfel de comerţ, sortit să dăuneze serios economiei ţării. Jabina îl asculta cu atenţie, dar în adâncul sufletului ei ar fi dorit să-l audă abordând probleme care îi priveau personal: Se întreba ce urma să se întâmple a doua zi, dacă nu cumva luau pentru ultima oară masa împreună. Cineva le aduse desertul, iar Bateman îi servi ducelui un pahar de porto.

— Poate doreşti să te las singur? Ar fi… mai potrivit, ştiu şi eu? Dar…

— Am o soluţie mai bună, spuse ducele, cu o sclipire de zâmbet în privire. Iau paharul de porto cu mine şi mergem în salon, unde vom putea sta de vorbă în tihnă. Perdelele de noapte: ale ferestrelor din salon fuseseră trase. Fereastra care dădea spre terasă rămăsese întredeschisă, dezvăluind o fâşie de cer înstelat. Ducele stătea cu spatele spre şemineu, nemaidesprinzându-şi privirile de la Jabina, care îşi simţea inima bătându-i în tâmple.

— Cred că acum ar trebui să vorbim despre noi, spuse el, calm.

— Da… aşa ar trebui, murmură Jabina. Atunci, ca şi cum i-ar fi fost teamă de ceea ce urma să audă, ea se apropie de fereastra deschisă, cufundându-şi privirea în bezna de-afară. Simţea că aventura lor se apropia, de sfârşit, iar teama că va trebui să trăiască şi clipa despărţirii – teamă ce i se cuibărise în suflet încă din ziua primei lor întâlniri – se preschimbase în suferinţă. Tăcută, aştepta sentinţa.

O sentinţă care o înfricoşa până într-atât, încât ar fi vrut să se mistuie în bezna de-afară. Dar ştia că era datoare să-l asculte, de la primul până la ultimul cuvânt, astfel că se strădui să-şi tăinuiască descumpănirea.

— Aştept să-ţi pot vorbi, Jabina! Oricum, este greu să te adresezi cuiva care îţi întoarce spatele! Parcă biciuită de aceste cuvinte, ea se întoarse brusc, aţintindu-l câteva clipe cu privirea. Apoi, învinsă de un imbold lăuntric, se apropie de el, rugătoare;

— Te implor, Drue, nu mă izgoni. Păstrează-mă lângă tine, du-mă, unde vrei, fă din mine slujnică ori sclavă, cum doreşti, dar nu mă îndepărta! În aceeaşi clipă citi în ochii lui o expresie greu de înţeles. Şi, întrucât nu-i răspundea, îşi închipui că o dispreţuieşte. Atunci, se reîntoarse spre fereastră, pentru a-l împiedica să-i vadă lacrimile. Se simţea răscolită de o furtună ucigătoare, în stare să o lase biruită la picioarele bărbatului care o zdrobea. Deodată, îi auzi, în spate glasul; un glas cu accente pe care încă nu i, le cunoscuse.

— Micuţă Jabina, fetiţa mea poznaşă, adorabila mea… soţioară! Crezi că mi-ai putea fi o slujnică bună? Apoi, cuprinzându-i umerii, o întoarse cu faţa spre el şi o strânse pătimaş la piept. Iar când Jabina se pregăti să-i vorbească, el îi apăsă buzele cu un sărut fierbinte. O senzaţie neştiută încă, se făcu atunci stăpână pe întreaga ei fiinţă, învăpăind-o. Trupurile lor se contopiră într-o îmbrăţişare tumultuoasă. Într-un răgaz dintre săruturi, Jabina bâigui:

— Nu-mi închipuiam… că ştii să… săruţi… aşa!

— Ştiu… Apoi, cu aceeaşi patimă, îi dărui încă un sărut. Jabinei i se părea că toate cele din jur dănţuiau, se roteau, iar ea pluteşte deasupra pământului… Nădăjduiesc să nu mă văd niciodată nevoit să o iau de la început, fiindcă voi fi un bărbat foarte gelos.

— Fii fără grijă, să n-ai teamă. Voi şti să-ţi fiu soţia mult dorită.

— Avem atâtea de făcut, Jabina dragă. Mă aşteaptă un post la Camera Lorzilor; de asemenea, cred că voi putea fi de folos şi în cadrul Ministerului de Război.

Şi-apoi, trebuie să-mi ţin promisiunea.

— Ce promisiune?

— Să-i ajut pe regalişti în lupta lor. Le datorăm acest lucru! Apoi, buzele lor se contopiră din nou… întâia noapte de dragoste a celor doi soţi îşi află începutul în miresmele venind dinspre grădina care, la rându-i renăştea…

SFÂRŞIT